

THE INTERNATIONAL BESTSELLERS

EON COLFER

Cậu bé **ARTEMIS FOWL**

"Một cú huých khổng lồ" - Guardian
"Sự tưởng tượng siêu nhiên đầy sức sống
dễ lan truyền" - Daily Telegraph
"Thậm chí Thánh Peter cũng làm tuột
vàng hào quang vì cười quá nhiều" -
Sunday Times

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

CẬU BÉ ARTEMIS FOWL

EOIN COLFER

Đánh máy bởi banhxeo2009

<http://truongton.net/forum/>

Bổ sung 2 chương cuối và kiểm tra lỗi đánh máy bởi coladen

<http://www.thuvien-ebook.com/forums/>

MỤC LỤC

[Phần mở đầu.. 3](#)

[Chương 1: Quyển Sách.. 3](#)

[Chương 2: Giải mã.. 11](#)

[Chương 3: HOLLY.. 17](#)

[Chương 4: Bắt cóc. 33](#)

[Chương 5: Phạm lỗi 40](#)

[Chương 6: Sự bao vây.. 57](#)

[Chương 7: MULCH.. 84](#)

[Chương 8: Con quỷ.. 105](#)

[Chương 9: Con át chủ bài 126](#)

[Hồi kết. 150](#)

Phần mở đầu

Có thể miêu tả Artemis Fowl như thế nào nhỉ? Ngay các chuyên gia tâm thần học cũng đã cố gắng làm điều đó, và rồi đều thất bại. Vấn đề chính là ở trí thông minh tuyệt vời của Artemis. Cậu ta không chỉ lừa được mọi trò kiểm tra người ta dành cho cậu mà còn làm rối trí các nhà y học lỗi lạc, biến họ thành những kẻ lỗ bịch ngay trước mắt đồng nghiệp.

Không còn gì phải nghi ngờ nữa: Artemis là một thần đồng. Nhưng do đâu một đứa trẻ như vậy lại phó mặc cuộc đời mình vào vòng phạm tội? Chỉ một người duy nhất có thể trả lời câu hỏi này, mà người đó thì lại không thích nói gì cả. Có lẽ, để phác họa được bức tranh chính xác về Artemis thì cách tốt nhất là kể ngay cho quý vị nghe về cuộc phiêu lưu quái gở đầu tiên của cậu. Tôi đã tập hợp bài báo này trên cơ sở phỏng vấn trực tiếp các nạn nhân, và khi câu chuyện dần được vén mở, các bạn sẽ thấy không phải dễ mà làm được điều đó đâu.

Câu chuyện được bắt đầu từ vài năm trước, khi chúng ta vừa bước chân vào ngưỡng cửa thế kỷ XXI. Artemis Fowl đã đặt ra kế hoạch khôi phục lại tài sản gia đình cậu. Một kế hoạch có thể làm rung chuyển các nền văn minh và nhấn chìm hành tinh này vào cuộc chiến tranh giữa các chủng tộc.

Vào thời điểm đó, Artemis Fowl mới 12 tuổi...

Chương 1: Quyển Sách

Mùa hè trên thành phố Hồ Chí Minh, tiết trời thật oi ả. Khỏi phải nói, nếu không có điều gì đó cực kỳ quan trọng thì Artemis Fowl hẳn đã không chịu nổi nỗi khó chịu này. Đây là điều quan trọng cho kế hoạch. Artemis Fowl không hợp với thời tiết nóng nực. Trông cậu ta thật tệ khi trời oi bức. Cậu ngồi hàng giờ trong phòng trước chiếc máy vi tính đã vắt kiệt hơi sức của cậu. Dưới ánh sáng ban ngày, nước da cậu trắng ớn như ma, còn mặt mũi thì nhăn nhó cáu kỉnh.

Cậu nói, giọng êm như nhung:

- Butler, tôi hy vọng đây không phải một trò viễn vông khác đấy chứ, đặc biệt là sau vụ Cairo.

Đó là lời khiển trách nhẹ nhàng vì chính theo lời tên chỉ điểm của Butler mà họ đã tới Ai Cập.

- Không đâu thưa ngài. Lần này tôi xin đảm bảo chắc chắn. Nguyễn là một gã đàng hoàng.

- Ừm - giọng Artemis đầy vẻ nghi hoặc.

Khách qua đường hẳn sẽ rất ngạc nhiên khi nghe tay người lai Á - Âu mập mạp gọi thẳng nhóc này là ngài. Và cái lạ hơn hết, điều đó lại xảy ra vào thiên niên kỷ thứ III. Tuy nhiên, đây không phải mối quan hệ bình thường và đây cũng không phải khách du lịch bình thường.

Họ đang ngồi bên ngoài một quán cà phê ven đường Đồng Khởi, ngắm nhìn thanh thiếu niên thành phố lượn quanh quảng trường bằng xe máy.

Nguyễn trễ hẹn, cái ô ngoài quán với bóng mát "khiêm tốn" không đủ xoa dịu nỗi bức bối của Artemis. Song đó cũng chỉ là nỗi khó chịu thường nhật của cậu ta mà thôi. Và ẩn sau cơn buồn bức đang lóe lên một tia hy vọng. Liệu rằng chuyến đi này có thực sự thu được kết quả? Liệu họ có tìm ra được Cuốn sách không? Có quá nhiều điều để hy vọng!

Một chàng trai phục vụ bàn lao vội về phía bàn họ. Cái đầu lúc lắc vẻ dửng dưng, anh ta hỏi họ:

- Dạ, các ngài dùng trà nữa ạ?

Artemis ra hiệu:

- Dọn bàn cho tôi và ngồi xuống đây.

Theo bản năng, người phục vụ hướng về phía Butler - người mà suy cho cùng mới là... người lớn.

- Nhưng thưa ngài, tôi chỉ là bồi bàn thôi ạ.

Artemis gõ tay lên bàn để gây sự chú ý.

- Anh đang đi giày da lộn làm bằng tay, áo sơ mi lụa và đeo ba chiếc nhẫn vàng làm dấu. Tiếng Anh của anh mang hơi hướng Oxford, còn móng tay anh thì

bóng mềm vì vừa mới được sửa sang. Anh không phải là bồi bàn. Nguyễn Xuân, anh là người liên lạc của chúng tôi, và anh ngụy trang theo cái lối thăm hại này để ngó nghiêng vũ khí một cách kín đáo thôi.

Vai Nguyễn trùng hằn xuống. Đúng quá! thật đáng kinh ngạc.

- Đúng là một cái tạp dề rách rưới không làm nên một gã bồi bàn.

Nguyễn ngồi xuống, rót chút trà bạc hà vào chiếc tách Trung Hoa bé xíu.

Artemis tiếp lời

- Hãy để tôi giới thiệu với anh chỗ đặt vũ khí nhé. Tôi thì không mang vũ khí. Nhưng, Butler đây,... à... là quản gia của tôi, đang có sẵn một khẩu Sig Sauer trong bao súng trên vai, hai con dao găm trong bột giày, một khẩu súng lục Deringer hai nòng trong ống tay áo, sợi dây dùng để thắt cổ trong đồng hồ và ba quả lựu đạn giấu trong các túi áo, quần. Còn gì nữa không Butler?

- Dạ, còn dùi cui nữa ạ.

- À đúng rồi. Một cái dùi cui tuy cũ nhưng còn tốt chán giấu trong áo sơ mi của anh ta nữa.

Nguyễn run rẩy đưa tách trà lại gần miệng.

Artemis mỉm cười:

- Ông Xuân, đừng hoảng sợ, những vũ khí đó sẽ không dùng cho ông đâu.

Nguyễn vẫn có vẻ chưa yên lòng.

Artemis lại tiếp lời:

- Không, Butler có thể giết anh bằng hàng trăm cách khác nhau mà không cần dùng đến cả đồng vũ khí của anh ta. Tôi chắc rằng chỉ một thứ thôi cũng đã quá đủ rồi.

Bây giờ thì Nguyễn hoàn toàn kinh sợ. Nói chung, Artemis vẫn tạo được ảnh hưởng như vậy với người khác. Một cậu thiếu niên xanh xao nhưng có chất giọng sang sảng và cách dùng từ của một người trưởng thành đầy uy lực. Trước đó Nguyễn đã từng nghe tới tên Fowl - cái tên chưa từng có trong mạng lưới tội phạm quốc tế? - và chắc hẳn mình đang dây dưa với một tay Artemis già đời nào đó chứ không phải thằng nhóc này. Mặc dù trong trường hợp này cái từ "thằng nhóc" có vẻ không đúng lắm. Và gã khổng lồ Butler. Rõ ràng là với đôi tay hộ pháp, hẳn có thể bẻ xương sống một người đàn ông ra từng mảnh. Nguyễn bắt đầu nghĩ đến khoảng tiền chẳng bù đắp cho những giây phút kỳ quái như vậy.

- Và bây giờ bắt tay vào việc nhé - Artemis vừa nói vừa đặt chiếc máy ghi âm siêu nhỏ lên bàn - Anh đã trả lời quảng cáo trên trang web của chúng tôi.

Nguyễn gật đầu và bất chợt thăm cầu nguyện cho thông tin của mình hoàn toàn chính xác.

- Vâng, thưa ông... thưa ngài Fowl. Cái mà ngài đang tìm... tôi biết nơi có nó ạ.

- Thật đấy chứ? liệu tôi tin lời anh được chăng? Anh có thể cài tôi vào bẫy lắm. Gia đình tôi không phải là không có kẻ thù.

Butler tóm được con muỗi đang vo ve bên tai ông chủ của anh ta.

- Không, không - Nguyễn nói, tay với vội chiếc ví - ngài hãy nhìn đây. Artemis soi kỹ tấm hình hiện trên máy ảnh và cố gắng trấn tĩnh. Cái này có vẻ được đấy, tuy nhiên, ngày nay bất cứ cái gì cũng dễ bị làm giả chỉ với một chiếc máy vi tính và máy quét. Trong tấm hình có một bàn tay đang với ra từ bóng tối. Một bàn tay lốm đốm xanh.

- Ủm - Artemis thì thầm - hãy giải thích đi.

- Người phụ nữ này chuyên chữa bệnh ở gần đường Tự Do. Bà ta làm việc để đổi lấy rượu. Suốt ngày say khướt.

Artemis gật gù. Điều này có ý nghĩa đấy. Nghiện rượu à! Vậy là một trong vài điểm cậu quan tâm đã được làm sáng tỏ. Cậu ta đứng dậy, vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên áo sơ mi trắng.

- Tốt lắm. Hãy dẫn chúng tôi tới đó, anh Nguyễn.

Nguyễn lau mồ hôi ròng ròng chỗ ria mép.

- Chỉ cung cấp thông tin thôi. Đó là thỏa thuận mà. Tôi không muốn bị nguyên rủa.

Đôi tay lành nghề của Butler tóm ngay gáy người đưa tin.

- Xin lỗi ông Nguyễn nhé, nhưng thời điểm cho phép ông làm theo sự lựa chọn của mình đã chìm vào dĩ vãng rồi.

Butler điều khiển gã người Việt còn đang mãi vùng vằng đi ra chiếc xe ô tô đã thuê sẵn – thứ không mấy thiết thực trên những con phố ở thành phố HCM, hay còn gọi là Sài Gòn theo cách của người dân nơi đây. Nhưng Artemis lại thích tránh cư dân địa phương càng xa càng tốt.

Chiếc xe jeep tiến như rùa bò trên đường khiến cho Artemis càng bị hành hạ thêm bởi những điều cậu đang nung nấu. Cậu không thể nén được cảm giác đó nữa. Liệu cuối cùng họ có đạt được mục đích của mình không? Liệu mụ sâu rượu này có phải là thành quả đãi cát tìm vàng sau sáu lần họ vồ hụt khắp 3 châu lục? Nét mặt Artemis thoáng vẻ khoái trá. Thành quả đãi cát tìm vàng. Cậu hẳn chỉ đùa chảnh. Giờ đây sắp xảy đến một điều gì đó hết sức hy hữu.

Những chiếc xe máy vè vè trên đường như cá bơi thành đàn khổng lồ. Đường như không có điểm dừng cho đám đông nhốn nháo kia. Ngay cả con hẻm cũng chật cứng đám người bán hàng rong và người mua đang tạt ngang tạt ngựa. Mấy người nấu bếp thì bận rán cá trong đồng chảo dầu sôi, còn mấy đứa bụi đời choai choai thì mãi luồn lách, tìm kiếm vài thứ đáng giá để hớ hênh. Những kẻ khác tuy ngồi trong bóng mát nhưng mệt lử vì chơi điện tử. Mồ hôi mồ kê đầm đìa áo Nguyễn nhưng không phải do thời tiết ẩm ướt, anh ta đã quá quen với thời tiết như vậy rồi. Vấn đề chính là do tình cảnh đáng nguyên rủa này. Sao anh lại dính dáng vào cái vòng ma thuật và tội lỗi cơ chứ. Anh thầm nhủ nếu thoát khỏi vụ này thì sẽ thay đổi hoàn toàn cung cách làm ăn. Anh sẽ không bao giờ trả lời những yêu cầu mờ ám trên Internet và càng chắc chắn là sẽ không bao giờ thêm gặp lũ con trai của các trùm tội phạm người Âu nữa.

Chiếc xe jeep chỉ có thể đi nổi đến vậy. Các con phố ngày càng nhỏ hẹp, không còn đủ chỗ cho xe ô tô đi qua. Artemis quay sang phía Nguyễn.

- Có vẻ như chúng ta phải đi bộ đến nơi rồi ông Nguyễn nhỉ. Cứ bỏ chạy đi nếu ông muốn, nhưng e là ông sẽ nhận được vài nhát chí tử vào bả vai.

Nguyễn liếc nhìn sang mắt Butler. Chúng mới xanh thăm thăm làm sao, gần chuyển sang màu đen mất. Và chẳng có chút nhân từ nào trong đôi mắt ấy. Nguyễn nói:

- Đừng lo, tôi sẽ không chạy đâu.

Họ xuống xe. Những con mắt ngờ vực dõi theo bước chân họ dọc ngõ hẻm đang nghi ngút khói. Một tay đao chích xúi quẩy tìm cách móc ví Butler, lập tức bị gã hộ pháp này bẻ gãy ngón tay mà chẳng cần quay sang nhìn tên trộm. Sau cùng đám đông cũng lảng xa họ ra.

Tiếp nối ngõ hẻm là một ngách nhỏ gồ ghề. Nước cống và các đường ống thoát nước ngập ngụa lênh láng trên mặt ngách nhớp nháp bùn. Những kẻ tàn tật và ăn xin nằm chõng chéo trên chiếc chiếu cói rách nát. Phần lớn đám dân ở đây đều nghèo khổ chỉ trừ có ba người.

- Nào – Artemis căn vặn – Bà ta ở đâu?

Nguyễn chỉ tay vào một miếng đất hình tam giác đen sì bên dưới thang thoát hiểm hoen gỉ.

Ở đó. Phía dưới đó. Bà ta chẳng bao giờ ra ngoài cả. Thậm chí cả rượu bà ta cũng nhờ người chạy đi mua. Bây giờ tôi đi được chưa?

Artemis không trả lời, lách ngay qua ngách đường sinh lầy để tới chỗ chặn thang thoát hiểm. Cậu có thể phân biệt được những chuyển động âm thầm bên trong bóng tối.

- Butler, đưa tôi cái kính được không?

Butler vội đưa cặp kính đen đang giắt ở thắt lưng đưa tận tay Artemis. Động cơ tụ của nó lập tức kêu vo vo điều chỉnh theo ánh sáng.

Artemis đeo hần kính vào. Mọi thứ đã chuyển sang màu xanh ngắt vì kích hoạt phóng xạ. Cậu ta hít một hơi thật sâu rồi chuyển sang nhìn chăm chăm vào những cái bóng ngoằn ngoèo. Có cái gì đó đang nằm thù lù trên chiếc chiếu cói, đang di chuyển ị ạch về phía ánh sáng leo lét. Artemis chỉnh lại tiêu điểm. Cái bóng đó thật nhỏ, lại bị một cái khăn dơ dáy trùm lên trên. Còn đồng vò chai rượu thì lặn lốc trong đồng bùn dơ dáy quanh người đàn bà. Một cái cẳng tay thò ra từ đồng lổn nhổn, hình như nó màu xanh. Rồi mọi cái khác cũng xanh như vậy.

- Này bà, Artemis gọi – Tôi có việc cho bà đây.

Cái đầu lắc lư vẻ buồn ngủ.

- Rượu – bà ta ré lên, cái giọng the thé như xé vải – Rượu vang, của Anh.

- Artemis mỉm cười. Món quà của tạo hóa. Thử xem sao.

- Thực ra là của Ai-len. Nào thế còn việc tôi nhờ bà thì sao đây?

Bà lang lúc lắc ngón tay gầy guộc một cách ranh mãnh.

- Rượu cái đã, sau đó nói gì thì nói.

- Butler?

Tên vệ sĩ lôi chai whisky Ai-len hảo hạng loại một lít trong túi quần ra. Artemis đỡ lấy chai rượu và chìa nó một cách tinh nghịch ra phía cái bóng. Cậu vừa kịp bỏ cái kính ra thì bàn tay như móng vuốt đã chồm lên chụp lấy chai whisky. Một bàn tay lốm đốm xanh lét. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Artemis tạm nén nụ cười chiến thắng.

- Butler, trả tiền cho ông bạn của chúng ta đi, trả đủ nhé. Nhớ này, ông Nguyễn, đây là chỗ giữa chúng ta với nhau. Ông không muốn Butler phải quay lại, đúng không?

- Không đâu thưa ngài Fowl. Tôi sẽ im như thóc mà.

- Nên như thế lắm. Hay là để Butler giữ mồm giữ miệng được mãi mãi nhé! Nguyễn vội lùi khỏi con hẻm, thở phào nhẹ nhõm vì vẫn chưa chết, quên cả đếm lại số tiền thù lao. Mọi khi thì còn lâu anh ta mới hành động như thế. Được 20.000 đô tất cả. Kể ra cũng không đến nỗi tệ chỉ với nửa giờ làm việc.

Artemis quay sang phía bà lang.

- Còn bà, bà có cái tôi muốn đấy.

Người đàn bà thè lưỡi nhấm nháp nốt giọt rượu cuối cùng.

- Phải rồi, rượu Ai-len. Đau đầu. Đau răng. Tôi chữa được hết.

Artemis lại đeo kính vào và ngồi xồm xuống cùng người đàn bà.

- Tôi hoàn toàn khỏe mạnh thưa bà, chỉ bị dị ứng với bụi bẩn đôi chút thôi. Cái đó thì tôi chắc bà chả chữa nổi đâu. Cái tôi muốn chính là Cuốn sách của bà.

Bà phù thủy cứng người lại. Đôi mắt sáng lóe lên dưới tấm khăn choàng.

- Sách nào? – Bà ta vặn hỏi một cách cẩn trọng – Tôi không hiểu biết gì về sách cả. Tôi chỉ chữa bệnh thôi. Nếu cậu muốn sách thì đi ra thư viện ấy.

Artemis thở dài kiên nhẫn.

- Bà chẳng chữa bệnh gì hết. Bà là đồ yêu quái, p'shóg, là bà tiên, ka-dalun. Bà thích dùng tiếng gì cũng được. Còn tôi thì muốn Cuốn sách của bà.

Sau một lúc im lặng, người đàn bà kéo chiếc khăn trùm khỏi đầu. Qua màn kính xanh lét, khuôn mặt bà ta hiện ra trong mắt Artemis như chiếc mặt nạ vào đêm Halloween. Cái mũi dài tựa cái móc treo giữa hai con mắt vàng ệch. Đôi tai vểnh ra. Còn làn da giống như bả mát-tít, nhão ra vì rượu.

- Nếu người đã biết về cuốn sách – người đàn bà vừa chậm rãi nói, vừa phải chống đỡ với hậu quả mê dại của whisky – thì hẳn cũng đã biết về phép thuật trong tay ta. Ta có thể giết chết người chỉ bằng một cái tát!

Artemis nhún vai.

- Tôi quả không nghĩ vậy đâu. Coi lại bà đi. Trông chẳng khác nào người chết vậy. Rượu đã hủy hoại các giác quan của rồi. Bà chỉ còn là cái mụn cóc bỏ đi. Thật thảm hại. Tôi tới đây để cứu bà, đổi lại, tôi sẽ được Cuốn sách.

- Người thì cần gì ở Cuốn sách của chúng ta nhỉ?

- Đó không phải việc của bà. Tất cả những gì bà cần biết là hãy lựa chọn.

Đôi tai phù thủy cong lên. Lựa chọn á?

- Một, nếu bà từ chối đưa cho chúng tôi Cuốn sách và chúng tôi ra về, mặc xác bà thối rửa ở cái rãnh cống này.

- Được – bà ta nói – Ta chọn giải pháp này.

- A, đừng có mừng vội. Nếu chúng tôi đi mà không có Cuốn sách thì bà sẽ chết chắc ngay trong ngày đấy.

- Trong ngày! Trong ngày! – Bà lang cười ngặt nghẽo – Ta sẽ còn sống lâu hơn người cả thế kỷ đấy. Các tiên nữ có thể sống hết đời này qua đời khác dù cho họ có mắc kẹt ở trần gian đi nữa.

- Kể cả khi chẳng có nổi nửa lít nước thánh trong cơ thể họ - Artemis gõ vào vỏ chai whisky giờ đã rỗng không.

Bà tiên tái người đi rồi chuyển sang la hét với âm thanh chói tai.

- Trời ơi, nước thánh! Người đã ám hại ta rồi.

- Đúng vậy – Artemis thừa nhận – Ngay từ giờ đây nó sẽ đốt cháy bà từng giây từng giây.

Bà ta huých thử vào bụng thăm dò.

- Vậy còn lựa chọn thứ hai?

- Giờ thì nghe này. Lựa chọn thứ hai. Bà đưa tôi Cuốn sách đó, chỉ 30 phút thôi. Rồi tôi sẽ trả lại phép thuật cho bà.

Bà tiên há hốc mồm.

- Trả lại phép thuật cho ta ư? Không thể được.

- Ồ, thế mà được đấy. Tôi đang có hai ống tiêm. Một ống nhỏ đựng nước suối tiên nằm ở nguồn sâu 60 mét dưới chân Tara – nơi có lẽ là huyền diệu nhất trên trái đất này. Nó sẽ làm mất tác dụng của nước thánh.

- Thế còn ống kia?

- Ống kia thì đựng thứ nước nhân tạo kỳ ảo. Một con virus chuyên ăn rượu trộn lẫn với chất thử ung thư. Nó sẽ gột rửa từng giọt rượu cồn từ cơ thể bà, tẩy sạch lũ ký sinh trùng và phục hồi lại lá gan nát bét của bà. Tuy gây khó chịu đôi chút nhưng chỉ sau một ngày thôi bà sẽ cảm thấy tràn trề sinh lực như thể bà lại sống được hàng ngàn năm nữa.

Bà tiên liếm môi. Lại có thể vui vầy nơi hạ giới ư? Thật cảm ơn làm sao.

- Làm sao ta tin nổi người đây? Người đã từng lừa ta một lần rồi.

- Hay lắm. Vậy thỏa thuận thế này nhé. Tôi đưa trước cho bà một lọ nước làm tin. Rồi sau khi tôi ngó được Cuốn sách, bà sẽ có nốt lọ còn lại. Bà đồng ý hay không nào?

Bà tiên cân nhắc trong khi cơn đau đang hành hạ cái bụng bà. Cổ tay bà duỗi ra.

- Ta đồng ý.

- Butler, tôi là nghĩ anh có thể?

Gã người hầu khổng lồ lập tức mở cái hộp mềm có khóa dán ra, bên trong là một ống tiêm và hai ống thuốc. Hắn bơm thuốc rồi tiêm vào cánh tay nhóp

nháp của bà phù thủy. Trong chốc lát, bà ta co cứng lại rồi trở nên thư thái.

- Pháp thuật mạnh mẽ thật – Bà thở hắt ra và nói.
- Quả đúng. Nhưng cũng chẳng mạnh mẽ bằng chính bà sau khi tôi tiêm cho bà mũi thứ hai. Còn bây giờ là Cuốn sách.

Bà phù thủy với tay lấy chiếc áo choàng dơ dáy như vừa được khai quật từ dưới hàng ngàn tấn đất. Artemis nín thở. Đúng nó rồi. Ôi, chả mấy chốc dòng họ Fowl lại trở nên hùng mạnh. Một đế chế mới sẽ lại được dựng lên với người đứng đầu là Artemis Fowl đệ nhị.

Bà ta rút tay về và nắm chặt lại.

- Dù sau cũng chẳng có ích gì cho người đâu. Nó được viết bằng thứ ngôn ngữ cổ mà.

Artemis gật đầu không nói.

Người đàn bà xòe nắm tay ra. Giữa lòng bàn tay ấy là một cuốn sách vàng nhỏ xíu, cỡ bằng bao diêm.

- Tên kia, đúng 30 phút thôi, không hơn không kém đâu.

Butler đỡ lấy bộ sách vàng về đây tôn kính, sau đó vội kích hoạt máy ảnh kỹ thuật số và bắt đầu chụp từng trang sách mỏng dính. Công việc này diễn ra trong vài phút. Và khi gã vệ sĩ kia xong việc thì cũng là lúc toàn bộ cuốn sách đã được nắm gọn trong bộ nhớ của máy ảnh. Artemis không muốn mạo hiểm với thông tin thu được. Các thiết bị bảo vệ ở sân bay rất có khả năng xóa sạch dữ liệu ở ổ đĩa chính. Vì vậy, cậu đã chỉ đạo người phụ tá chuyển ngay file này sang điện thoại di động của anh ta, để từ đó e-mail thẳng về trang ấp Fowl tại Dublin. Trước khi 30 phút kết thúc, toàn bộ file chứa các biểu tượng trong Cuốn sách tiên đã được cất giữ an toàn trong kho lưu trữ của Fowl.

Artemis trả lại cuốn sách nhỏ cho chủ của nó.

- Rất vui vì được cộng tác với bà.

Bà phù thủy lắc lư đầu gối:

- Ống thuốc còn lại đâu?

Artemis mỉm cười:

- Ồ vâng, thần dược phục hồi sức khỏe. Tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình ngay đây.
- Phải. Người đã hứa rồi mà.
- Tốt thôi. Nhưng trước khi ta thực hiện điều đó, tôi phải cảnh báo bà là sự trả giá cũng không mấy dễ chịu đâu. Bà sẽ không được vui thú chút nào hết. Bà tiên trở tay về phía đồng rác ngập ngụa.
- Người nghĩ rằng ta có thể vui thú thế này sao? Ta muốn bay được trở lại.

Butler bơm ống thuốc thứ hai và tiêm thẳng vào động mạch của bà ta.

Ngay lập tức người đàn bà đổ ập xuống chiếu, rồi rung lên bần bật.

- Đến lúc đi được rồi đây – Artemis nói – Dù sao thì cả trăm năm đắm chìm trong rượu đang rời bỏ một cơ thể cũng chẳng phải là một cảnh tượng hay ho gì.

Nhà Butler đã phục vụ cho dòng họ Fowl trong nhiều thế kỷ nay. Luôn luôn như vậy. Thực tế, cũng đã có vài nhà ngôn ngữ nổi tiếng để tâm tìm hiểu về nguồn gốc của cái tên này. Theo ghi nhận đầu tiên thì Virgil Butler vừa là người hầu vừa là vệ sĩ lại vừa là đầu bếp cho lãnh chúa Hugo de Fóle – một trong những nhà lãnh tụ quân thập tự chinh Noóc-măng đầu tiên.

Lên 10 tuổi, lũ trẻ nhà Butler được gửi đến trung tâm đào tạo tư thực tại Isarael – nơi chúng được huấn luyện các kỹ năng cần thiết để bảo vệ chủ nhân cận kề nhất của dòng họ Fowl. Những kỹ năng này bao gồm: nấu ăn hảo hạng, xạ kích điêu luyện, võ thuật cao cường, hiểu biết sơ cấp về y thuật và công nghệ thông tin. Khi kết thúc khóa đào tạo mà dòng họ Fowl không có người kế tục để bảo vệ thì những đứa con nhà Butler sẽ được các nhân vật đầy thế lực hoặc những người trong hoàng tộc (thường là tận Monaco hay Saudi Arabia) hoan hỉ thuê làm vệ sĩ.

Còn khi nhà Fowl đã có người kế nghiệp thì người đó và một người nhà Butler sẽ phải gắn chặt với nhau suốt đời. Đó là một công việc khắt khe mà thầm lặng, nhưng phần thưởng lại thật hậu hĩ nếu bạn sống sót để mà hưởng được nó. Bằng không gia đình bạn sẽ nhận được khoản tiền bù đắp hậu hĩ cộng thêm lương tháng đều đặn.

Riêng chàng Butler bây giờ đã hầu hạ ông chủ trẻ Artemis được 12 năm rồi, chính xác là từ khi Artemis chào đời. Tuy nhiên, mối quan hệ của họ đã vượt xa quy tắc bao đời nay, nó không còn là ông chủ và người hầu nữa. Mặc dù họ vẫn tuân theo thứ bậc đó nhưng Artemis còn như một người bạn thân thiết nhất đối với Butler, còn Butler thì che chở cho Artemis như thể một người cha vậy.

Butler im lặng cho tới lúc họ yên vị trên chuyến Heathrow dời từ Bangkok.

- Artemis?

Đang mải mê với Cuốn sách quyền lực và bắt tay vào việc giải nghĩa nó, Artemis ngẩng lên trả lời.

- Sao vậy?

- Về mục phù thủy ấy mà. Tại sao chúng ta không giữ quách luôn Cuốn sách và cho mục ta đi ngủ với giun luôn?

- Butler, cái xác sẽ trở thành bằng chứng. Mà tôi thì không muốn gây chút ngờ vực nào về đường đi nước bước, cũng như những người tâm phúc của tôi.

- Nhưng còn mục ta?

- Tôi nghĩ mục sẽ chẳng dám hé răng để lộ ra là đã cho lũ người phàm trần xem mất Cuốn sách đâu. Mà dù có dám đi nữa thì cũng chả có cơ hội, vì tôi đã pha lẫn chút thuốc gây mất trí vào ống tiêm thứ hai rồi. Cuối cùng khi mục ta tỉnh dậy thì những gì xảy ra trước đó đã bị chìm vào quên lãng.

Butler gật gù tán thưởng. Luôn luôn đi trước hai bước – đó là ông chủ Artemis. Mọi người nói cậu ta giống bố như tạc, nhưng họ đã sai. Ông chủ Artemis là

một kiệt tác hoàn toàn mới, tự cổ chí kim chưa bao giờ thấy.
Nổi nghi ngờ đã được xua tan, Butler trở lại với cuốn Súng ống và đạn dược, để
cho ông chủ nhỏ tự tháo gỡ bức màn bí mật của vũ trụ.

Chương 2: Giải mã

Cho tới giờ thì hẳn bạn đã đoán ra Artemis Fowl chuẩn bị kỹ lưỡng tới đâu để đạt được mục đích của mình. Nhưng chính xác thì đó là mục đích gì vậy? Âm mưu sâu xa nào liên quan đến việc hăm dọa bà tiên nghiện rượu kia? Câu trả lời ở đây chính là: vàng.

Việc tìm kiếm của Artemis bắt đầu từ hai năm trước, khi cậu bắt đầu thích thú trò "lướt net". Cậu ta nhanh chóng lần ra càng ngày càng nhiều trang bí hiểm: những vụ bắt cóc ngoài hành tinh, chiêm ngưỡng vật thể lạ và các hiện tượng siêu nhiên khác. Song đặc biệt hơn cả vẫn là sự tồn vong của loài người.

Qua việc tìm hiểu hàng tỷ byte dữ liệu, cậu phát hiện ra hàng trăm câu chuyện liên quan đến thế giới thần tiên ở hầu khắp các quốc gia trên thế giới. Mỗi nền văn minh lại có một thuật ngữ riêng cho dòng giống tiên, nhưng rõ ràng họ đều là thành viên trong cùng một gia đình bí ẩn. Vài câu chuyện có nhắc đến một Cuốn sách được mỗi bà tiên cất giữ. Đó là Kinh thánh của họ. Nghe nói nó chứa đựng toàn bộ lịch sử dòng giống và những điều răn dạy chế ngự họ suốt cả cuộc đời dài dằng dặc. Đương nhiên Cuốn sách này được viết bằng tiếng Gnommish, thứ ngôn ngữ thần tiên và sẽ chẳng ích gì cho bọn người trần mắt thịt cả.

Artemis tin tưởng rằng công nghệ của ngày hôm nay sẽ giúp cậu giải nghĩa được Cuốn sách. Nhờ việc giải mã này, người ta còn có thể bắt đầu kiến tạo một nhóm sinh vật hoàn toàn mới.

Khẩu hiệu của Artemis là: Biết rõ kẻ thù của mình, do vậy, cậu luôn đảm mình trong đồng tri thức và truyền thuyết về dòng giống tiên. Cho tới một ngày, cậu tập hợp được cả núi dữ liệu xung quanh vấn đề này. Nhưng thế vẫn chưa đủ. Vì vậy Artemis đã tung tin lên mạng như sau: Một thương gia người Ai-len xin trả tiền thật hậu hỷ để được gặp một tiên nữ, một phù thủy, và cả yêu tinh hay ma quỷ. Song hầu như những gì đáp lại đều là sự lừa đảo, chỉ có tại thành phố HCM mới thu được kết quả thật sự.

Có lẽ Artemis là kẻ duy nhất trên đời đạt trọn vẹn mọi thứ. Cậu ta vừa giữ được niềm tin vào phép thuật của con trẻ vừa tôi luyện được bản lĩnh của người trưởng thành để chế ngự chính thói con trẻ ấy. Nếu ai đó có đủ khả năng khai phá một số quyền năng của thế giới thần tiên thì đó chính là Artemis Fowl đệ nhị.

Sáng sớm một ngày trước khi họ cập bến lãnh địa nhà Fowl, Artemis rất háo hức muốn mở ngay máy tính của mình ra xem cái file đó, nhưng cậu quyết định đi gặp mẹ trước đã.

Angeline Fowl nằm liệt giường. Bà nằm đó kể từ khi chồng bà mất tích. Các bác

sĩ nói là do căng thẳng thần kinh, chẳng có cách chữa trị nào khác ngoài nghỉ ngơi và thuốc ngủ. Tính ra cũng đã gần năm trời rồi.

Cô em họ Juliet bé bỏng của Butler thì đang ngồi ở chân cầu thang, mắt nhìn trần trần vào tường nhà. Ngay cả bột màu tô mắt cũng không làm dịu bớt cái kiểu nhìn ấy. Trước đây, Artemis đã từng bắt gặp cái nhìn như vậy khi Juliet gần như nuốt chửng cậu bé bán pizza xấu xược bằng ánh mắt sắc như dao. Chẳng khác gì một thứ vũ khí, Artemis nghĩ bụng. Bởi trong cô bé đang tuổi cập kê này luôn có một nỗi ám ảnh khác thường. Tuy nhiên, dù có thế nào đi nữa cô ta vẫn là đứa con nhà Butler.

- Có chuyện gì à, Juliet?

Juliet vội vàng đứng dậy.

- Dạ, em có lỗi ạ, anh Artemis. Hình như em kéo rèm không khít khiến mẹ không ngủ được ạ.

- Ừm – Artemis càu nhàu, tay cào cào nhẹ vào cái cầu thang làm bằng gỗ sồi.

Cậu rất lo lắng về tình trạng sức khỏe của mẹ mình. Bà đã không thấy ánh sáng ban ngày từ rất lâu rồi. Nhưng giả sử bà hồi phục, thoát khỏi giường bệnh và lấy lại sức sống nhờ một phép màu kỳ diệu nào đó thì cũng là lúc báo hiệu thời khắc Artemis giã từ bầu trời tự do của cậu, chấm dứt những chuyến phiêu lưu tội lỗi và trở lại trường học.

Artemis gõ nhẹ vào cánh cửa lớn uốn kiểu hình vòm.

- Mẹ ơi! Mẹ thức đấy chứ?

Có tiếng cọ xát vào phía bên trong cánh cửa, nghe khá chói tai. Rồi Artemis bước vào trong.

- Tất nhiên là mẹ thức rồi. Làm sao mà mẹ ngủ nổi trong ánh sáng chói mắt thế này?

Trong bóng tối lờ mờ, ánh sáng len lỏi qua chút khe giữa hai tấm rèm nhưng chập chờn chiếu vào chiếc giường cổ đồ sộ với bốn chân trụ trang trí rục rở. Trên chiếc giường đó, Angeline Fowl nằm co quắp, chân tay tái nhợt.

- Artemis, con yêu, con vừa đi đâu về đấy?

Artemis thở dài. Mẹ đã nhận ra cậu. Đây là dấu hiệu tốt.

- Con đi tham quan theo trường mẹ ạ, đi trượt tuyết tận Áo cơ.

- Trượt tuyết à – Angeline ngâm nga – Mẹ nhớ trò đó làm sao. Có lẽ khi cha con trở về...

Artemis cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

- Vâng. Có lẽ khi cha con trở về.

- Con này, con có thể kéo chặt cái rèm cửa đáng ghét đó vào được không. Cái thứ ánh sáng thật khó chịu.

- Được ngay mẹ à.

Artemis dò dẫm trong phòng, cố tránh đồng gương hòm quàn áo nằm ngổn ngang trên sàn nhà. Cuối cùng thì ngón tay cậu cũng lần được tới mép rèm. Cậu thử kéo rộng chúng ra trong tích tắc, rồi thở dài và khép thật chặt chỗ khe

hở.

- Cảm ơn con yêu. Nhân đây, chúng ta cũng nên tổng con hầu phòng đi. Nó chả được tích sự gì cả con ạ.

Artemis im lặng. Juliet đã làm việc hết sức chăm chỉ và tận tụy cho nhà Fowl 3 năm nay rồi. Cho nên Artemis phải nhanh chóng tận dụng sự đáng trí của bà mẹ cậu.

- Mẹ dạy rất phải. Cũng đã có lúc con định làm thế ấy chứ. Butler có một cô em gái. Con nghĩ sẽ rất hợp với công việc này. Con có nhắc tới cô ta rồi thì phải, Juliet mẹ ạ?

Angeline chau mày.

- Juliet á? Ừ, cái tên nghe quen quen. Mà bất cứ ai đi nữa cũng sẽ tốt hơn cái con ngốc chúng ta đang dùng bây giờ. Khi nào thì con bé bắt đầu làm việc?

- Ngay bây giờ ạ. Con sẽ bảo Butler đưa nó lên.

- Con quả là một đứa con hiếu thảo của mẹ. Giờ ôm mẹ một chút nào.

Artemis ôm mẹ vào lòng, bà thật gầy gò trong tấm áo chùng lụng thụng. Người bà tỏa ra mùi thơm như những cánh hoa trên mặt nước. Nhưng tay bà lạnh cóng và yếu ớt.

- Con thân yêu – bà thì thảo, rồi giọng nói như rít lên giống hệt tiếng ngỗng – Mẹ nghe thấy chúng. Ban đêm, chúng bò trên gối và chui vào tai mẹ.

Artemis lại cảm thấy đắng họng.

- Mẹ à, có khi chúng ta nên mở rèm cửa ra nhỉ.

- Không – Mẹ cậu rên lên, đẩy cậu ra – Không được. Bởi vì chúng cũng sẽ nhìn thấy mẹ.

- Mẹ, con xin mẹ.

Nhưng chẳng ích gì. Angeline đã đổi giọng.

- Cho gọi con bé mới ấy lên đây – Rồi bà trườn ra tít tận góc giường và kéo chăn lên tận cằm.

- Vâng, thưa mẹ.

- Bảo nó mang thêm mấy lát dưa chuột và nước nữa.

- Vâng, thưa mẹ.

Angeline liếc xéo cậu với ánh mắt sắc lạnh.

- Và chấm dứt cái trò gọi ta là mẹ đi nhé. Ta không biết người, nhưng chắc hẳn người không phải Arty bé bỏng của ta.

Mắt Artemis rơm rớm vẻ buồn giận.

- Vâng, thưa mẹ...xin lỗi, xin lỗi.

- Ừm. Mà đừng có quay lại đây nữa đấy, hoặc là ta sẽ bảo chồng ta để mắt đến người. Ông ấy là người rất có thể lực, người biết rồi đấy.

- Dạ vâng, thưa bà Fowl. Đây là lần cuối bà phải gặp tôi thôi ạ.

- Tốt hơn cả là như thế. – Đột nhiên Angeline thấy ớn lạnh. – Người có nghe thấy tiếng chúng không?

Artemis lắc đầu.

- Không ạ. Tôi không nghe thấy tiếng gì cả.

- Chúng tôi đây vì ta. Chúng có mặt ở khắp nơi.

Và Angeline chui thật sâu vào đồng chấn đệm. Artemis vẫn còn nghe văng vẳng tiếng kêu rên rỉ khủng khiếp của mẹ khi cậu xuống tới bậc cầu thang bằng đá cẩm thạch.

Cuốn sách "bất trị" hơn là Artemis tưởng. Dường như nó rất tích cực chống lại cậu. Dù cho cậu có chạy nó trên chương trình nào thì máy tính cũng bất lực.

Artemis phải vất vả copy từng trang một, gắn chúng vào tường phòng học. Kể ra đôi lúc dính chúng trên giấy cũng có tác dụng. Những con chữ trông thật lạ lùng, chẳng giống bất cứ loại chữ nào cậu đã từng được thấy. Đây rõ ràng là sự pha trộn giữa dạng chữ tượng hình và dạng ký tự, những con chữ cứ ngoằn ngoèo khắp trang giấy chẳng theo một trật tự nào.

Cái mà chương trình cần chính là một số loại chữ có liên quan nhằm thiết lập nên những điểm mấu chốt. Artemis đã tách bạch từng con chữ và so sánh chúng với các dạng văn bản tiếng Anh, Trung Quốc, Hy Lạp, Ả-rập, chữ cái kim – Gnommish và thậm chí cả chữ cái Ogham. Chẳng ra cái gì.

Rũ ra vì thất vọng, Artemis làm cho Juliet sợ chạy cắm cổ khi cô bé mang bánh sandwich đến cắt ngang mạch làm việc của cậu. Con chữ tượng hình xuất hiện thường xuyên nhất chính là biểu tượng nhỏ hình nam giới. Cậu đoán chừng là nam giới, mặc dù với vốn kiến thức ít ỏi về giải phẫu học, ban đầu cậu đã giả định đó là phụ nữ. Một ý tưởng lóe lên trong óc cậu. Artemis mở file các ngôn ngữ cổ xưa trong chương trình giải mã siêu mạnh và chọn tiếng Ai Cập.

Cuối cùng thì cũng thu được kết quả. Biểu tượng nam giới khá giống với biểu tượng thần Anubis trong hệ thống chữ tượng hình người Tutankhamen. Điều này cũng phù hợp với những phát hiện khác của cậu. Nội dung văn bản ghi lại những chuyện kể đầu tiên của con người đều là về thần tiên, gợi mở rằng nền văn minh thần tiên có trước văn minh con người. Có vẻ như người Ai Cập chỉ đơn giản biến đổi cuốn sách Thánh kinh sẵn có sao cho phù hợp với nhu cầu của họ mà thôi.

Có cả những điểm tương đồng khác nữa. Nhưng các ký tự mới chỉ đủ khác để trượt qua mạng máy tính. Điều này phải làm bằng cách hết sức thủ công. Mỗi hình tượng chữ cái Gnommish phải được mở rộng ra, in ra, sau đó so sánh với các chữ viết tượng hình.

Artemis vỗ ngực phần khởi vì bước đầu thành công. Phần lớn các chữ tượng hình hoặc mẫu tự trong sách thần tiên đều có một bản đối chiếu bằng tiếng Ai Cập. Hầu hết là về tự nhiên như mặt trời hay chim muông. Nhưng một số chữ khác thì hết sức dị thường và phải chỉnh sửa sao cho hợp lý. Chẳng hạn như hình tượng Anubis – sẽ chẳng có nghĩa gì khi hiểu nó là thần của loài chó, vì vậy, Artemis đã biến đổi nó để đọc thành chúa tể của các thần tiên.

Đến nửa đêm, Artemis đã nạp xong những phát hiện của mình vào chương

trình Macintosh. Bây giờ tất cả những gì cậu cần làm là ấn nút "Giải mã". Artemis nhấn nút và mỗi chuỗi dài những câu hỏi lớn và vô nghĩa từ từ hiện ra trước mắt.

Một đứa trẻ bình thường hẳn sẽ chán lắm cái trò này. Người lớn thì chắc sẽ phá tan ngay bàn phím. Còn Artemis thì không. Cuốn sách này đang thử thách cậu và cậu sẽ không cho phép nó giành chiến thắng.

Phần các mẫu tự thì đúng rồi, cậu dám chắc như vậy. Chỉ có trật tự sắp xếp chúng là sai mà thôi. Dụi mắt cho đỡ buồn ngủ, Artemis xem xét lại từng trang. Mỗi đoạn đều được khoang bởi một đường rõ nét. Có thể đều này biểu trưng cho các đoạn và các chương, nhưng không có nghĩa là chúng được đọc một cách thông thường từ trái qua phải hay từ đầu cho đến cuối.

Artemis thử nghiệm. Cậu đọc tiếng Arập từ phải qua trái và tiếng Trung theo cột. Chẳng ích gì. Rồi cậu để ý thấy mỗi trang đều có một điểm chung – chính là đoạn nằm giữa. Các chữ tượng hình khác được sắp đặt xung quanh khu vực trung tâm này. Có lẽ điểm khởi đầu phải ở giữa trang. Nhưng từ đó sẽ đi đến đâu? Artemis scan các trang để tìm thêm điểm tương đồng. Sau vài phút cậu đã khám phá ra, ở góc mỗi trang đều xuất hiện một mũi nhọn nhỏ xíu. Phải chăng đây là mũi tên? Một dấu hiệu chỉ hướng? Hãy đi đường này? Vậy giả thuyết có thể đưa ra là: Bắt đầu từ giữa trang rồi theo mũi tên đọc tiếp theo đường xoáy tròn ốc.

Người ta không xây dựng một chương trình máy tính để giải quyết một việc như thế này, vì thế, Artemis phải tự tùy cơ ứng biến. Với con dao sắc và cái thước kẻ, cậu cắt trang đầu của Cuốn sách và ghép nó theo trật tự ngôn ngữ phương Tây truyền thống, từ trái qua phải, các hàng ngang song song nhau. Tiếp theo, cậu scan lại trang đó và đưa nó qua phần dịch tiếng Ai Cập biến thể. Chiếc máy tính kêu vo vo trong khi chuyển đổi thông tin sang dạng nhị phân. Nó chỉ dừng lại vài lần để khẳng định chắc chắn về một ký tự hay biểu tượng nào đó. Mức độ hỏi của máy ít dần đi vì máy đã học được ngôn ngữ mới. Rút cuộc 2 từ sau cũng chịu hiện lên màn hình: File đã được chuyển đổi.

Artemis run cả tay lên vì quá mệt mỏi và kích động, cậu nhấn chuột vào nút "In". Và máy la-de in ra một trang mà giờ đã được chuyển sang dạng tiếng Anh. Quả là còn nhiều lỗi, có vài chỗ cần phải điều chỉnh, nhưng trông đã khá rõ ràng và quan trọng hơn cả là ta hiểu được nó.

Trong tiến trình lịch sử hàng ngàn năm, có lẽ Artemis chính là người đầu tiên giải mã thành công những ngôn từ huyền bí này. Cậu bật đèn bàn lên và bắt đầu đọc.

Cuốn sách của thế giới thần tiên.

Những chỉ dẫn về phép thuật và quy luật sống của chúng ta.

Hãy luôn mang theo ta, giữ gìn ta cẩn thận.

Ta là bậc thầy của các người về thảo dược và bùa chú.

*Ta là cầu nối giúp các người đi đến bí mật quyền uy.
Bỏ quên ta thì phép thuật của các người tan biến.*

*Có mười điều rằng các người cần phải nhớ,
Những lời răn sẽ giải đáp mọi bí mật.
Những tai ương, những sự đổi thay.
Thông qua ta, những bí mật sẽ thuộc về người.*

*Nhưng hồi tiên nữ, xin ghi nhớ điều này hơn tất cả.
Bọn nhơ nhuốc trong bùn lầy không thể có ta
Và những kẻ phải chịu số phận bi đát chính là
Kẻ dám tiết lộ từng bí mật, từng bí mật của ta.*

Artemis có thể nghe thấy tiếng máu chảy róc rách trong tai. Cậu đã đoạt được chúng. Chúng hẳn chỉ như những con kiến dưới chân cậu. Mọi bí mật của chúng sẽ đều được công nghệ hiện đại làm sáng tỏ. Bỗng chợt cậu cảm thấy mệt lả và ngã lưng vào ghế. Vẫn còn quá nhiều điều phải giải quyết. Để bắt đầu, cần phải giải mã tới 43 trang.

Cậu ấn nút liên lạc kết nối với toàn bộ hệ thống loa khắp tòa nhà.

- Butler. Cho gọi Juliet và lên đây luôn nhé. Tôi cần anh ghép lại vài cái khuôn hình.

Có lẽ, cần lật lại lịch sử gia đình Fowl để hiểu rõ điểm này.

Thực chất, dòng họ Fowl là những tội phạm huyền thoại. Sau nhiều đời vật lộn với cuộc sống ngoài vòng pháp luật, dòng họ này đã tích lũy đủ vốn để có thể hoàn lương. Tuy nhiên, họ cũng chẳng mấy thích thú với cuộc sống mới và gần như lập tức trở lại con đường xưa.

Chính Artemis đệ nhất đã làm cho gia đình rơi vào cảnh nghèo khó. Khi liên bang Xô Viết tan rã, ông Artemis quyết định đầu tư một phần gia sản vào việc xây dựng các tuyến thương thuyền mới đi tới đại lục rộng lớn. Ông lý luận rằng các khách hàng mới hẳn sẽ cần các mặt hàng tiêu dùng mới. Đương nhiên, Mafia Nga chẳng tốt bụng tới mức cho một kẻ phương Tây xâm phạm thị trường của họ, bởi vậy chúng đã gửi một bức thông điệp nho nhỏ. Bức thông điệp này chính là quả tên lửa hiệu Stinger do bọn mafia đạo chích được. Nó phóng thẳng vào con tàu Fowl Star (Ngôi sao Fowl) trên đường qua Murmansk. Trong chuyến đi đó có cả ông Artemis và bác của Butler cùng 250.000 hộp cola. Đó quả là một vụ nổ kinh khủng!

Nhà Fowl tuy không phải chịu cảnh nghèo khổ đến cùng cực, nhưng than ôi, thời oanh liệt của gia đình tỷ phú nay còn đâu. Và Artemis đệ nhị đã thề sẽ khôi phục lại gia sản theo cách riêng, độc nhất vô nhị của mình.

Một khi Cuốn sách được giải nghĩa xong, Artemis mới có thể bắt đầu thực thi kế hoạch cho thật ra trò. Cậu vốn biết rõ cái đích cuối cùng là gì nhưng vấn đề bây giờ là làm cách nào để đạt được nó.

Rõ ràng, Vàng chính là mục đích hướng tới của sự tìm kiếm. Dường như tiên giới hay phàm trần đều say mê thứ kim loại quý giá này. Mỗi vị tiên đều có kho cất giấu riêng của mình, nhưng cũng sẽ chẳng giữ được bao lâu nếu Artemis khám phá ra được. Sẽ có ít là một vị tiên phải lang thang với cái túi rỗng vào lúc Artemis xong việc.

Sau khi ngủ đầy giấc suốt 18 tiếng và dùng xong bữa điểm tâm, Artemis leo lên phòng làm việc mà cậu được thừa hưởng từ ông bố. Đó là một căn phòng cổ kính với giá sách bằng gỗ sồi cao ngất tới tận trần nhà. Nhưng công nghệ máy tính tối tân của Artemis đã làm cho nó lộn tùng phèo lên. Hàng dãy máy tính sử dụng hệ thống AppleMacs (AppleMackintosh) rung lên khắp các góc phòng. Trong đó, một cái thì đang mở trang web CNN kết nối với máy chiếu DAT phát ra những hình ảnh sống động trên bức hậu tường về tình hình thời sự nóng hổi.

Butler đã có mặt ở đó và đang khởi động các ổ cứng.

- Tắt hết chúng đi, ngoại trừ Cuốn sách. Tôi cần yên tĩnh với nó.

Butler lập tức tuân theo. Suốt gần năm trời nay, trang CNN cứ chạy tới ngày. Có người thuyết phục Artemis rằng tin tức giải thoát cha cậu sẽ được thông qua đó. Giờ đây, tắt đi cũng có nghĩa là cuối cùng cậu đang để chuyện này trôi qua.

- Tắt tất cả ạ?

Artemis nhìn lại bức tường phía sau trong giây lát rồi nói:

- Ừ, tất cả.

Butler tự tiện vỗ nhẹ vào vai cậu chủ, chỉ một lần trước khi trở lại với công việc. Artemis bẻ các khớp tay răng rắc. Đã đến lúc cậu làm hết sức mình – những hành động phục vụ cho mưu đồ khủng khiếp.

Chương 3: HOLLY

Holly Short đang nằm dài trên giường trong cơn buồn giận. Đó là chuyện thường ngày. Bọn ma quỷ nói chung có bao giờ biết vui vẻ. Riêng Holly tuy là một tiên nữ nhưng nỗi buồn bực của cô thì quả là khác thường. Thật ra cô là con quỷ lùn, tiên nữ chỉ là thuật ngữ chung. Cô cũng là ma quỷ nhưng đây chỉ là công việc thôi.

Có lẽ, đôi chút phác họa sẽ hữu ích hơn nghe một bài giảng về phả hệ tiên nữ. Holly Short có nước da màu nâu sẫm, mái tóc xén ngắn màu nâu vàng, đôi mắt màu nâu lục nhạt, cái mũi khoằm, đôi môi tròn trịa và chúm chím như thần ái tình là cụ nội cô. Mẹ cô là một mụ quỷ người Âu yếu điệu thướt tha nhưng lại nóng tính khủng khiếp. Holly cũng có thân hình mảnh mai như vậy, bàn tay búp măng thật hoàn hảo luôn nắm chắc cây dùi cui đầu tròn và đôi tai cũng thính không kém. Còn chiều cao chính xác 1m chỉ thấp hơn chiều cao trung bình của các tiên nữ khác 1cm, nhưng thế cũng quá đủ tạo nên sự khác biệt.

Tuy nhiên, nỗi đau khổ của Holly lại là do viên chỉ huy Root. Kể từ ngày đầu, Root đã quản lý sát sao Holly. Và cô luôn bị tổn thương vì cách cư xử của vị chỉ huy do cô chính là nữ nhân viên đầu tiên trong lịch sử Recon được nhập vào đội ông. Recon là cứ điểm khét tiếng nguy hiểm với mức độ rủi ro rất cao, và Root nghĩ đây không phải là chỗ của một cô gái nhỏ. Dẫu sao ông cũng phải quen dần với chuyện đó bởi lẽ Holly Short không có ý định bỏ cuộc, kể cả vì ông hay ai đi nữa.

Mặc dù Holly chưa bao giờ thừa nhận nhưng một nguyên nhân khác nữa gây cho cô khó chịu chính là phần nghi lễ. Có vài bận, cô cũng định cử hành nghi lễ nhưng dường như chẳng bao giờ đúng lúc cả. Và nếu Root phát hiện ra phép thuật của cô đang giảm sút thì chắc chắn cô sẽ bị chuyển sang bộ phận giao thông.

Holly cố nén cảm xúc lại và thả mình vào bể nước. Sống gần tâm trái đất quả là một lợi thế. Nước ở đây luôn ấm nóng. Tất nhiên không có ánh sáng thiên nhiên nhưng để được sự riêng tư hoàn toàn với bên ngoài thì đây là cái giá chẳng đáng kể gì. Tầng ngầm dưới mặt đất. Khu vực cuối cùng không có loài người. Chẳng có gì sánh nổi với việc được về nhà sau một ngày làm việc căng thẳng, trút bỏ gánh nặng và trầm mình trong bể nước bồng bênh bọt. Thật tuyệt diệu. Nàng tiên mặc xiêm áo, kéo khóa bộ đồ áo liền quần màu xanh thẫm lên tận cằm rồi đội mũ. Ngày nay, đồng phục của LEPrecon trông thật lịch lãm, khác hẳn bộ đồ cục mịch hồi xưa. Giầy cài khóa và quần chèn gối! Chân thành mà nói đây chính là lý do khiến ma quỷ trông thật nực cười so với loài người. Tuy nhiên, có lẽ như vậy lại tốt hơn. Nếu bọn người phàm trần kia biết rằng từ "ma

quỷ” thực chất bắt nguồn từ LEPrecon – đội quân tinh nhuệ trong Lực lượng an ninh ngầm thì chúng hẳn đã nghiền nát họ ra rồi. Tốt hơn là sống kín đáo và để loài người sống theo cách của họ.

Trăng đã lên cao, không còn thời giờ để ăn bữa điểm tâm cho ra hồn nữa. Holly chộp tạm chút đồ uống còn sót lại trong tủ đá và uống luôn tại địa đạo. Như thường lệ, có một sự hỗn loạn trên con đường lớn. Các phù thủy biết bay cũng bị kẹt ở đại lộ như những hòn đá tắc trong đáy lọ. Ngay các thần lùn giữ của cũng chẳng làm gì nổi, đành ì ạch phía sau đám đông. Những con cóc nhồm nhộp tràn ra quấy phá mọi chỗ ẩm ướt, nguyên rủa như những phù thủy lão luyện. Cái giống đặc biệt này khởi đầu chỉ như một trò đùa nhưng rồi đã lan ra thành bệnh dịch. Ai đó mất cả đứa thần vì chúng.

Holly vật lộn với đám đông để tới được đồn cảnh sát. Bên ngoài chợ Spud’s Spud có một đám nổi loạn. Trung sĩ Newt của LEP đang cố gắng giải quyết vụ này. Chúc anh ta may mắn. Thật là một cơn ác mộng. Chỉ ít thì Holly đã có cơ hội làm việc trên mặt đất.

Cửa đồn LEP chật cứng người chống đối. Chiến tranh giữa các yêu tinh, các chú lùn lại bùng nổ và sáng nào cũng xuất hiện cả đồng cha mẹ đến sách nhiễu đòi thả lũ con vô tội của họ ra. Holly cười khì khì. Giả sử thực sự có một yêu tinh vô tội thì Holly Short hẳn phải gặp được chứ. Vậy mà bây giờ bọn chúng đang bị cùm trong phòng giam, hú lên cả lũ và ném đạn lửa vào nhau.

Holly lách qua đám người nhốn nháo. Cô cần nhân:

- Qua được rồi. Ôi cái công việc cảnh sát này.

Họ bu lấy cô như lũ ruồi đậu trên xác con giun thối.

- Grumpo của tôi vô tội!

- Bọn cảnh sát đã man!

- Này sĩ quan, hãy chăm sóc giùm cậu ấm nhà tôi được không kéo nó mất ngủ đấy.

Holly kéo mũ sụp xuống và tàng lờ tất cả. Ngày xưa, bộ quân phục này đã đủ khiến cho bạn được kính trọng, nhưng giờ thì hết rồi. Bạn còn có thể là mục tiêu: Xin lỗi, sĩ quan ơi, hình như tôi bị mụn cóc đây này. Thứ lỗi cho tôi, cô bé tí hon, nhưng phải nổi bọn mèo nhà tôi trèo lên núi đá. Hay: Đại úy ơi, bớt chút thời gian chỉ cho tôi đường tới Ngọn nguồn của tuổi thanh xuân đi! Holly rùng mình. Lũ người ô tạp! Bản thân cô còn đang gặp rắc rối và cô phải tìm cách tháo gỡ chúng.

Ở bên ngoài hành lang đồn cảnh sát, một tên choai choai chuyên trộm cắp đang bận móc túi những người đang xếp hàng, kể cả túi viên cảnh sát đang còng tay hẳn. Holly đập cho hẳn một phát dùi cui vào phía sau. Điện tích lại làm hẳn bị cháy xém cả đũng quần da.

- Mulch, anh đang làm cái trò gì thế?

Mulch giật mình khiến mấy thứ đồ ăn trộm rơi ra từ ống tay áo, hẳn bắt đầu rên rĩ.

- Ôi sĩ quan Short – Hẳn giả bộ hối tiếc – Tôi không thể dừng được. Đó là bản năng của tôi mất rồi.

- Tôi biết rồi, Mulch ạ. Và bản năng của chúng tôi chính là ném anh vào xà lim khoảng vài thế kỷ gì đó.

Cô nháy mắt với viên sĩ quan đang bắt giữ tên trộm.

- Rất vui vì thấy anh giữ cảnh giác cao độ.

Mặt chàng lùn đỏ lựng lên, ngượng nghịu cúi xuống nhặt ví và phù hiệu.

Holly lướt nhanh qua phòng Root với hy vọng được vào phòng mình trước khi...

- Short! Vào đây!

Holly thở dài ngao ngán. Ôi. Lại thế rồi.

Cầm gọn chiếc mũ trong tay, Holly vượt phẳng vài nếp nhàu trên bộ quân phục và bước vào phòng Root.

Khuôn mặt Root đang đỏ tía lên vì tức giận. Thực tế đây cũng là trạng thái thường nhật của ông ta, nhờ đó mà ông có biệt danh "Củ cải đường". Bởi vậy, người ta hay kháo nhau xem lúc nào quả tim ông mới bị nổ tung ra. Con người này đã sống nửa thế kỷ, bất chấp mọi sự.

Chỉ huy Root gõ gõ vào cổ tay.

- Này, cô gọi đây là mấy giờ đấy?

Holly cảm thấy mặt mình đang biến sắc. Cô chỉ muện có 1 phút. Ít nhất có tới nửa tá sĩ quan cùng ca này còn chưa buồn đến báo cáo. Nhưng Root luôn luôn kết tội chỉ mình cô.

Holly lầm bầm: Đại lộ có tới 4 đường bị nghẽn ạ.

- Dừng có xúc phạm tôi bằng cái trò bao biện của cô – viên chỉ huy gầm lên – Cô biết thừa trung tâm thành phố như thế nào cơ mà! Hãy thức dậy cho sớm hơn vài phút đi!

Đúng như thế, cô thừa biết Haven như chính lòng bàn tay mình. Vì cô sinh ra và lớn lên ở thành phố này. Kể từ khi con người bắt đầu khoan tìm khoáng sản, các tiên nữ đều lần lượt rời bỏ nơi những bức thành nông cạn và tìm đến một nơi an toàn sâu hơn là thành phố Haven. Thành phố lớn đông nghẹt và hệ thống dịch vụ còn chưa hoàn bị. Chẳng hạn như bây giờ đây, đang có ngay một hành lang trong trung tâm dành cho người đi bộ mà lại để cho ô tô chạy qua cứ như thể nơi này chưa đủ ngột ngạt vì những chú lùn ì ạch xung quanh.

Root nói cũng đúng thôi. Cô nên dậy sớm hơn một chút. Nhưng cô sẽ không làm vậy trừ phi có ai đó nữa phải chịu chung số phận.

- Tôi thừa biết cô nghĩ cái gì trong đầu – Root nói.- Rằng tại sao tôi chỉ nhắc nhở mình cô hàng ngày mà không bao giờ la mắng những gã kia?

Holly lặng thinh, nhưng sắc mặt cô đã đủ biểu lộ sự đồng ý.

- Vậy nên tôi nói ngay cho cô biết chứ?

Holly đánh bạo gật đầu.

- Chính bởi vì cô là con gái.

Holly cảm thấy tay mình đang nắm chặt lại. Cô quá rõ điều đó mà!

- Song, không phải chỉ vì những lý do như cô nghĩ đâu – Root tiếp lời – Cô là cô gái đầu tiên ở Recon. Quả đúng như vậy. Cô là trường hợp thử nghiệm, là ngọn đèn hiệu, là người mở đường. Có quá nhiều hy vọng chất chồng lên cô. Nhưng cũng có không kém những thành kiến chống lại cô. Tương lai của việc thực thi luật pháp nằm trong tay cô. Còn lúc này đây, tôi cho rằng công việc mới chỉ có đôi chút nặng nhọc.

Holly chớp chớp mắt. Trước đây Root có nói thể bao giờ đâu, mà luôn là những câu kiểu như: Đội chặt mũ vào, đứng thẳng lên.

- Short, cô phải cố làm tốt hết sức mình và tốt hơn cả những người khác nữa – Root thở dài, ngả người vào ghế quay – Tôi không biết nữa Holly ạ, kể từ sau vụ Hamburg.

Holly nhú mày lại. Vụ Hamburg quả là một thảm họa khủng khiếp. Một trong số tay chân của cô đã nhảy lên mặt đất để đàm phán với bọn người phạm trần để mặc cả xin chỗ trú ngụ. Root đã phải dừng mọi việc lại, tập hợp đội giải cứu và xóa sạch 4 bộ nhớ. Không biết đã lãng phí bao nhiêu thời gian của cảnh sát nữa. Tất cả chỉ tại lỗi của cô.

Viên chỉ huy lấy ra một tờ khai từ ngăn bàn.

- Chả ích gì. Tôi đã quyết định rồi. Tôi giao cô phụ trách giao thông và cộng tác với Hạ sĩ Frond.

- Frond ư!- Holly bùng bùng lên- Cô ta là gái làm tiền. Thật vớ vẩn. Ngài không thể biến cô ta thành một ca thử nghiệm được!

Sắc mặt Root trở nên tím tái.

- Tôi có thể và tôi sẽ làm. Tại sao không nên nhỉ? Còn cô đã chứng minh hết khả năng của cô cho tôi xem đâu. Hoặc là thế, hoặc là sự nỗ lực cao nhất của cô cũng chỉ đạt mức tầm thường thôi. Xin lỗi, Short, cô đã từng có cơ hội rồi...

Viên chỉ huy trở lại với đồng giấy tờ. Buổi gặp mặt thế là kết thúc. Holly chỉ có thể đứng đấy, ngây như phỗng. Cô đã bỏ qua cơ hội rồi ư? Cơ hội công việc tốt nhất gần như chắc chắn có được mà chẳng lẽ cô đã quăng đi rồi sao. Một lỗi nhỏ và tương lai của cô bị trượt mất. Chả công bằng chút nào. Cơn giận trào lên, nhưng cô đã kịp nén nó lại. Đây không phải là lúc để nóng nảy.

- Thưa ngài chỉ huy Root. Tôi mong có thêm cơ hội nữa.

Root thậm chí chẳng buồn rời mắt khỏi đồng giấy tờ.

- Vì sao?

Holly hít thật sâu.

- Vì bản lý lịch của tôi, thưa ngài. Ngoài vụ Hamburg ra, bản thân nó cũng đã tự nói về mình. 10 thành tích đặc biệt. Không một lần sơ sẩy hay trễ nãi, ngoại trừ...

- Vụ Hamburg – Root nói hộ nốt.

Holly nhân cơ hội nói.

- Nếu tôi là nam giới, là một trong những chú lùn quý hóa của ngài – thì hẳn chúng ta đã không có cuộc đối thoại này.

Root liếc nhìn, cái nhìn sắc như dao cắt.

- Bây giờ, chỉ một phút thôi đại úy Short...

Ông bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại trên bàn. Rồi cái điện thoại thứ hai, thứ ba cũng đổ chuông. Cả màn hình đồ sộ hiện ra trên bức tường phía sau ông.

Root ấn vào nút loa rõ mạnh, cho tất cả các cuộc gọi hoạt động cùng lúc.

- Sao nhỉ?

- Chúng ta có người đưa tin ạ.

Root gật gù.

- Có tin về Scopes chẳng?

Scopes là tên hiệu của bộ phận theo dõi bí mật gắn với vệ tinh Hoa Kỳ.

- Yep – máy thứ hai nói – Đốm sáng lớn ở châu Âu. Phía Nam nước Ý. Bị lộ.

Root chửi thề. Chắc hẳn một tiên nữ đã không nguy trang và bị bọn người trần nhìn thấy.

- Phân loại đi.

- Tin xấu thưa chỉ huy – máy thứ ba thông báo – chúng ta gặp phải một gã khổng lồ đồn mạt.

Root dụi mắt. Tại sao những chuyện thế này cứ luôn xảy đến với đội của ông? Holly có thể cảm thấy nổi thất vọng trong Root. Bọn khổng lồ độc ác là lũ sinh vật xấu xa nhất trong những kẻ sống dưới hệ thống ngầm. Chúng lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm, giày xéo lên bất cứ thứ gì chúng gặp trên đường đi. Bộ óc chật hẹp của chúng không có chỗ cho luật lệ hay khuôn phép nào cả. đôi khi chúng mò được tới trục máy nén. Thường thì những luồng khí nén sẽ chiên giòn chúng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có tên sống sót và bị bắn tung ra ngoài. Tuy nhiên, phát rồ lên vì đau đớn và vì va chạm với ánh sáng, chúng sẽ phá phách ngay mọi thứ xung quanh.

Root lắc đầu, tự trấn tĩnh lại.

- Được rồi, đại úy Short. Có vẻ cô chớp đúng cơ hội rồi đấy. Tôi chấp nhận nguyện vọng của cô.

- Xin tuân lệnh – Holly đang nói dối. Hơn ai hết cô thừa biết Root sẽ lập tức sa thải cô nếu ông ta biết cô đã bỏ bê nghi lễ bấy lâu nay.

- Tốt lắm. Giờ thì hãy trang bị vũ khí và lên đường tiến tới mục tiêu.

Holly liếc nhìn màn hình. Scopes vẫn đang truyền tin về, hình ảnh một khu vực phòng thủ tại Ý. Một chấm đỏ đang di chuyển nhanh chóng theo hướng từ nông thôn ra thành thị.

- Hãy thăm dò kỹ lưỡng và thông báo đều đặn. Chớ có manh động. Rõ cả rồi chứ?

- Vâng thưa ngài.

- Trong ba tháng qua, bọn khổng lồ đã gây cho chúng ta những tổn thất nặng nề. Chúng ta mất đi sáu chiến sĩ tại chính những địa bàn vốn rất quen thuộc.

- Tôi hiểu ạ.

Root bấu môi nghi ngờ.

- Short, cô hiểu thật ư? Thực sự hiểu được ư?

- Tôi nghĩ vậy thưa ngài.

- Cô đã bao giờ được chứng kiến một tên khổng lồ làm trò gì với xương thịt chưa?

- Chưa ạ. Tôi chưa được thấy tận mắt ạ.

- Tốt thôi. Hy vọng lần đầu tiên cô phải đối mặt với chúng không rơi đúng hôm nay.

- Đã rõ thưa ngài.

Root chăm chú nhìn cô.

- Đại úy Short này, tôi cũng chẳng hiểu tại sao nữa, cứ mỗi khi cô đồng tình với tôi thì chính tôi lại cảm thấy hết sức lo lắng.

Root quả có lý khi lo lắng như vậy. Giá mà ông biết nhiệm vụ của Recon sắp đi đến đâu thì có lẽ ông đã xin nghỉ hưu ngay lập tức. Đêm nay đã làm nên lịch sử. Đó không phải là việc phát minh ra nguyên tố phóng xạ hay sự kiện người đàn ông đầu tiên đặt chân lên mặt trăng mà chính là cục điều tra Tây Ban Nha, là Hindernburg. Lịch sử bước vào một trang tối. Thật tồi tệ cho loài người và cho cả tiên giới. Tồi tệ đối với tất cả.

Holly đi thẳng ra chỗ để dù. Cái miệng lém lỉnh thường ngày của cô đang mím chặt đầy quyết tâm. Cơ hội đã đến và cô sẽ không cho phép nó tuột khỏi tầm tay.

Như thông lệ, những kẻ chờ cấp thị thực đi nghỉ xếp thành một hàng dài dằng dặc tới tận góc Elevator Plaza, may là tấm phù hiệu trên tay đã giúp Holly vượt qua đám đông. Nhưng một thần lùn canh cửa lại hung hăng ra cản đường cô.

- Làm sao nhân viên của LEP các người lên phía trên đây được? Cô có cái gì đặc biệt quá vậy?

Holly thở một hơi thật sâu. Với một cử chỉ lúc nào cũng nhã nhặn, cô nói:

- Công vụ của cảnh sát, thưa ngài. Giờ ngài làm ơn thứ lỗi.

Thần lùn vẫn cố ra oai.

- Tôi nghe nói nhân viên LEP các người toàn lấy cớ công vụ để lên ngắm trăng ấy chứ. Người ta bảo với tôi vậy đấy.

Holly cố nở nụ cười. nhưng trông nụ cười ấy chẳng khác nào một quả chanh rúm ró vì bị vắt kiệt.

- Bất kỳ kẻ nào nói thế với ngài cũng đều là ... kẻ ngu xuẩn. Vì chỉ trong trường hợp cực kỳ cần thiết thì Recon mới hoạt động ở khu vực ở phía trên.

Thần lùn cau mặt lại. Rõ ràng, lời đồn đó do hẩn tự sáng tác ra nên hẩn càng cho rằng Holly ám chỉ kẻ ngu ở đây thực chất là ai. Vào lúc hiểu ra thì Holly đã vượt qua cả đồng cửa chặn rồi.

Foaly đang đợi cô ở Ops. Foaly là một quái vật mắc chứng hoang tưởng. Anh ta tin rằng các cơ quan phản gián của con người có thể giám sát mọi hoạt động vận chuyển và mạng lưới điều phối của anh ta. Để ngăn họ đọc được ý nghĩ

của mình, Foaly luôn luôn đội một cái mũ bọc thiếc.

Liếc xéo Holly khi cô lọt qua hai lớp cửa khí nén, anh ta hỏi.

- Có ai trông thấy cô vào đây không?

Holly cũng đã nghĩ tới chuyện này.

- Nào là FBI, CIA, NSA, DEA, MI6 và cả EIB nữa.

Foaly nhăn nhó:

- Tất cả những ai có mặt trong tòa nhà này

- Holly chum chim cười.

Foaly nhồm dậy khỏi cái ghế xoay và bước lộc cộc ra phía Holly.

- Short này, cô khá ngộ nghĩnh đấy. Một kẻ ưa nổi loạn. Vậy mà tôi cứ ngỡ là vụ Hamburg đã giúp cô bỏ được cái thói tự mãn rồi cơ đấy. Nếu tôi là cô thì tôi sẽ tập trung vào việc của mình thôi.

Holly vẫn giữ được bình tĩnh. Quả là anh ta nói đúng.

- Vâng thưa ngài Foaly. Tôi đang nghe ngài chỉ đạo đây ạ.

Tay quái vật chỉ vào đường truyền trực tiếp từ châu Âu đang hiện trên màn hình plasma siêu rộng.

- Chấm đỏ này chính là tên khổng lồ. Hắn đang di chuyển về phía Martina Frace, khu vực phòng thủ gần thành phố Brindisi. Tất cả những gì chúng ta có thể nói lúc này là hắn đã sa vào miệng núi lửa E7. Nhưng nay núi lửa đã ngừng hoạt động rồi. Đó là lý do tại sao hắn vẫn chưa bị biến thành món thịt quay thơm giòn.

Holly làm bộ nhăn nhó. Cũng thú vị đấy chứ, cô nghĩ bụng.

- Chúng ta vẫn may mắn chán vì mục tiêu luôn phải săn mồi và để lại dấu vết trên đường đi. Hắn thường mất tới 1 hoặc 2 giờ đồng hồ để ngốn trọn hai con bò, việc ấy cũng giúp chúng ta thêm chút thời gian.

- Hai con bò? – Holly kêu lên – Vậy gã phải to đến chừng nào cơ chứ?

Foaly chỉnh lại cái mũ bọc thiếc rồi nói.

- Tên khổng lồ bò mòng. To vật vã. Nặng 180kg với đồng răng nanh giống như răng lợn rừng. Một con lợn rừng hoang dại thật sự.

Holly cố nuốt nước bọt, bỗng cảm thấy công việc ở Recon dường như vẫn còn dễ chịu hơn chán vạn lần ở Đội Cứu Hộ.

- Được rồi. Giờ ngài có việc gì dành cho tôi ạ?

Foaly lướt qua đồng thiết bị trên bàn. Anh ta chọn lấy một thứ trông giống cái đồng hồ đeo tay hình chữ nhật.

- Máy định vị. Cô tìm hắn, chúng tôi tìm cô. Thủ tục thông thường thôi mà.

- Video ạ?

Foaly gắn một xylanh nhỏ khớp vào rãnh trên mũ Holly.

- Kết nối trực tuyến. Pin hạt nhân. Thời gian vô tận. Micro hoạt hóa bằng giọng nói.

- Tốt rồi – Holly nói – Root bảo tôi nên chuẩn bị cả vũ khí. Để đề phòng ấy mà.

- Con đường ở phía trước cô – Foaly nói, và rút trong ngăn ra một khẩu súng

bạch kim.

- Khẩu Neutrino 2000. Loại hiện đại nhất. Ngay cả các nhóm dưới đường hầm cũng không được trang bị thứ này đâu. Nếu cô không phiền thì tôi giới thiệu thêm đôi chút về nó nhé. Kết cấu bạch kim, uốn chỉnh theo ý, sử dụng nguồn năng lượng nguyên tử. "Em bé" này có thể thọ hơn cô tới một ngàn năm đấy.

Holly cho khẩu súng siêu nhẹ vào bao súng giắt vai.

- Tôi nghĩ là...tôi đã sẵn sàng.

Foaly chắc lưỡi:

- Tôi lại nghi ngờ điều đó đấy. Chẳng có ai thực sự sẵn sàng chiến đấu với bọn khổng lồ hết.

- Cảm ơn anh đã giúp tôi thêm tự tin.

- Tự tin ấy là sự ngu dốt – viên chỉ huy quái vật khuyên cô – Nếu cô cảm thấy tự tin thì chẳng qua là vì cô không biết gì.

Holly định tranh cãi đến cùng nhưng lại thôi. Có lẽ Foaly nói đúng.

Những chiếc thang áp suất được đẩy lên bằng các cột khí phun trào từ tâm trái đất. Các nhân viên kỹ thuật LEP dưới sự chỉ huy Foaly đã tạo ra các quả bom titan có thể vượt trên dòng khí. Họ có động cơ mô-tô riêng nhưng để phi thật nhanh lên mặt đất thì chẳng có gì đẩy mạnh bằng hơi nén từ một cồng pháo sáng cả.

Foaly dẫn cô lướt dù cả một quãng đường dài tới E7. Lớp bao ngoài dù trông rất mỏng manh khi di chuyển qua các dòng macma. Phía dưới là bụi than và những mảnh bom nổ chỗ.

Anh ta thích thú vỗ vào mặt tấm giáp sóc: Nó đã vận hành hơn 50 năm rồi. Kiểu cổ nhất đấy.

Holly cố gắng kiềm chế. Mấy cái dù đã đủ làm cô sợ hết hồn rồi huống hồ lại thêm cái đồ cổ này.

- Khi nào thì nó hoạt động độc lập được ạ?

Tay quái vật gãi gãi cái bụng đầy lông lá:

- Trừ phi chúng ta gặp rủi ro còn thì nó luôn làm việc tốt.

Holly loay hoay mở cánh cửa nặng nề để lọt tiếng gió rít qua. Cái dù không được thiết kế êm ái cho lắm. Đến chỗ ngồi cũng bị lủng búng giữa một đồng hồ điện.

- Cái gì vậy? – Holly hỏi, tay chỉ vào vết ố xám xám trên đầu ghế tựa.

Foaly lúng túng:

- Ừm... dịch nhầy óc, tôi nghĩ vậy. Trong chuyến công tác lần trước chúng tôi bị rò rỉ áp suất. Tất nhiên giờ nó đã được bít chặt rồi. Và nhân viên đó vẫn sống sót, chỉ bị giảm vài điểm IQ thôi. Anh ta còn có thể uống rượu nữa cơ.

Holly châm chọc:

- Vậy thì ổn rồi ạ - Rồi cô tìm đường lách qua đồng dây rợ.

Foaly giúp cô khoác bộ áo giáp và kiểm tra các thiết bị một cách cẩn thận.

- Tất cả ổn rồi chứ?

Holly gật đầu.

Foaly gõ vào micro trên mũ cô:

- Giữ liên lạc nhé – Nói rồi anh ta khép cửa lại.

Đừng nghĩ về chúng, Holly tự nhủ. Đừng nghĩ tới cái dòng macma sôi sùng sục có thể nhấn chìm phi thuyền bé nhỏ này. Đừng nghĩ tới lực cản MACH 2 làm cô quay lộn tưng phèo khi lao lên mặt đất. Và quan trọng hơn cả là đừng nghĩ tới tên khổng lồ điên rồ luôn chực xé nát cô bằng đồng răng nanh ghê tởm. Không... Không được nghĩ đến bất cứ điều gì tệ hại như thế nữa...Đã quá muộn rồi.

Tiếng Foaly vang trong máy nghe của cô: Âm 20 T, anh ta nói. Chúng ta đang ở kênh an toàn phòng trường hợp bọn người trần bất ngờ theo dõi. Cô không bao giờ biết được đâu. Có lần, một tàu chở dầu từ Trung Đông đã cản đường giao thông. Và chuyện này thật chả ra sao.

Holly chỉnh lại micro trên mũ.

- Tập trung vào, Foaly. Mạng sống của tôi lúc này trong tay anh đấy.

- À...ừ, xin lỗi. Chúng tôi đang chuẩn bị đường ray để thả cô vào hầm chính E7 đấy, nó sẽ hạ xuống từng phút một. Sau khi qua khoảng 100 nấc đầu thì cô sẽ tự xoay sở lấy.

Holly gật gù, nắm tay thật chặt vào cần điều khiển kếp.

- Tất cả các hệ thống đã được kiểm tra. Phóng thôi.

Một tiếng vang lớn khi động cơ phóng đi. Phi cơ nhỏ lắc lư trong vỏ bọc, làm Holly rung lên bần bật như thể viên bi lăn trong rổ. Hầu như cô chẳng nghe thấy giọng Foaly nữa.

- Bây giờ cô đang ở hầm thứ hai. Hãy sẵn sàng bay, Short.

Cô kéo xilanh cao su từ phía thanh ngang và kẹp nó giữa kẽ răng. Có cái radio cũng chẳng ích lợi gì nếu bạn lỡ nuốt mất lưỡi của mình. Cô kích hoạt các camera bên ngoài và cho cảnh hiện lên màn hình.

Lối vào E7 đang dần mở ra trước mắt cô. Không khí chìm đi trong ánh sáng chói rục dưới lòng hầm. Các tàn lửa bắn tung tóe vào trong hầm số 2. Dù không nghe rõ tiếng gầm thét nhưng Holly vẫn hình dung ra được. Một làn gió mạnh quất vào như tiếng đập của hàng triệu tên khổng lồ.

Tay cô siết chặt cần điều khiển hơn. Máy bay rung lên bần bật rồi tạm dừng bên miệng núi lửa. Dù mở tung cả trên và dưới. Xung quanh thật bao la, thật đồ sộ. Cô cứ như con kiến đang rơi tọt vào đường thoát nước.

- Rồi – Có tiếng lộp bộp của Foaly – Tự xoay sở bữa sáng của cô nhé. Mấy đường ray lộ thiên này chẳng có cái gì đâu.

Holly gật gù. Cô chẳng nói nổi một lời, vì miếng cao su vẫn còn trong miệng. Dù gì thì tay quái kia có thể nhìn thấy cô trên màn hình mà.

- Tạm biệt, cô bé – Foaly nói và nhấn nút.

Cỗ máy nghiêng hẳn đi, đẩy Holly lẫn xuống vực thẳm. Dạ dày cô thắt lại vì trọng lực cứ hút dần cô vào tâm Trái Đất. Khu vực địa chấn học này có tới một triệu máy khảo sát với tỷ lệ phỏng đoán chính xác 99,8 % về các vụ trào macma. Vậy là luôn có xác suất 0,2%.

Cú ngã của Holly như kéo dài vô tận. Cô chỉ có cảm giác chẳng thể nào quên được. Cái cảm giác run lên như thể cả thế giới bên ngoài kia đang rung chuyển âm ầm. Đây rồi.

- Bộ phận thăng bằng – cô vừa nói vừa bắn nước miếng phì phì qua cái xylanh. Hẳn là Foaly có đáp lại nhưng cô chẳng nghe nổi lời nào nữa. Holly cũng chẳng nghe thấy chính mình nói gì, nhưng cô đã nhìn thấy bộ phận thăng bằng hiện ra rồi.

Những tia sáng bám quanh cô như bão táp, xoay tít. Những mảnh đá vỡ bắn tung tóe vào đáy con tàu, xóc nó nảy bật về phía cạnh dù. Holly bị bao bọc trong đồng cháy nổ tóe ra từ cần điều khiển.

Hơi nóng bốc ra từ một khoảng hẹp như vậy đủ để chiên giòn một người. Nhưng hai lá phổi của tiên thì còn cứng hơn thép. Lực gia tốc như đôi tay vô hình kéo cô trôi tuột đi, bào xé khuôn mặt và đôi tay cô. Holly cố gạt những giọt mồ hôi mặn chát đang lẫn xuống mắt và tập trung điều khiển con tàu. Pháo sáng đã bao trùm lên nó. Bão gió cấp 7 đang ở mức thấp nhất. Chu vi chừng 500m. Dòng macma cuộn cuộn găm rít xoay quanh cô, chỉ chực len lỏi qua lớp vỏ bọc kim loại để tràn vào bên trong tàu.

Lớp vỏ máy như đang rên rỉ than vãn, những chiếc đinh tán và vít nối đang muốn rơi hết cả ra. Holly lắc đầu chán nản. Điều đầu tiên cô sẽ làm khi trở về đó là đá cho Foaly một trận. Cô thấy mình chẳng khác nào con cá mắc câu, kẹt giữa hai hàm răng của gã thần lùn. Thật bi đát.

Một thanh chắn phía trước mũi tàu oằn xuống như thể bị hạ đo ván bởi cú đâm trời giáng. Trong ánh sáng lờ mờ, Holly cảm giác ai đó đang siết lấy đầu mình. Đôi mắt cô như những trái chín muốn rụng khỏi cành.

Cô kiểm tra đồng hồ. 20 giây nữa cô sẽ vọt qua đám mây pháo sáng và lướt trên luồng khí nóng. 20 giây ấy dường như dài hàng thế kỷ. Holly kéo sụp mũ để bảo vệ mắt và vượt qua chướng ngại đá cuối cùng.

Thế rồi đột nhiên quang đãng, con tàu lướt đi nhẹ nhàng theo vòng xoáy tròn ốc của bầu khí nóng. Holly nỗ lực hơn nữa. Giờ không phải lúc phí hoài thời gian để lượn lờ theo gió.

Dây đèn neon phía trên cô báo hiệu khu vực cập bến. Holly xoay ngang và hướng về phía đèn báo điểm đỗ. Thật công phu. Rất nhiều phi công Recon đã tạo ra nó chỉ để đỡ phải đi qua cảng và mất thời gian vàng ngọc. Nhưng không phải Holly.

Cô trượt 100m cuối. Sử dụng bánh lái dưới chân, cô lướt tàu qua quầng sáng và trôi trúng đường tiếp đất. Các nút xoay tròn rồi yên vị vào rãnh của chúng. Thế là chắc ăn.

Holly vỗ mạnh vào ngực để dễ dàng tháo bộ áo giáp ra. Và khi cửa mở, không khí ngọt ngào sẽ tràn vào cabin. Chẳng có cảm giác nào tuyệt vời bằng hơi thở đầu tiên sau khi phải đi trên dù. Cô hít thở thật sâu, lọc thật sạch đồng khí khủng khiếp ra khỏi phổi. Làm thế nào mà thần tiên phải rời bỏ mặt đất nhỉ? Đôi khi cô ước giá như tổ tiên cô còn ở lại để chiến đấu với bọn người phạm trần đông đúc. Khác với các tiên nữ - cứ 20 năm mới sinh hạ được một vị thần tiên, bọn người phạm trần kia sinh con đẻ cái lan tràn như loài gặm nhấm. Mà số lượng thì rồi cũng lẫn át được cả phép thuật.

Mặc dù đang tận hưởng không khí ban đêm trong lành nhưng Holly vẫn cảm nhận được những dấu hiệu ô nhiễm. Bọn người phạm tục phá hủy mọi thứ có liên quan đến chúng. Dĩ nhiên, chúng không bao giờ còn sống dưới bùn lầy nữa, ít ra là ở cái quốc gia này. Ồ không, các ngôi nhà đồ sộ lạ mắt với đủ loại phòng – phòng ngủ, phòng ăn và cả phòng vệ sinh! Phía trong nhà! Holly rùng mình khi tưởng tượng đến việc đi toilet trong nhà một người. Thật kinh khủng! Cái toilet chỉ được ưu điểm duy nhất là các khoáng chất lại trở về trái đất nhưng loài người cứ làm lộn tung phèo hết cả lên bằng đồng bình hóa học màu xanh xanh để xử lý chất thải. Nếu có ai đó từ 100 năm trước kể với cô rằng loài người sẽ lấy đi chất màu mỡ của phân bón thì cô sẽ bảo họ khoan vài lỗ thông khí ở cái sọ của chúng.

Holly tháo đôi cánh khỏi giá đỡ. Chúng có hình bầu dục với động cơ bằng kim loại. Cô rên rỉ. Những con chuồn chuồn. Cô ghét cái mẫu đó. Máy chạy xăng. Nặng như một chú heo bị nhúng sâu trong bùn lầy. Giờ lại là mẫu Chim ruồi Z7. Êm ái với bộ ắc quy năng lượng mặt trời bao quanh vệ tinh, nó sẽ giúp bạn bay lượn hai vòng trái đất. Nhưng ngân sách chế tạo lại bị cắt giảm rồi.

Trên cổ tay cô, máy định vị bắt đầu nháy bíp bíp. Cô đang đổ trên dãy đồi. Holly bước ra ngoài và dừng bên bãi đậu. Cô đang ở trong một vùng đồi nguy trang trên mặt đất – khu vực này vẫn thường được biết đến như cứ điểm của tiên nữ. Thực chất, các thần tiên đã sinh sống ở những nơi như thế này cho tới khi họ bị đẩy sâu hơn vào lòng đất. Công nghệ ở đây không phát triển lắm, chỉ có vài con tàu bên ngoài và một thiết bị tự hủy.

Chẳng có gì hiện trên màn hình. Tất cả đều sạch trơn. Các cửa khí nén hơi lệch đi ở những chỗ bị bọn khổng lồ đột nhập, còn lại thì mọi thứ đều đầu vào đấy. Holly cột chặt đôi cánh và bước ra thế giới bên ngoài.

Bầu trời đêm nước Ý thật trong lành và mát mẻ, quện hương thơm ngào ngạt từ những rừng nho và ôliu. Các chú dế mèn phiêu lưu gặm cỏ cùng những nàng bướm bướm thối sáo dưới ánh sao. Holly mỉm cười hòa lòng mình cùng với thiên nhiên. Khung cảnh này, từng nét một đáng để cô phải mạo hiểm vượt qua khó khăn lắm chứ.

Lại nhắc tới sự mạo hiểm. Cô kiểm tra máy định vị. Tiếng bíp giờ đã mạnh hơn nhiều. Tên khổng lồ hằn đã ở trong thành phố rồi. Và cô chỉ có thể tận hưởng cảnh sắc thiên nhiên sau khi nhiệm vụ được hoàn thành. Giờ là lúc hành động.

Holly khởi động máy hai bên cánh, rồi kéo dây khởi động qua vai. Chả thấy động tĩnh gì. Cô âm thầm gặm nhấm nỗi bức bối. Tất cả lũ trẻ ranh hư hỏng ở Haven đều có Chim ruồi để du ngoạn vào các kỳ nghỉ, còn ở đây đội LEP phải dùng đôi cánh giống như đồng phế liệu này ngay cả khi chúng còn mới. Cô giật đi giật lại dây kéo. Đến lần thứ ba thì động cơ phun ra một đồng khối sặc sụa. Đáng ra người phải chạy được từ lâu rồi, cô lẩm bẩm, tay vỗ nhẹ vào bộ điều chỉnh. Chỉ trong tích tắc, đôi cánh đã hoạt động nhịp nhàng đưa đại úy Holly vút bay giữa trời đêm.

Kể cả không có máy định vị thì cũng vẫn dễ dàng theo dõi được tên khổng lồ. Vì mỗi nơi in dấu sự tàn phá của hắn còn có diện tích lớn hơn cả một khu khai quật dưới địa đạo. Holly bay là là giữa màn sương và những ngọn cây để tìm dấu vết gã khổng lồ để lại. Sinh vật điên rồ này đã chặt đứt nửa thân cả một vườn nho, biến bức tường đá kiên cố thành đồng gạch vụn và để cho con chó canh cổng rên rỉ bên bờ rào. Rồi cô bay qua mấy con bò. Quang cảnh cũng chẳng đẹp mắt cho lắm. Nếu không đi vào miêu tả chi tiết thì vẫn phải nói là chúng gần như chỉ còn trơ sừng và móng.

Bây giờ tiếng báo động đã lớn hơn. Lớn hơn có nghĩa là gần hơn. Cô đã có thể thấy thị trấn phía dưới, nép mình trên ngọn đồi thoải thoải, bao quanh bởi bức tường có sẵn lỗ châu mai từ thời Trung cổ. Đèn vẫn sáng trên phía các cửa sổ. Đến lúc thể hiện chút phép thuật rồi.

Nếu cho rằng thần tiên có muôn vàn phép thuật thì chỉ là điều mê tín. Nhưng họ chắc chắn là có một số quyền năng nhất định như chữa bệnh, phép thôi miên và phép tàng hình. Nói phép tàng hình thật ra là dùng sai thuật ngữ. Chính xác những gì các tiên nữ làm là di chuyển nhẹ nhàng với tốc độ cực nhanh và tần số cực cao để cho họ không bao giờ kịp dừng lâu ở bất cứ đâu khiến cho kẻ khác bắt gặp. Con người hẳn sẽ thi thoảng thấy một chấm sáng lơ lửng bay trong không trung nếu họ biết tập trung để ý. Vậy mà người ta vẫn thường quy những chấm sáng ấy là sự bay hơi. Đặc trưng cơ bản của bọn người trần gian là tìm ra cách giải thích rồi rậm cho một hiện tượng đơn giản. Holly thắt chặt tấm chắn. Nó có vẻ lỏng lẻo hơn mọi khi. Cô cảm thấy những giọt mồ hôi như căng đầy trên trán. Cô nghĩ bụng, ta nên thực hiện nghi lễ - càng sớm càng tốt.

Vài chấn động bên dưới cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Có cái gì đó bất thường nổi lên giữa đêm khuya. Holly chỉnh lại chiếc túi đựng đồ sau lưng và bay tới tiếp cận nó. Chỉ nhìn thôi, cô tự nhủ, việc của cô chỉ có vậy. Một nhân viên Recon sẽ bay đi bằng dù để xác định mục tiêu, còn các nhân viên Đội Giải Cứu thì giải quyết nốt nhiệm vụ.

Gã khổng lồ đang ở ngay phía trước cô, đâm thùm thụp vào bức tường bên ngoài thị trấn - giờ đang bị biến thành từng khúc gỗ vụn dưới sức mạnh đôi tay hắn. Holly choáng ngợp vì hoảng hốt. Hắn ta quả là một con quái vật! To như voi và độc ác gấp 10 lần cô tưởng. Thực ra là một quái vật đặc biệt.

- Kiểm soát – Holly nói vào micro – đã xác định được con quái vật. Hắn ở ngay bên dưới tôi.

Chính Root đang ở đầu máy bên kia.

- Đại úy, giải thích rõ đi.

Holly chỉnh máy quay sang phía tên khổng lồ

- Hắn đang xuyên qua tường thành. Đụng độ sắp xảy ra. Người Đội Giải Cứu đang ở cách đây bao xa?

- Ước chừng ít nhất 5 phút. Chúng tôi vẫn đang trên trục đường giao thông.

Holly mắt môi. Root đang ở trên trục đường giao thông ư?

- Quá lâu thưa chỉ huy. Cả thị trấn này sắp nổ tung chỉ trong 10 giây...Tôi sắp đi sâu vào trong đó.

- Không được, Holly...Đại úy Short. Cô không được phép. Cô biết luật cơ mà. Hãy làm đúng chức trách của mình đi.

- Nhưng, thưa chỉ huy....

Root cắt ngang lời cô.

- Không! Không nhưng gì hết Đại úy. Lùi lại. Đó là mệnh lệnh!

Cả cơ thể Holly như chực sụp xuống. Khóis xằng càng làm cô rối trí hơn. Cô làm được gì đây? Đâu mới là quyết định đúng? Hành động hay tuân mệnh lệnh?

Và rồi tên khổng lồ đã phá tung hết bức tường. Có tiếng một đứa trẻ thét lên trong đêm đen.

Nó hét: Aiuto!

Cứu tôi với. Đó là lời thỉnh cầu. Cứ liên tục, liên tục.

- Xin lỗi chỉ huy. Tên khổng lồ đang điên rồi mà lũ trẻ thì lại ở đó.

Cô có thể hình dung ra khuôn mặt Root – tím tái vì tức giận – ông ta đập búp vào micro.

- Tôi sẽ tước quân hàm của cô, Short! Cô sẽ phải làm những công việc cực nhọc nhất suốt 100 năm tới!

Song lời nói chẳng còn tác dụng gì vì Holly đã tắt micro và nhào xuống bám sát gã khổng lồ.

Lướt theo đối tượng, Short hạ xuống một nơi sâu hun hút. Hình như cô đang ở trong một nhà hàng. Nhà hàng bán đồ ăn nhanh. Gã khổng lồ lập tức bị lóa mắt vì đèn điện và lao vào giữa phòng.

Toàn bộ khách hàng chìm trong kinh ngạc. Đứa bé đang vùi vĩnh nọ bỗng im bật. Vài người khác há hốc mồm, mũ lễ hội còn giữ nguyên trên đầu. Đội bồi bàn thì như tê dại, tay run rẩy đỡ những khay mì sợi nóng hôi hổi. Mấy đứa trẻ bụ bẫm đang độ ẵm ngửa cũng giơ những ngón tay mũm mĩm lên che mắt. Lúc đầu bao giờ cũng vậy: bầu không khí yên lặng vì sửng sốt. Còn sau đó là tiếng la hét.

Một chai rượu rơi tóe ra sàn, khởi đầu cho sự hỗn loạn. Holly nhăn nhó. Bọn khổng lồ chúa ghét tiếng ồn như thể chúng ghét ánh sáng vậy.

Con quái vật vươn đôi vai khổng lồ xù xì lông lá với đôi tay dài co duỗi linh

hoạt. Lối hành động có thể đoán trước được. Hẳn đang chuẩn bị ra đòn. Holly rút vũ khí và chỉ đặt mức hai. Trong bất cứ trường hợp nào cô cũng không thể giết tên khổng lồ. Không phải để cứu con người. Tuy nhiên, chắc chắn là cô có thể đánh lạc hướng hẳn cho tới khi Đội Giải Cứu đến. Nhắm bắn vào chỗ sơ hở trên sọ hẳn, cô làm cho tên khổng lồ gần như nổ tung lên vì tia ion. Con vật loạng choạng vài bước rồi nổi giận lôi đình. Được rồi, Holly nghĩ bụng. Ta đang nguy trang. Đang tàng hình. Người ta có nhìn thấy đi nữa thì cũng chỉ nghĩ đấy là chùm sáng rung rinh trong không gian.

Gã khổng lồ xoay quanh cô, những mảng bùn đọng đưa như vẩy nển. Đừng lo. Hẳn chẳng trông thấy mình đâu. Hẳn đang nhắc bóng một cái bàn. Chẳng có gì. Hoàn toàn vô hình. Hẳn co một bên cánh tay thô kệch và rồi tung ra một chưởng. Nhưng bóng mờ đã vút nhanh như gió. Cái bàn chực đổ thẳng vào đầu cô. Holly vội lướt tiếp nhưng lần này không kịp nữa rồi. Cái bàn kẹp trúng chiếc túi sau lưng cô, va đúng vào bình xăng. Chất lỏng dễ bắt lửa này bắt đầu chảy lan ra.

Các nhà hàng Ý – như bạn biết đấy – luôn ngập tràn ánh nển. Bình xăng lăn thẳng vào cây nển trụ. Và nó bén lửa, rồi bùng lên như pháo hoa. Phần lớn chỗ xăng rót quanh tên khổng lồ. Rồi cả Holly nữa.

Giờ thì hẳn có thể nhìn thấy cô. Không còn nghi ngờ gì nữa. Liếc nhìn cô qua thứ ánh sáng đáng ghét, hẳn há hốc mồm vì đau đớn và sợ hãi. Lớp vỏ bọc tàng hình của cô đã tuột mất. Phép thuật đã chạy đi đằng nào.

Holly vịn vẹo trong nắm tay của gã khổng lồ nhưng vô ích. Những ngón tay to như quả chuối và cứng như thép đang siết lấy hơi thở của cô, lồng ngực cô tưởng chừng sắp vỡ ra. Đồng móng vuốt như những chiếc kim nhọn đang cào xé lớp ngoài bộ đồng phục của cô. Cứ mỗi giây chúng lại xuyên thủng từng chút, từng chút một.

Holly không nghĩ ngợi được gì nữa. Nhà hàng lúc này nhốn nháo chẳng khác nào đang chơi trò kéo quân. Còn gã khổng lồ bận nghiêng rằng kèn kẹt, rằng hàm của hẳn chỉ chực nghiền nát cái mũ của Holly. Cô cảm nhận được mùi hôi thối tỏa ra từ hẳn và ngửi thấy mùi lông lá cháy khét lẹt vì lửa đã bén dọc lưng tên quái vật.

Cái lưới xanh lè thè ra choán hết phần dưới tấm mặt nạ bảo vệ của Holly. Mặt nạ! Chính nó. Cơ hội duy nhất của cô. Holly luồn một tay lần tìm các nút điều khiển bên trong mũ. Đèn soi dùng khi đi dưới địa đạo sáng lóa.

Cô ấn công tắc lõm hẳn xuống và ánh sáng trực tiếp từ hai bóng đèn 800W rọi thẳng vào con quái vật.

Hẳn nhảy lùi lại, tiếng thét bật ra giữa hai hàm răng. Hàng tá cốc tách, chai lọ

đổ vỡ loảng xoảng. Con quái vật gần như bất tỉnh, phát hỏa và giờ thì mù. Cơ sở và nỗi đau đớn thể xác len lỏi vào bộ óc chật hẹp khiến hần tê dại. Tên khổng lồ bất lực, tẩm thân nặng nề đổ vật xuống. Holly cuộn người tránh cái răng nanh dài như lưỡi hái.

Thật tĩnh lặng, chỉ còn tiếng cốc tách lách cách, tiếng lông cháy lép bép và tiếng thở phì phò. Holly run rẩy đứng dậy. Bao ánh mắt đổ dồn vào cô – những đôi mắt người. Cô đã bị lộ ra 100%. Và bọn người này chẳng thể miễn nguyên được lâu. Chúng không được phép. Chính sách ngăn chặn đã được ban ra. Cô xòe rộng hai lòng bàn tay. Một cử chỉ hòa bình.

- Scusatemi tutti – cô nói một cách trôi chảy.

Mấy người Ý đó thì thăm – thật vô nghĩa.

Holly từ từ lục túi và rút ra một quả cầu. Cô đặt nó giữa phòng.

- Guardate – cô nói – Nhìn kìa.

Khách khứa trong nhà hàng nghe theo lời cô, ngả nghiêng nhìn ngó quả cầu bạc nhỏ bé. Nó kêu tích tắc, càng ngày càng nhanh, cứ như thể nó đang đếm từ 10 đến 0. Holly quay lưng lại quả cầu. 3,2,1...

Bùm! Ánh sáng lóe lên! Đám đông bỗng bất tỉnh nhân sự. Không ai tử vong nhưng đều bị đau đầu trong vòng 40 phút. Holly thở dài. Thế là yên. Trong nháy mắt, cô chạy ra ngoài và chốt cửa lại. Thế lại nội bất xuất ngoại bất nhập. Chỉ trừ khi họ thoát qua cái lỗ hổng to lù trên tường. Sau đó, cô dội nước lên gã khổng lồ đang cháy âm ỉ để tránh gây hỏa hoạn cho quán ăn. Hy vọng là thứ bột lạnh không làm con quái vật kéch xù đang ngủ thiếp này tỉnh lại.

Holly xem xét đồng hồ lớn cô vừa gây ra. Thực là một cảnh tượng hỗn loạn. Tội tệ hơn cả Hamburg. Rồi Root sẽ lột da cô ra. Cô thà đổi mặt với bọn khổng lồ còn hơn. Đây chắc chắn là ngày tận số cho sự nghiệp của cô. Nhưng bỗng nhiên điều đó không còn quá quan trọng nữa vì xương cốt cô đang chực rụng ra trong khi cơn đau đầu len lỏi hành hạ. Có lẽ phải nghỉ ngơi một chút thôi, như vậy cô sẽ tỉnh táo trước khi Đội Giải cứu xuất hiện.

Holly cũng chẳng buồn để tâm tìm ghế ngồi. Cô thống chân xuống rồi thả người vào tẩm thảm vuông trên sàn.

Lúc tỉnh dậy mà phải trông thấy cái mặt sừng vù của chỉ huy Root thì quả là cơn ác mộng. Nhưng, chỉ trong giây lát, Holly chấp chờn cơn tỉnh cơn mê, cô thề rằng đã thấy đôi mắt viên chỉ huy đượm vẻ lo âu. Tiếc thay khoảng khắc ấy vụt qua đi và lại thay bằng cơn tức giận dâng trào như thường lệ.

- Đại úy Short! – ông ta găm lên, chẳng thèm quan tâm xem cô đang đau đầu đến thế nào – Nên đặt tên cho hành động sáng suốt vừa qua là gì nhỉ?

Holly run rẩy đứng dậy.

- Tôi...Đó là...Có...- Cô chẳng bật nổi nên lời nữa.

- Cô đã không thèm tuân lệnh. Tôi bảo cô lùi lại cơ mà! Cô thừa biết việc không mời mà đến nhà bọn người trần là điều cấm kỵ đúng không.

Holly gạt đi.

- Tôi được mời vào mà. Một em bé đã kêu cứu.
- Short, lý do của cô chẳng mấy thuyết phục đâu.
- Thưa ngài, đã có tiền lệ rồi đấy ạ. Đó là vụ hạ sĩ Rowe kháng án Chính quyền. Tòa án xử rằng có thể coi tiếng kêu cứu của người phụ nữ bị bắt cóc kia là lời mời vào trong nhà. Và dù sao đi nữa, lúc này các quý ngài đều đang có mặt ở đây. Thế có nghĩa là ngài cũng chấp nhận lời thỉnh cầu.
- Ủm – Root nói với vẻ nghi ngờ - Tôi cho rằng cô khá may mắn đấy. Những chuyện vừa qua đáng ra đã tồi tệ hơn thế cơ.

Holly nhìn ngó xung quanh, Không hẳn đã quá tồi tệ. Những gì cô sắp xếp đã bị đảo lộn và họ lôi ra đến 40 người. Các nhân viên kỹ thuật đang gắn điện cực tủy não vào thái dương những kẻ đang bất tỉnh nhân sự kia.

- Chúng tôi cố gắng cứu vãn khu vực này mặc dù cả nửa thị trấn còn đang kẹt bên trong.

- Thế cái lỗ hồng thì sao?

Root cười tự mãn:

- Nhìn xem.

Holly liếc quanh. Đội Giải Cứu đã dựng sẵn một hình ảnh không gian ba chiều lấp đầy lỗ hồng trên tường. Các bức hình sử dụng kỹ thuật không gian ba chiều này thường chỉ để che mắt tạm thời chứ khi quan sát kỹ thì không ổn lắm. Nếu nhìn cận cảnh bức tường thì người ta sẽ để ý thấy ngay miếng ghép bên cạnh giống hệt miếng ghép trước. Trong trường hợp này, có hai miếng ghép hình mạng nhện và hai miếng ghép mô phỏng theo kiểu Rembrandt là dễ bị nhận ra. Nhưng mọi người trong quán cũng chẳng có cơ hội mà ngắm soi từng bức tường và khi họ tỉnh dậy thì mảng tường này cũng đã được nhóm Telekinetic sửa chữa xong, đồng thời những trải nghiệm kinh dị vừa qua của họ cũng được xóa sạch khỏi bộ nhớ rồi.

Một nhân viên Giải Cứu lao bổ ra từ phòng vệ sinh công cộng.

- Thưa Chỉ huy!
- Có việc gì vậy Trung sĩ?
- Ở đây có một người thưa ngài. Nhóm Truy tìm đã không tóm kịp anh ta. Thưa chỉ huy anh ta đang đến nơi rồi. Ngay bây giờ ạ, thưa ngài!
- Ngụy trang! – Root tru lên – Tất cả!

Holly cố gắng hết sức rồi nhưng không được. Phép thuật của cô đã biến mất. Đứa trẻ chập chững bước ra từ phòng tắm, đôi mắt nó trĩu xuống vì buồn ngủ. Nó chỉ trỏ ngón tay mũm mĩm vào Holly.

Nó nói “Ciao, folletta” trước khi kip ngả vào lòng bố nó và ngủ thiếp đi.

Root chập chờn một lúc rồi trở lại nguyên hình. Lần này ông ta còn tức giận gấp bội phần lần trước.

- Short, có chuyện gì xảy ra với tấm chắn tàng hình của cô rồi?

Holly ghen ngào.

- Thừa Chỉ huy, áp lực quá ạ - cô ướm lời vậy.

Root chả thấy cái kiểu gì như vậy cả.

- Cô nói dối tôi, Đại úy. Thậm chí cô còn không phát nhiệt nữa kia, đúng chưa?

Holly lặng lẽ gật đầu.

- Bao lâu rồi cô chưa làm Lễ?

Holly bặm môi.

- Có thể là ...khoảng...bốn năm, thưa ngài.

Mạch máu Root gần như sắp bung cả ra.

- Bốn...bốn năm? Thật lạ là sao cô có thể tồn tại lâu đến vậy! Làm việc đó ngay đi. Ngay đêm nay! Cô sẽ không được xuống dưới nữa cho tới khi hồi phục sức mạnh. Cô gây nguy hiểm cho bản thân và cho đồng đội của mình đấy!

- Vâng thưa ngài.

- Hãy lấy Chim ruồi ở Đội Giải Cứu và bay qua miền đất cổ xưa. Đêm nay là đêm rằm.

- Xin tuân lệnh.

- Và chớ có nghĩ rằng tôi bỏ qua cho cô vụ lộn xộn này. Chúng ta sẽ bàn đến nó khi cô trở về.

- Vâng ạ. Ổn cả thưa ngài.

Holly vừa trở bước thì Root đằng hắng gọi lại.

- À, Đại úy Short này...

- Dạ vâng thưa ngài?

Sắc mặt Root không còn tím tái nữa, ông ta thậm chí lại có vẻ bối rối.

- Làm tốt việc cứu người đấy. Nếu không thì sự việc hẳn sẽ tồi tệ hơn rất nhiều rồi.

Holly rạng rỡ hẳn lên sau tấm kính che mặt. Có lẽ sau hết, cô sẽ không bị đuổi cổ khỏi Recon.

- Xin cảm ơn ngài.

Root lau bầu, sắc da ông ta lại trở về vẻ hung đỏ thường nhật.

- Giờ hãy ra khỏi đây và đừng quay lại cho tới khi cô hồi phục hẳn phép thuật.

Holly thở dài đầy vẻ biết ơn.

- Vâng thưa ngài. Giờ tôi xin lên đường.

Chương 4: Bắt cóc

Vấn đề chính đối với Artemis bây giờ là xác định được vị trí của một yêu tinh. Yêu tinh này là một trong số các tiên nữ ranh mãnh, không ghi lấy nổi đoạn phim ảnh nào về những tiên nữ này và may ra có Chúa mới biết bọn họ đã du ngoạn như thế bao nhiêu thiên niên kỷ nay. Thực ra, bọn họ cũng không phải dễ gần và lại còn vô cùng thông thái. Chưa có ai chạm được vào vàng của các vị tiên, và thậm chí cũng chưa có ai chạm vào Cuốn sách. Tuy nhiên, mọi câu đố đều trở nên đơn giản khi bạn có trong tay lời giải.

Artemis cho gọi anh em Butler vào phòng và trao đổi với họ ngay sau bức giảng đạo nhỏ bé.

- Chắc chắn, tiên nữ nào cũng đều phải thực hiện các nghi lễ nhằm tái tạo phép thuật của họ - Artemis giải thích.

Butler và Juliet gật gù như thể đây chỉ là một chỉ dẫn thông thường.

Artemis lật nhẹ Cuốn sách và chọn ra một đoạn.

- Từ trái đất sức mạnh của người tuôn chảy.

Nhờ ơn trên nên nhớ tạc lòng,

Nắm được người - hạt mầm thần diệu,

Nơi trắng tròn, cây sồi già và những dòng chảy xiết giao nhau.

Và chôn chặt nó cách xa nơi kẻ khác dễ dàng tìm thấy

Rồi, hãy trả về cho đất phước lộc của người

Artemis gấp sách lại: Thấy không?

Butler và Juliet gật đầu lia lịa trong khi mặt mũi vẫn rất đăm chiêu.

Artemis thở dài. Bọn yêu tinh bị bó buộc bởi một số nghi lễ. Tôi phải nói thêm là các nghi lễ hết sức đặc biệt. Chúng ta có thể lợi dụng chúng để lần theo được một yêu tinh.

Juliet giơ tay xin phép mặc dù cô hơn Artemis tới 4 tuổi.

- Gì vậy?

- À, Artemis, vấn đề là - cô do dự nói trong khi tay vặn vẹo lọn tóc vàng theo kiểu mà những kẻ cục mịch vẫn coi là hấp dẫn - về các yêu tinh ấy mà.

Artemis chau mày lại, thể hiện sự khó chịu:

- Sao nào, Juliet?

- Ừm, các yêu tinh. Cậu biết là không có thực mà phải vậy không ạ?

Butler cau mặt. Đúng là sai lầm thật, chẳng bao giờ ông ta thêm giải thích cho em gái về nhiệm vụ được giao khiến cho sự việc đến nông nỗi này.

Artemis quắc mắt lên.

- Butler đã không nói chuyện này với cô à?

- Không ạ. Anh ấy định nói ư?

- Phải, chắc chắn rồi. Nhưng có lẽ, ông ấy sợ cô cười nhạo.

Butler lúng túng. Artemmis cứ như thể đi guốc trong bụng ông vậy. Chỉ có Juliet là người duy nhất trên đời này hay cười nhạo ông. Còn hầu như những kẻ khác chỉ cười vậy có một lần. Một lần duy nhất.

Artemis đằng hắng:

- Chúng ta hãy tiếp tục với giả thuyết rằng chuyện thần tiên thực sự tồn tại và tôi thì không phải một thằng khờ chuyên lắp bắp.

Butler gật đầu yếu ớt. Còn Juliet cảm thấy chưa được thuyết phục cho lắm.

- Được rồi. Như tôi vừa đề cập ban nãy, các thần tiên cần phải thực hiện nghi lễ đặc biệt để tái tạo sức mạnh của mình. Theo lối giải thích của tôi thì họ phải nhặt lấy một hạt mầm từ cây sồi già nằm bên khúc uốn của dòng sông, đứng vào lúc trăng tròn.

Ánh sáng bắt đầu hiện rõ trong mắt Butler:

- Vậy, tất cả những gì chúng ta cần làm là...

- Là tham khảo về thời tiết qua các vệ tinh mà tôi đã đặt rồi đấy. Tin hay không thì tùy, nhưng hiện nay số cây sồi già còn lại cũng không nhiều nếu ta ước tính tuổi già của chúng là chừng trăm năm trở lên. Xét về phần khúc uốn dòng sông và trăng tròn thì chính xác là 129 điểm cần thăm dò tại đất nước này.

Butler cười nhả nhổ. Bắt tay vào việc thôi. Cậu chủ lại nói chuyện theo cái kiểu riêng của cậu ấy rồi.

- Phải có sự chuẩn bị cho vị khách sắp tới của chúng ta – Artemis nói, tay đưa tờ giấy được đánh máy khổ A4 cho Juliet – Hãy sắp đặt lại căn hầm. Xem kỹ đi, Juliet. Cái thư ấy.

- Vâng, thưa Arty.

Artemis hơi cau mặt lại vì cậu không quen với việc Juliet gọi cậu bằng cái tên cứng chỉ riêng mình mẹ gọi.

Artemis để ý thấy Butler đang gãi cằm suy nghĩ.

- Thắc mắc gì chẳng?

- Artemis ạ. Mụ yêu tinh ở thành phố Hồ Chí Minh ấy mà...

Artemis gật gù.

- Phải rồi. Tại sao chúng ta lại không làm một việc đơn giản là tóm bà ta đi chứ gì?

- Đúng thế ạ.

- Theo Niên giám của loài người, tác giả Chi Lun một bản thảo thuộc thế kỷ VII được tìm thấy ở thành phố bị lãng quên Sh'shamo thì, khi một tiên nữ để lạc hồn theo bọn người trần thế tức chúng ta đây, thì vĩnh viễn sẽ bị chết theo những người anh chị em của họ. Như thế, sẽ không có gì đảm bảo rằng tiên nữ đặc biệt kia đáng giá lấy nổi 1 ounce vàng. Không được rồi ông bạn già của tôi ạ, chúng ta cần dòng máu trong sạch. Rõ cả chứ?

Butler gật đầu.

- Tốt lắm. Bây giờ, ông cần chuẩn bị mang theo vài thứ để phục vụ cho hành

trình ánh trăng của chúng ta.

Bulet xem qua trang giấy: các thiết bị tác chiến cơ bản, vài cái kính, không có gì khó hiểu cho tới...

- Kính râm á? Vào buổi đêm sao?

Artemis mỉm cười, như lúc này chẳng hạn, khiến người ta gần như liên tưởng đến những chiếc răng nanh của ma cà rồng đang nhú ra từ hàm cậu ta.

- Phải, Butler ạ. Kính râm. Tin tôi đi.

Dĩ nhiên là Butler hoàn toàn tuân phục rồi.

Holly kích hoạt cuộn nhiệt ở trong trang phục của cô và leo lên tới 4.000m. Đôi cánh Chim ruồi đang rải trên đỉnh núi. Thông số đặc quy chỉ bốn vạch, thừa đủ cho chuyến đi nhanh xuyên lục địa châu Âu và dọc qua các hòn đảo Anh quốc. Mặc dù "quy định" luôn khuyến khích việc đi lại bằng đường thủy nhưng Holly không thể nào kiềm chế nổi khao khát chinh phục những mỏm núi tuyết cao ngất trong hành trình của cô.

Bộ quần áo có thể bảo vệ Holly khỏi những chất độc tề hại nhất nhưng vẫn không ngăn hết nổi cái lạnh thấu xương đang len lỏi vào cơ thể cô. Ở độ cao này, trăng dường như tròn đầy hơn khiến ta có thể thấy rõ cả những khe, những hố sâu lổ chỗ trên bề mặt nó. Vầng trăng tròn kỳ diệu. Và hàng ngàn tiên nữ ẻo lả sà xuống mặt đất. Họ chề chén vui vẻ khiến cho khung cảnh thật hỗn loạn. Bề mặt trái đất lổ chỗ những đường hầm ngang dọc và thật khó lòng kiểm soát được tất cả.

Holly men theo ven biển nước Ý tới tận Monaco rồi từ đó xuyên qua những ngọn núi để tới Pháp. Cô thích bay lượn, thực ra thì tất cả tiên nữ đều thích bay. Theo lời Cuốn sách, tất cả các nàng sinh ra đều đã có cánh, nhưng quá trình tiến hóa đã tước bỏ khỏi họ quyền năng này. Phải, gần như là tất cả các tiên nữ. Có trường phái cho rằng tiên giới tiến hóa từ loài khủng long biết bay, có thể từ loài khủng long ngón cánh. Vì hầu như kết cấu khung xương giống nhau. Thuyết này còn chứng minh qua sự xuất hiện một cục bướu nhỏ giống nhau trên xương bả vai.

Holly đang thích thú với ý tưởng thăm khu Disney tại Paris. LEP cũng cấm vài đặc vụ bí mật ở đó, đa số họ làm việc trong triển lãm Bạch Tuyết. Đó là một trong vài nơi hiếm khi trên mặt đất cho phép tiên giới có thể du ngoạn mà không bị để ý. Tuy nhiên, nếu khách du lịch nào đó chụp được hình cô và tung nó lên mạng thì chắc chắn Root sẽ tước quân hàm của cô. Holly thở dài tiếc nuối và lướt thật nhanh qua đám pháo hoa sắc sỡ bên dưới.

Trên đường qua eo biển Măng-sơ, Holly bay thấp xuống, lướt nhẹ trên đầu những con sóng tung bọt trắng xóa. Cô vẫy gọi đàn cá heo. Các chú cá khắp khởi bơi vọt lên mặt nước rồi nhảy vọt theo từng bước chân cô. Cô nhận thấy chúng bị nhiễm bẩn, những vết bầm đỏ nổi trên lưng chúng. Và cho dầu vẫn mỉm cười thật tươi nhưng tim cô dường như đang tan vỡ. Bọn người trần sẽ

phải trả lời tất cả.

Cuối cùng bờ biển dài cũng trải ra trước mắt cô. Ôi quê hương xưa. Eiriu – xứ sở khởi đầu của thời gian – nơi huyền diệu nhất trên hành tinh này. Chính ở nơi đây, 10.000 năm về trước, dòng giống tiên cổ Dé Danan đã giao tranh với bọn quỷ dữ Fomoria và các phép thuật siêu việt trong trận chiến đã tạo nên Con đường nổi tiếng của người khổng lồ. Cũng chính ở nơi đây, núi đá Lia Fasil đứng sừng sững giữa trung tâm vũ trụ, nơi các chúa tể thần tiên và sau này là người Ard Ris được tôn vinh. Nhưng cũng tại nơi đây, thật không may rằng bọn người trần cư ngụ tại chốn này đã học được phép thuật cao hơn bất cứ đâu trên hành tinh này. Ôn trời, theo phỏng đoán thì người Ai-len chẳng làm gì để lộ ra cả, nhưng cả thế giới đều cho rằng người Ai-len đã hóa điên khi họ cứ đinh ninh là mỗi vị tiên luôn mang theo mình một hủ vàng. Quả đúng là LEP có quỹ tiền để lo lót mọi việc thật, bởi vì tính chất công việc hết sức mạo hiểm của mỗi thành viên trong tổ chức nhưng cũng chưa ai rút tiền từ đó ra cả. Tuy nhiên, điều này không ngăn nổi nhiều người Ai-len tìm cách lẩn quất quanh các cầu vồng với hy vọng săn tìm được vận may siêu nhiên này.

Nhưng, mặc cho tất thảy mọi chuyện có thể nào, tiên giới vẫn thấy có thiện cảm với người Ai-len hơn cả, phải chăng do chính sự lập dị của họ. Và nếu tiên giới thực sự có liên hệ với con người như phỏng đoán của một thuyết khác thì kỳ lạ thay miền đất khởi đầu cho sự liên hệ ấy cũng diễn ra trên đất nước Ai-len bây giờ.

Holly đánh dấu vào bản đồ định vị trên cổ tay cô và chọn điểm làm lễ. Nơi tốt nhất rõ ràng là Tara, nằm kề với núi Lia Fasil, nhưng vào một đêm như đêm nay, tất cả các tiên nữ đều được phép quy tụ về đây nhảy múa trong khung cảnh thiêng liêng. Vì vậy, tốt hơn cả là bỏ qua Tara.

Nơi thứ hai nằm cách đây không xa, ngay bên bờ biển phía Đông Nam, dễ dàng tiếp đất nhưng lại khá cách biệt và hoang sơ. Holly giảm tốc độ rồi hạ thấp xuống độ cao chừng 80m. Cô lượn trên một khu rừng xanh rờn thẫm đẫm ánh trăng. Một nhánh sông như dát bạc len lỏi giữa cánh đồng và nơi đó – nơi cuộn mình trong khúc sông quanh co, sừng sững hiện ra bóng cây sồi già.

Holly kiểm tra lại máy định vị. Khi thấy không có gì đe dọa ngoài mỗi chú bò đang nhón nhơ trên đồng, cô tắt máy và đậu sát dưới chân cây sồi khổng lồ.

Bốn tháng trời bí mật theo dõi. Ngay cả Butler, một chuyên gia tài giỏi hàng đầu cũng bắt đầu sợ chết khiếp những đêm dài ảm ướt và chi chít vết cắn côn trùng. May thay, không phải đêm nào trăng cũng tròn.

Nhưng luôn diễn ra một điều giống nhau, đó là họ ngụy trang và im lặng náu mình thật khéo, trong lúc Butler liên tục kiểm tra thiết bị thì Artemis chăm chú theo dõi qua kính viễn vọng. Vào những lúc như thế này, thiên nhiên càng như bó họ trong không gian hẹp. Butler thêm được huyết sáo, được nói chuyện hay làm bất cứ điều gì chỉ cốt để phá vỡ sự yên lặng giả tạo này. Trái lại, Artemis dồn hết tâm trí vào công việc, không để xảy ra dù một chút sơ sẩy hay

mất tập trung nào. Nhiệm vụ mà.

Đêm nay, họ có mặt ở khu vực Đông Nam – địa điểm khó tiếp cận nhất. Butler buộc phải lặn lội 3 chuyến xe jeep trèo đèo lội suối, vượt qua cả đầm lầy để mang các thiết bị lên đây, đến mức giày và quần áo ông ta rách tả tơi. Và lúc này đây, ông ta phải ngồi ẩn náu với cái quần ngấm đầy nước bùn. Còn Artemis xoay sở thế nào mà trông vẫn sạch sẽ tinh tươm.

Chỗ ẩn náu được thiết kế thật tài tình và nó khiến cho rất nhiều đối tác quan tâm mua bản quyền chế tạo, hầu hết là các đại diện quân sự. Nhưng Artemis đã kiên quyết nhượng lại sở hữu sáng chế cho một công ty chuyên về sản phẩm thể thao đa quốc gia. Trên nền bộ khung bằng thủy tinh sợi đa khớp nối là kết cấu hợp chất cao phân tử với các tấm lá kim loại có tính đàn hồi. Những lá kim loại giống với loại được sử dụng ở NASA không chỉ giữ được hơi nóng bên trong kết cấu lại mà còn ngăn được độ nóng quá cao tác động lên bề mặt của tấm nguy trang. Cái này đảm bảo chắc chắn rằng các sinh vật nhạy cảm với hơi nóng đến bao nhiêu đi nữa cũng không nhận ra sự có mặt của nó. Các khớp nối giúp máy nguy trang di chuyển linh hoạt như thể chất lỏng, cho phép kìm chặt bất cứ thứ gì rơi vào trong. Nơi trú ẩn tức thời và điểm không chế tiện lợi. Bạn chỉ đơn giản đặt chiếc túi khóa dán này vào một cái lỗ và kéo dây khóa nó lại.

Nhưng theo lẽ đời, khôn ngoan không lại với trời và Artemis quả đang gặp rắc rối gì đó. Có thể cảm nhận thấy điều này từ khóe sâu đôi mắt xanh thăm thẳm của Artemis sau một chuỗi ngày hấp tấp hành động.

Sau vài đêm theo dõi không thu được kết quả gì, Butler lấy hết can đảm hỏi...

- Artemis...Tôi biết thế này là vượt quá bốn phạm của mình nhưng vẫn cứ mạo muội cho rằng có gì đó không ổn. Liệu tôi có thể làm được điều gì để giúp cậu đây...

Artemis im lặng một hồi và chỉ trong khoảng khắc ấy, Butler mới nhìn thấy khuôn mặt thơ ngây của Artemis, khuôn mặt cậu bé đã từng có.

Cuối cùng thì cậu cũng cất lời.

- Đó là mẹ tôi, Butler ạ. Tôi đang bắn khoăn liệu bà ấy sẽ...

Bỗng nút báo động gần nhất nháy đỏ.

Holly mắc cánh vào cành cây phía dưới, cởi mũ ra để cho tai được đón nhận chút không khí, Phải cẩn thận với đôi tai tinh quái – một vài giờ bí bức trong mũ và chúng bắt đầu bị bong da. Cô xoa vành tai. Ở đó da không bị khô. Đó là do cô đã sử dụng thiết bị làm sạch, khác với một số nhân viên khác của LEP. Khi họ cởi mũ, xin thề là trời sẽ rơi đầy tuyết.

Holly dừng lại đôi chút để ngắm nhìn khung cảnh. Ai-len quả là bức tranh đó. Chưa tàn phá thì đúng hơn...Họ cần một hoặc hai thế kỷ nữa chẳng. Dòng sông lững lờ uốn lượn như con rắn bạc trước mắt cô, tiếng gió rít rì rầm khi dòng nước lách qua thềm đá. Cây sồi già xòa bóng đung đưa phía trên với cành lá

xum xuê quần mình theo những ngọn gió hây hây.

Còn bây giờ, trở lại với công việc. Ồi, khi nào hoàn tất nhiệm vụ, cô sẽ có thể ngao du suốt đêm. Một hạt mầm. Cô cần một hạt mầm. Holly quỳ xuống đất, phủi sạch bùn khỏi cành và lá cây. Ngón tay cô đan chặt lấy quả sồi trơn mượt. Phải chăng lúc này nó không còn cứng nữa? Cô nghĩ thầm. Bây giờ tất cả những gì cô cần thực hiện là trồng nó ở đâu đó, và sức mạnh của cô sẽ phục hồi trở lại.

Butler kiểm tra lại hệ thống rada, tắt hản tiếng để đề phòng thiết bị lộn tung phèo gây tác dụng ngược lại. Một cánh tay đỏ lướt qua màn hình trong trạng thái hôn mê đau đớn, và rồi ... Lóe sáng! Một thân hình thẳng đứng trên cây. Chẳng ra trẻ con, chẳng ra người lớn. Ông ta ra hiệu với Artemis: ổn rồi. Nhiệm vụ khả thi.

Artemis gạt đầu hiểu ý rồi đeo kính phản quang. Còn Butler làm theo chỉ dẫn của cậu, lên đạn sẵn và soi tầm bắn. Trong tay Butler là một khẩu súng thật đặc biệt, chuyên dụng cho thợ săn ngà voi người Kenya, nó còn có tầm bắn xa và tính năng bắn liên thanh của khẩu Kalashnikov. Nhưng Butler lại mua được nó với giá hời từ một tay nhân viên nhà nước sau khi hắn bị kết án săn trộm ngà voi.

Họ trườn đi trong đêm thâm tĩnh lặng. Cái hình thù nhỏ bé trước mắt họ đang gỡ một chiếc máy kỳ quặc ra khỏi vai và tháo cái mũ kín như bưng khỏi cái đầu hoàn toàn không phải là đầu người. Butler quấn hai vòng dây súng vào cổ tay rồi kéo báng súng kê lên vai. Ông ta kích hoạt nút ngấm và một chấm đỏ xuất hiện chính giữa lưng của sinh vật kia. Artemis gạt đầu ra hiệu và Butler bóp cò súng.

Sau tất thảy là khoảnh khắc sinh vật kia đổ sập xuống đất.

Có tiếng gì đó rít qua đầu Holly, cái gì đó lóe sáng như ánh sao. Holly thừa đủ kinh nghiệm nghề nghiệp để lập tức nhận ra mình đang bị phóng hỏa. Và nhanh như cắt cô cuộn mình như trái bóng, thu nhỏ mục tiêu.

Cô kéo súng, lặn về phía nơi trú ẩn bên thân cây. Đầu óc cô bộn bề suy nghĩ. Ai có thể bắn cô và tại sao cơ chứ?

Một cái gì đó đang chờ sẵn bên thân cây. Cái gì đó xù xì bên sườn núi đang di chuyển.

- Ồng xì đồng đẹp đấy nhỉ - sinh vật đó cười nhả nhổ, tóm lấy khẩu súng trông như củ cải của Holly.

Holly cố gắng gỡ ngón tay ra trước khi chúng trở nên xoắn tít giống như những sợi mì ống.

- Tôi cũng chẳng mong chờ cô đầu hàng một cách êm ả - Giọng nói sắc lạnh vang lên phía sau cô.

Holly quay lại, tay giơ lên chuẩn bị chiến đấu.

- Không - cậu bé giả bộ thở dài - Tôi nghĩ là không.

Holly cố tỏ vẻ mặt cứng rắn.

- Hãy lùi lại tên kia. Người không biết mình đang gặp rắc rối gì ư.

Chú nhóc cười.

- Tôi biết , cô không phải người thường, nàng tiên ạ.

Tiên nữ? Hẳn ta biết cô là tiên nữ.

- Ta có phép thuật giun đất. Đủ để biến người và tên trợ thủ của người thành đồng phân lợn.

Thằng bé bước lại gần hơn.

- Cô cũng khá mạnh mẽ đấy. Nhưng chung quy chỉ là nói dối. Nếu thực có phép thuật như cô nói thì bây giờ cô cũng chẳng thà dùng nó luôn rồi. Không đâu, tôi ngờ rằng đã lâu lắm rồi cô không làm Lễ, và giờ cô tới đây mong tái tạo sức mạnh của mình.

Holly lặng thinh như hến. Một gã trước mặt cô đang bất ngờ nói toạc ra mọi bí mật. Thật khủng khiếp, thật tai họa! Điều đó đồng nghĩa với việc chấm dứt hòa bình. Vì khi con người đã hiểu rõ về văn hóa tiên giới thì chiến tranh giữa hai loài chỉ còn là vấn đề thời gian nhanh hay chậm. Cô phải làm một điều gì đó và chỉ còn lại một thứ vũ khí duy nhất trong kho của cô.

Phép thôi miên là phép thuật bậc thấp nhất và chỉ cần tiêu hao chút ít sức mạnh. Cho nên, kể cả một số người trần có tài xuất chúng cũng thực hiện được phép này. Nhưng một tiên nữ dù kiệt sức đến đâu cũng vẫn còn có khả năng tiêu diệt một người bình thường.

Và Holly đã dùng hết trí lực vận dụng chút phép thuật còn lại của mình.

- Người kia – cô trầm giọng xuống, âm hưởng thật vang vọng – ta sẽ làm chủ ý nguyện của người.

Artemis vẫn yên ổn sau tấm kính phản quang, mỉm cười đáp cụt lủn.

- Tôi thì lại nghi ngờ điều đó đấy.

Holly cảm nhận rõ rệt hơn sự lan tỏa của chất gây mê từ mũi tên cắm trên vai cô. Thế giới xung quanh cô như tan ra thành từng triệu triệu bong bóng muôn màu sắc, và dù có cố đến mấy thì cô cũng chỉ còn đủ tỉnh táo để kịp nghĩ một điều duy nhất: làm sao mà chúng biết được nhỉ? Ý nghĩ đó dường như vẫn lờn vờn trong đầu cô ngay cả khi cô đã lặn ra bất tỉnh nhân sự. Làm sao chúng biết? Làm sao chúng biết? Làm sao chúng...

Artemis nhìn thấy nỗi đau trong mắt của sinh vật kia khi bị mũi tên cắm sâu vào cơ thể. Chỉ trong tích tắc, cậu cảm thấy xiết bao e ngại. Một phụ nữ. Cậu thực sự không ngờ tới. Một phụ nữ, như Juliet hay Mẹ. Nhưng rồi khoảng khắc đó cũng qua đi và cậu lại trở về là chính bản thân mình.

- Bắn cừ lắm – cậu cúi xuống xem qua nữ tù nhân và nói – Chính xác là một cô gái. Khá xinh nữa.

- Thừa ngài?

- Hử?

Butler chỉ vào chiếc mũ. Nó đã bị chìm sâu quá nửa trong đồng lá nơi tiên nữ đánh rơi nó. Có tiếng vo ve phát ra từ chóp mũ.

Artemis dùng dây kéo chiếc máy kỳ lạ lại để tìm hiểu.

- A, đây rồi – Cậu dứt luôn màn hình ra, cản trọng hướng ống quay của nó tránh khỏi phía cậu. – Công nghệ thần tiên có khác. Thật ấn tượng – cậu lẩm bẩm, rồi nhấc luôn bộ pin ra khỏi rãnh. Máy quay rung nhẹ rồi chết hẳn – Nguồn năng lượng nguyên tử, nếu tôi không nhầm. Chúng ta phải hết sức cảnh giác không được đánh giá nhầm đối tượng.

Butler gật đầu rồi cho tù nhân vào chiếc túi vải thô quá khổ. Có cái gì đó nữa đang bị lôi theo qua hai cánh đồng, một bãi lầy và mấy bậc lên xuống.

Chương 5: Phạm lỗi

Chỉ huy Root đang phì phèo hút xì gà, loại xì gà siêu độc. Vài người trong Đội giải cứu gần như chuồn hết vào trong không. Ngay cả mùi hôi bốc ra từ bọn tù bị cùm xích lâu ngày cũng còn êm dịu hơn. Dĩ nhiên là chả ai phát biểu gì cả vì động vào cái nhọt đỉnh đang sưng tấy vẫn dễ chịu hơn chạm phải ông sếp đồng bóng của họ.

Tuy nhiên, Foaly lại lấy làm thích thú khi đối chọi với ông sếp.

- Thưa chỉ huy, ở đây không được hút loại xì gà rẻ tiền đâu ạ - Giọng anh ta the thé ngay lúc Root đang quay lại làm việc - Các máy tính đều không thích mùi thuốc!

Root cau mặt lại, rõ ràng là Foaly đang bịa chuyện. Nhưng viên chỉ huy cũng không định liều mạng gây nổ máy tính trong lúc báo động cho nên dụi vội điếu xì gà vào trong tách cà phê.

- Nào Foaly, báo động cái gì vậy? Lúc này hoàn toàn yên bình đấy chứ!

Một kỹ sĩ giỏi luôn dễ dàng vượt qua những chướng ngại vật vặt vãnh. Ông đã từng đặt chân tới Defcon 2 một lần vì trạm vệ tinh gặp trục trặc.

- Giờ thì tốt rồi ạ - Foaly nói với sếp - Hay là tôi nên nói tẻ, tẻ lắm ạ?

Root cảm thấy cái ung trong ruột bắt đầu sôi lên ùng ục như thể núi lửa sắp tuôn trào.

- Tẻ đến mức nào?

Foaly chỉ vào vị trí Ai-len trên màn hình bản đồ châu Âu.

- Chúng ta mất liên lạc với đại úy Short rồi ạ.

- Tại sao tôi lại không hề ngạc nhiên nhỉ? - Root rên rỉ, hai tay bưng chặt lấy mặt.

- Chúng ta vẫn giữ được liên lạc với cô ấy suốt chặng đường qua dãy Alp mà.

- Dãy Alp? Cô ta đi đường bộ à?

Foaly gật đầu.

- Tôi biết, thế là chống lại quy định. Nhưng ai mà chả làm thế ạ.

Viên chỉ huy miễn cưỡng đồng ý. Ai có thể cưỡng lại cảnh đẹp như vậy? Khi còn là một tân binh, ông ta đã tự thừa nhận tội đó.

- Được rồi. Tiếp tục đi. Chúng ta mất cô ấy từ lúc nào?

Foaly mở hộp dữ liệu trên màn hình.

- Đây là thông tin từ máy cài trên mũ của Holly gửi về. Chúng ta ở đây rồi, ngang qua khu Paris Disneyland...

Anh ta nhấn nút lướt qua.

- Giờ đến lũ cá heo...Đường biển Ai-len. Vẫn chưa có gì đặc biệt. Nhìn kìa, máy định vị của cô ấy. Đại úy Short đang tìm nơi làm lễ. Điểm 57 thông báo đèn đỏ, cô ấy đang hướng về chỗ đó.

- Sao không phải là Tara nhỉ?

Foaly cười hô hô.

- Tara ư? Đêm rằm nào mà các tiên nữ siêu quậy ở bán cầu Bắc chẳng tụ hội nhảy múa quanh đỉnh Lia Fáil ạ. Ở đó, bốn bề đều được bao bọc kín đáo tựa như tất cả đều chìm dưới nước.

- Tốt rồi – Root làu bàu qua kẽ răng – Cậu tiếp tục theo hướng đó đi.

- Vâng. Nhưng đừng để tai ngài ù lên nhé – Foaly tua băng mắt vài phút – Bây giờ. Một tình tiết thú vị... Tiếp đất an toàn, treo cánh lên. Holly cởi mũ.

- Làm trái quy định – Root hét lên – Nhân viên LEP không bao giờ được phép bỏ...

- Nhân viên LEP không bao giờ được phép bỏ mũ khi đi trên mặt đất, trừ phi cái mũ ấy bị trục trặc – Foaly nói nốt đoạn còn lại – Thừa chỉ huy, đúng là tất cả chúng ta đều biết những gì ghi trong cẩm nang. Nhưng liệu ngài có định bảo tôi rằng ngài chưa bao giờ lén hít thở chút không khí trong lành sau vài giờ bay không ạ?

- Không – Root thừa nhận – Cậu là gì thế nhỉ, mẹ đỡ đầu cho cô ta hay cái gì khác nữa? Hãy nghiêm túc một chút đi!

Foaly che miệng cười khoái trá. Làm cho Root sôi máu lên là một phần thưởng hiếm hoi trong công việc. Chẳng ai khác dám làm điều đó. Là bởi vì họ đều dễ bị thay thế. Riêng Foaly thì không. Anh đã xây dựng hệ thống này từ con số 0, và nếu bất cứ ai cố ý phá bĩnh nó thì sẽ có một con vi rút bí mật xử lý đôi tai họ.

- Chút gì đó quan trọng à. Chúng ta đây rồi. Nhìn kìa. Holly đột nhiên rơi mũ. Ống kính hẳn là bị rơi đâu đó vì chúng ta không bắt được hình nữa rồi. Mặc dầu vậy, chúng ta vẫn còn nghe thấy tiếng, tôi cho lên nhé.

Foaly tăng âm lượng và tiếng ồn.

- Chất lượng không ổn lắm. Vì micro nằm trong máy quay nên cũng bị tắc luôn.

- Ống xì đồng đẹp đấy nhỉ - một giọng nói vang lên – Một con người, chắc chắn rồi. Láu cá. Huênh hoang nữa.

Root nhướn lông mày lên:

- Ống xì đồng á?

- Tiếng lóng để chỉ súng.

-Ồ - nhận xét đơn giản này khiến ông nhận ra – Cô ấy đã rút vũ khí.

- Đợi chút. Điều này còn tệ hơn.

- Tôi cũng chẳng mong chờ cô đầu hàng một cách êm ả - Lần này là một giọng nói khác. Chỉ mới nghe vậy thôi mà viên chỉ huy đã phát rùng mình – Không. Tiếp tục là cái giọng nói đó – Tôi nghĩ là không.

- Thật tệ hại – Root nói, khuôn mặt ông trở nên xanh xám – Việc này cứ như thể được sắp đặt trước. Hai thẳng đàn này đã phục sẵn ở đó. Chúng làm thế nào nhỉ?

Rồi tiếng Holly vọng ra từ micro, nghe thật cứng cỏi dù đang đối mặt với nguy hiểm. Viên chỉ huy thở dài. Ít ra cô ta vẫn còn sống. Mặc dù diễn biến tiếp theo của câu chuyện cho thấy sự việc còn nghiêm trọng hơn, nhất là qua lời lẽ của kẻ thứ hai. Dường như hẳn có kiến thức khá sâu sắc về các vấn đề của tiên giới.

- Hẳn biết về việc Hành lễ!

- Đây là phần tệ nhất.

Quai hàm Root treo xuống.

- Phần tệ nhất?

Lại là giọng Holly. Lần này liên quan đến phép thôi miên.

- Lúc này cô ấy sử dụng phép thuật – Root phần chấn hơn.

Nhưng hoàn toàn không. Chẳng những phép thôi miên không phát huy tác dụng mà nó còn trở thành trò hề cho hai kẻ lạ mặt bí ẩn kia.

- Đây là tất cả thông tin về Holly mà chúng ta có được từ đó – Foaly nhận xét

- Một trong mấy kẻ này đã phá máy quay và chúng ta không thể biết gì hơn nữa.

Root bóp trán.

- Quả là khó nắm bắt vụ này. Không có hình và cả tên của mấy kẻ đó. Chúng ta thực sự không dám chắc chắn 100% là mình hiểu rõ tình hình.

- Ngài muốn bằng chứng phải không ạ? – Foaly hỏi, rồi tua lại băng từ đầu – Tôi sẽ chỉ ra bằng chứng đây.

Anh ta cho băng chạy.

- Giờ hãy xem từng đoạn tua chậm, từng giây một.

Root dán sát mắt vào màn hình đủ để rõ từng điểm nhỏ.

- Đại úy Short hạ cánh. Cô ấy cởi mũ. Rồi cúi xuống, có vẻ là để nhặt hạt mầm và...ở đó!

- Ngài có thấy gì bất thường không?

Viên chỉ huy cảm thấy có một điểm bất thường đang hiện rõ dần. Một cái gì đó đang xuất hiện bên trên góc phải màn hình. Lúc đầu, nó tựa như tia sáng nhưng ánh sáng đến từ đâu hay phản chiếu từ đâu?

- Cậu phóng to lên được không?

- Được ngay ạ.

Foaly tách riêng góc ảnh đó ra và phóng to lên 400% ánh sáng phủ kín màn hình.

-Ồ không – Root thở dốc.

Trên màn hình máy tính trước mặt họ là một mũi tên lao vút vào. Không nghi ngờ gì nữa. Đại úy Holly Short đã phạm sai lầm trong quá trình hành động. Có nhiều khả năng cô ấy bị giết, may ra thì bị cầm tù.

- Chúng ta vẫn còn trong khu vực xác định phải không?

- Vâng. Tín hiệu tốt ạ. Chúng ta đang di chuyển về hướng Bắc với vận tốc 80km/1h.

Root lặng im một lúc, nhằm tính kế hoạch.

- Báo động toàn bộ, lôi Đội giải cứu ra khỏi giường ngủ và lúi ở đây. Chuẩn bị súng đạn cho họ. Tôi muốn một cặp chuyên viên giỏi và thật mưu lược. Cậu nữa, Foaly. Có thể chúng ta phải dừng...

- 10 giờ 4 phút thưa chỉ huy. Ngài muốn Recon tham gia vụ này chứ ạ?

Root gật đầu.

- Chắc chắn rồi.

- Tôi sẽ gọi cho đại úy Vein. Cậu ta là người cừ nhất.

-Ồ không – Root nói – Với một việc như thế này. Chúng ta cần người cực giỏi. Và đó chính là tôi. Tôi đang lấy lại phong độ đây.

Foaly quá đổi kinh ngạc, tới mức không cất nổi lời nào cho ra hồn.

- Ngài...Ngài...

- Đúng thế, Foaly. Đừng tỏ ra quá ngạc nhiên như vậy. Thành tích giắt đầy người tôi cũng không hết, làm sao có nhân viên nào sánh nổi. Hơn nữa, tôi lại được đào tạo cơ bản tại Ai-len. Trở về với những ngày gắn bó với cái mũ chóp và cây gậy.

- Quả đúng vậy, song đó là 500 năm về trước, còn theo thời gian, xin nói trắng ra ngài đâu còn là chồi non mơn mơn nữa.

Root mỉm cười nham hiểm.

- Đừng lo, Foaly. Tôi vẫn tràn đầy nhiệt huyết mà. Và tôi xóa nhòa tuổi tác của mình bằng một quả đại pháo thực thụ. Bây giờ, chuẩn bị dù sẵn sàng. Tôi sẽ rời chỗ này trong giây lát.

Foaly rầm rập tuân lệnh. Khi viên chỉ huy đã bắt gặp ánh mắt Foaly, anh ngẫm hiểu là nên biết giữ mồm giữ miệng. Nhưng còn một lý do khác khiến Foaly phải im lặng phục tùng, đó là cảm giác chột đến trong anh rằng Holly hẳn là vấn đề nghiêm trọng. Các quái vật nhân mã cừ khôi kết bạn rất chọn lọc và Foaly lo ngại mình có thể sẽ mất một trong những người bạn hiếm hoi ấy.

Trước đây, Artemis đã từng biết đến một số tiến bộ công nghệ vượt bậc, nhưng quả là chẳng có gì giống với kho báu vũ khí thần tiên vô tận trải ngay trên bảng đồng hồ chiếc xe bốn bánh này.

- Thật ấn tượng – cậu ta lẩm bẩm – Chúng ta có thể bỏ dở kế hoạch ngay bây giờ mà vẫn thu lời nhờ đặc quyền sáng chế.

Artemis cho chạy máy quét lướt qua băng đeo cổ tay nữ yêu tinh đang bất tỉnh nhân sự. Rồi nạp dòng chữ thần tiên trên đó vào phần mềm dịch Cuốn sách quyền lực của cậu.

- Đây là một dạng máy định vị. Vậy, chắc chắn đồng đội của tiên nữ này sẽ lần ra được dấu vết của chúng ta ngay bây giờ.

Butler sững sốt.

- Ngay bây giờ ư, thưa cậu?

- Có vẻ là vậy. Hoặc chẳng ở mức độ nào đó, họ đang lần theo máy định vị...

Đột nhiên, Artemis im bật, mắt cậu trở nên thần thờ vì trong đầu cậu bỗng lóe lên một ý tưởng khác.

- Butler?

Butler thấy tim mình đập dồn dập hơn vì ông ta quá hiểu cái giọng ấy. Hẳn có điều gì sắp xảy ra.

- Vâng, thưa Artemis?

- Kẻ săn cá voi người Nhật Bản đã bị mấy nhà chức trách ở cảng tóm ấy. Cô ta vẫn còn hoạt động ở các bến cảng đấy chứ?

Butler gật đầu.

- Vâng, tôi nghĩ đúng vậy.

Artemis quay quay dây máy định vị xung quanh ngón tay trở.

- Tốt rồi. Chúng ta sẽ tới đó. Tôi tin đã đến lúc để cho những người bạn bé nhỏ của chúng ta biết chính xác họ đang đương đầu với ai.

Root quyết định lấy lại phong độ thật nhanh chóng – một quyết định nhanh đến bất thường đối với ban chỉ huy LEP. Thường thì mất hàng tháng và vài bận họp hành tẻ nhạt và bế tắc để thông qua quy trình hành động cho đội Recon. May thay, Root là một chỉ huy rất có uy lực.

Thật tuyệt khi lại được mặc đồ dã chiến. Root tự nhủ là phần eo của bộ đồ áo liền quần không bó chặt như mọi khi, những chỗ phồng ra chẳng qua là do đồng thiết bị họ nhồi vào mà thôi. Thực ra, về phần mình, Root đâu có thời gian mà chuẩn bị đồ mang theo. Thiết bị duy nhất viên chỉ huy thấy cần thiết là đôi cánh trên lưng và khẩu súng ba nòng, đa pha kết hợp bộ phận làm nguội bằng nước giắt hông, đây là loại súng mạnh nhất và hiện đại nhất trên thế gian này. Và Root có già thật nhưng qua trải nghiệm trận chiến khốc liệt, Root lại thấy phong độ của mình giống một sĩ quan dã chiến năm xưa.

Tara, vị trí thả dù gần chỗ Holly nhất chính là E1. Không phải là nơi hoàn toàn lý tưởng để thực thi nhiệm vụ bí mật như thế này nhưng chỉ với 2 tiếng đồng hồ còn lại trong đêm rằm thì đâu còn lúc nào mà rong chơi xa hơn. Để giải quyết xong việc trước khi mặt trời mọc thì tốc độ là điều thiết yếu nhất. Root trưng dụng tuyến đường E1 cho đội hình, gây cản trở cho một nhóm hình như đã xếp hàng gần hai năm nay.

- Toàn những đồ khó bảo – Root làu bàu ở chỗ người đại diện trạm giao thông – Cái gì nữa đây, tôi đã hạn chế những chuyến bay không cần thiết cho tới khi khủng hoảng hiện nay qua đi rồi cơ mà.

- Vậy là khi nào? Thần lùn giữ cửa nổi giận thét lên, giơ cuốn sổ như thể bà ta chuẩn bị kiện cáo gì đó.

Root phun mẩu xì gà trong miệng ra, giẫm nó nát bét dưới đế giày. Biểu hiện đã quá rõ ràng.

- Tôi sẽ cho mở dù khi tôi thích, thưa bà – viên chỉ huy làu bàu – Còn nếu bà và cái bộ đồ phát quang của bà không tránh ra chỗ khác thì buộc lòng tôi phải

thu hồi giấy phép hành nghề của bà và ném bà luôn thể vào nhà giam vì tội cản trở nhân viên LEP đang thi hành công vụ.

Đại diện trạm gác rúm ró lại trước mặt Root rồi lui luôn về chỗ của mình và thầm ước gì bộ đồng phục của bà ta không hồng rực lên như thế.

Foaly đang chờ bên cái dù. Mặc dù đang lúc nguy nan nhưng anh chàng cũng chẳng thể ngăn nổi cảm giác thích thú trước cái bụng Root cứ phồng lên xẹp xuống nhẹ nhàng trong bộ đồ áo liền quần.

- Ngài có chắc chắn về việc này không thưa chỉ huy? Thường thì chúng ta cho phép một dù chở một hành khách duy nhất thôi ạ.

Root hăm hè:

- Cậu có ý gì? Chỉ có duy nhất một...

Đồng thời, ông cũng bắt gặp ánh mắt Foaly lướt qua bụng ông.

- Trời, ha ha. Buồn cười quá đi mất. Như thế đấy à Foaly. Cậu nên nhớ, tôi là người khắt khe đấy nhé.

Nhưng đó chỉ là lời dọa dẫm dí dỏm, cả hai đều rõ vậy. Foaly không chỉ xây dựng mạng lưới thông tin liên lạc từ con số 0 mà còn là người tiên phong trong lĩnh vực chế tạo pháo sáng. Không có Foaly, công nghệ của loài người hẳn đã dễ dàng theo kịp được của tiên giới rồi.

Root ổn định trong khoang máy rồi quần dây an toàn. Nhưng đây không phải là chiếc máy bay từ nửa thế kỷ trước của viên chỉ huy mà là loại máy hoàn toàn lắp ráp theo dây chuyền mới. Tất cả đều lắp lánh ánh bạc với bộ thắng bằng nhon như răng cưa để có thể tự động ghi lại các luồng macma. Đương nhiên, đó chính là phát minh của Foaly. Trong khoảng một thế kỷ, các thiết kế của anh ta có phần xa thực tế, trang trí rất nhiều đèn và đồ bọc cao su. Gần đây anh đã nhạy cảm hơn, tích cực sử dụng chất liệu da và trang trí hoa văn tinh tế hơn. Song, Root vẫn cảm thấy thật dễ chịu với kiểu trang trí lỗi thời trước đó.

Tay nắm chặt cần lái, Root chợt nhận ra đã lâu lắm rồi mình không điều khiển cỗ máy này. Foaly để ý thấy cảm giác bất an của Root.

- Chỉ huy đừng lo – anh ta không nói bằng giọng châm chích như mọi khi – Chẳng qua cũng giống như việc cười kỳ lân thôi. Nó đã thành phản xạ đối với ngài rồi.

Root vẫn cắn nhẩn.

- Hãy cứ tiếp tục đi – rồi lắm lắm – trước khi tôi thay đổi ý kiến.

Foaly sập mạnh cửa lại, không để tí chút không khí nào lọt nổi vào bên trong. Qua ô cửa kính thạch anh, sắc mặt Root hiện lên vẻ xanh nhợt. nhưng nó không còn mang vẻ sợ hãi nữa, ngược lại là chẳng khác.

Artemis đang mày mò xem xét máy định vị của tiên nữ. Cần phải chọn lựa cách nào đó để tránh làm hỏng cỗ máy. Thật không có gì sánh được với công

nghệ máy này. Hãy tưởng tượng nó giống như việc phẫu thuật tim với y cụ là chiếc búa tạ.

Vấn đề trước hết là mở được thứ đáng nguyên rủa này ra. Những mũ vít ương bướng chống lại mọi dụng cụ tinh vi nhất, kể cả tuốc nơ vít Phillips. Kể cả chùm chìa khóa Allen đa chức năng của Artemis cũng không có chỗ bám trên những khe trượt bé tí tẹo. Artemis tự nhủ: lạc quan lên nào, hãy nghĩ tới thành quả công nghệ vượt bậc này.

Sau vài phút trầm tư suy ngẫm, cuối cùng cậu đã tìm ra cách: bu-lông từ tính. Quả đúng vậy. Nhưng làm thế nào để đặt được từ trường xoay quanh phía sau của động cơ bốn bánh? Không thể. Cách duy nhất bây giờ là bắt đinh vít nam châm xung quanh nó.

Artemis lục tìm mẫu nam châm trong hộp đựng đồ và ộp cả hai cực vào các đinh vít nhỏ xíu kia. Phía cực âm xoay chuyển nhẹ nhàng đủ để Artemis tỳ được cái kim mũi kim vào và chẳng mấy chốc, cậu đã có thể mở tung nắp che của máy định vị.

Vi mạch của máy thật tinh vi, không hề có dấu tích của mối hàn. Hẳn là họ đã dùng một dạng chất gắn nào khác. Nếu có thời gian chắc cậu sẽ tìm ra được cấu tạo máy nhưng lúc này đây cậu còn phải ứng phó với thực tế. Cậu sẽ phải dựa vào sự lơ đãng của kẻ khác. Còn nếu tiên giới có cái gì đó tương tự như con người thì hẳn họ sẽ tìm được cái họ muốn.

Artemis soi mặt máy định vị bằng ánh đèn mờ trong cabin. Nó đã phân cực rồi. Nhẹ nhưng đủ phát huy tác dụng. Cậu xoay những dây sáng lung linh nhỏ xíu sang một bên rồi đặt chiếc camera cỡ bằng cái cúc áo vào khoảng trống đó. Cậu giữ cẩn thận cái máy phát chỉ to cỡ hạt đậu và có đệm một miếng silicon. Tho nhưng hiệu quả. Hy vọng là vậy.

Tuy nhiên, những cái đinh vít nhiễm từ lại ương bướng không chịu quay về đường rãnh cũ khi không có thiết bị lắp ráp phù hợp, do đó, Artemis phải dán chúng lại. Dù khá lộn xộn nhưng vẫn đạt yêu cầu với điều kiện là máy định vị không bị kiểm tra gần quá. Còn nếu nhỡ? Ôi, cậu sẽ mất luôn cái mà cậu mong đợi ngay từ đầu.

Butler bị đụng phải rắc rối ngay khi họ đặt chân vào địa phận thành phố.
- Cập bến rồi, Artemis – anh ta nói với lại – Đội Hải quan và thuế chắc chắn đang ở quanh đây rồi.

Artemis gật đầu hiểu ý. Cảng này thực chất là trục đường huyết mạch rất phát đạt của các hoạt động bất hợp pháp. Già nửa hàng lậu của cả nước tập trung lưu thông qua quãng đường chưa đầy nửa dặm này.

- Phải làm kế nghi binh thôi Butler. Tôi chỉ cần đúng hai phút.

Kẻ phụ tá cúi đầu trầm tư.

- Làm như mọi khi ạ?

- Tại sao không nhỉ. Ông làm đi...mà không thì hơn.

Artemis nháy mắt bông đùa. Đây là lần thứ hai trong thời gian gần đây cậu ta

đùa cợt đôi chút và là lần đầu tiên cậu ta đùa oanh oanh lên. Tốt hơn là nên cẩn trọng. Giờ không phải là lúc đùa cợt.

Mấy gã cừu vạ ở bến tàu đang cuộn thuốc lá. Một việc chẳng dễ dàng gì với những ngón tay thô kệch như thỏi chì của họ nhưng cuối cùng thì đầu cũng vào đấy.

Butler đi về phía đám đàn ông, đôi mắt ông ta ẩn sâu dưới vành mũ.

- Đêm nay lạnh nhỉ - ông ta nói với đám người.

Chẳng ai buồn đáp. Dễ là cóm lăm chứ.

Gã hộ pháp lạ mặt vẫn kiên trì.

- Thà làm việc hùng hục còn sướng hơn đứng không trong đêm rét mướt thế này.

Trong đám công nhân, một tên khờ khạo cảm thấy nóng mặt khó chịu lắm. Nhưng gã bạn đã kịp huých cùi trỏ vào mạng sườn hắn nhắc nhở.

Kẻ lạ mặt vẫn tiếp tục:

- Tuy vậy, ta cũng không nghĩ là các bé làm nổi việc gì cho ra hồn dù chỉ một ngày trong đời.

Vẫn không lời đáp lại. Song lần này là bởi đám cừu vạ đang mài há hốc mồm ra ngạc nhiên.

- Trông bộ dạng các người mới thảm hại làm sao - Butler thản nhiên nói - Nếu có chết đói thì các người vẫn được ra đi với bộ dạng đàn ông. Còn hôm nay thì trông các người chẳng khác nào bọn mặc váy éo lả.

- Á á - một kẻ trong nhóm ú ớ. Đó là tất cả những gì hắn có thể làm được.

Butler nhướn mày lên:

- Á? Éo ợt và lấp bắp. Sự kết hợp mới tuyệt làm sao. Thân mẫu của các người hắn là rất tự hào.

Thế là kẻ lạ mặt đã bước qua cái ngưỡng cho phép. Hắn đã dám động chạm tới cả mẹ của nhóm người kia. Giờ thì không gì có thể cứu hắn thoát khỏi việc ăn đòn cho dù rõ ràng hắn là kẻ ngờ nghệch. Một kẻ ngờ nghệch biết dùng ngôn từ sắc sảo.

Đám đàn ông dụi thuốc rồi từ từ dàn thành nửa vòng tròn. Sáu đánh một. Thật đáng thương. Vậy mà Butler vẫn chưa thôi.

- Nào, trước khi chúng ta bắt đầu cái gì đi nữa thì các quý bà nên nhớ là không được cào cấu, nhổ bọt và nói nhảm đầu nhé.

Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Đám đàn ông hét lên và cùng lao vào tấn công. Nếu để mắt tới đối phương một chút trước khi ra tay thì hắn họ sẽ nhận ra ông ta đã xuống tấn để đỡ đòn rồi. Và họ còn có thể nhìn thấy đôi bàn tay ông ta đang rút từ trong túi áo ra cái gì đó trông chẳng khác nào hai cái thuổng cuốc đất. Nhưng chẳng gã nào thèm để ý tới Butler vì còn mãi bận ngó nhau cùng xông vào cho chắc.

Đòn nghi binh thật vui nhộn. Có phần thô thiển. Song, đó không phải là kiểu của Butler. Ông ta thích thể hiện chiêu phi tiêu vào đám cừu vạ kia từ khoảng

cách chừng 500m nhưng lại không được phép. Cho nên khi buộc lòng động thủ thì ông ta phải sử dụng chiêu đâm xoáy vào yết hầu, nhẹ như lông hồng nhưng hiệu quả tuyệt vời.

Song những chiêu này lại không nằm trong bài bản Butler được học. Ông ta gầm thét như ác thú và ra các chiêu đòn thật lố mãng. Tuy vậy, không ai có thể phủ nhận tính hiệu quả của sự lố mãng ấy. Nếu đối thủ là một thầy tu Shao Lin thì hẳn đã bắt thóp được ngón nghề này, Nhưng đây lại là mấy tên công nhân chẳng được đào tạo võ vẽ gì. Mà nói thật ra, ngay cả đầu óc chúng cũng còn không hoàn toàn tỉnh táo.

Butler hạ gục tên thứ nhất bằng một loạt cú đâm như trời giáng, hạ hai tên tiếp theo bằng chiêu choảng đầu chúng vào nhau như thể hai hộp bìa cứng thật ngoạn mục. Còn tên thứ tư được Butler ban tặng những cú đá liên hoàn. Hai tên cuối cùng có điểm phúc nếm mùi tuyệt chiêu của Butler. Ông ta bật ngược người lại, tóm lấy cổ áo hai gã ngốc rồi liệng chúng xuống cảng Dublin. Tiếng rên la hòa cùng tiếng quấy đạp của chúng trong vũng nước. Thật hoàn hảo.

Giờ thì đèn pha lóe lên từ phía xe thùng đen sì đang bám dọc đường kè. Như đã tiên liệu. đội hải quan và thuế quan buộc phải xuất kích thực hiện nhiệm vụ. Butler cười mãn nguyện và né người vào một góc. Trước khi các nhà chức trách xuất hiện và giờ quân hàm ra hay bắt đầu tra hỏi thì ông ta đã kịp chuồn từ đời tám hoành nào rồi. Cuộc điều tra sẽ chẳng thu được mấy kết quả. Vì chỉ có lời miêu tả một kẻ "to như voi" thì chưa đủ làm căn cứ truy tìm ông ta.

Lúc Butler ra đến chỗ đậu xe thì Artemis đã hoàn tất nhiệm vụ và đang chờ sẵn.

Cậu ta nhận xét.

- Khá đấy, ông bạn. Mặc dù tôi dám chắc là sư phụ của ông cũng sắp bật mồ đứng dậy mất. Chà chà, cú đá liên hoàn mới ngoạn mục làm sao?

Butler cắn nhẹ vào đầu lưỡi rồi đảo chiều xe ngược khỏi hướng rừng. Khi họ vượt qua cầu, ông ta không thể dừng ngó lại mớ hỗn độn do mình vừa gây ra. Các nhân viên vẫn đang phải móc một tên công nhân mình mấy đầy bùn nữa lên.

Artemis cần chiêu nghi binh này vì có lí do của nó. Nhưng Butler biết bây giờ chưa phải lúc hỏi cho rõ. Cậu chủ của ông ta không bao giờ bật mí kế hoạch của mình với bất kỳ ai cho tới khi đến thời điểm thích hợp. Mà khi Artemis Fowl cho rằng thời điểm đó là hợp lý thì thường quả đúng như vậy.

Root rùng cả mình khi bước ra khỏi dù. Ở thời của ông nó đâu có thế này. Mặc dù đã biết trước như vậy nhưng ông cảm thấy thực tế tệ hại hơn rất nhiều. Trở về những ngày phiêu lưu cùng cây côn, đâu có ai tra tấn ông bằng những bộ áo giáp bằng chất dẻo tổng hợp lạ lùng như thế này, đâu có những máy nén tự động và càng chắc chắn là không có những máy điều khiển từ xa thế này. Hồi ấy, chỉ cần có chút bản lĩnh và bùa phép. Root vẫn thích vậy hơn.

Vì khoa học đang dần tước đoạt phép màu ra khỏi mọi thứ.

Root lưỡng lự tiến từ đường hầm về phía ga chót. Tara - cái đích dừng lý tưởng - lúc nào cũng đầy ắp khách. Hàng tuần, chỉ tính riêng từ Haven City tới đây đã có tới 6 chuyến bay. Đương nhiên, các du khách không thích trả tiền chỉ để nhón nhờ quanh đây, trừ phi họ đang du ngoạn trái luật tới Disneyland.

Đêm trắng rằm đã khép, để lại động tiền giờ đây chật cứng khách khứa đang kêu ca vì bị kẹt đường. Đám đông phần nộ bu lấy một tiên nữ trốn sau bàn vé.

Cô ta thét lên:

- Không liên quan tới tôi. Các người đi mà hỏi tên yêu tinh ở đằng kia kìa.

Ngón tay xanh lét run rẩy của cô ta trở về viên chỉ huy đang lừ lừ tiến lại. Đám đông vội quay ra chỗ Root nhưng khi họ nhìn thấy khẩu súng ba nòng giắt ở hông ông thì tất cả lập tức đứng dẹp vào.

Root đứng lên chiếc bệ phía sau bàn rồi tuyên bố đồng dục...

Giọng ông vang khắp sân ga.

- Bây giờ, xin các vị hãy nghe đây. Tôi là Root chỉ huy đội LEP. Chúng tôi đang phải giải quyết một vụ hết sức nghiêm trọng và tôi mong nhận được sự hợp tác của tất cả các quý vị. Trước hết, xin quý vị chấm dứt việc ì xèo để cho ít ra tôi còn có thể nghe thấy chính mình nói gì!

Root ngừng lại xem đám đông có biết tôn trọng lời ông không. Quả là họ biết nghe lời.

- Thứ hai, tôi muốn tất cả quý vị từ già chí trẻ hãy bình tĩnh ngồi ghế chờ cho tới khi tôi lên đường. Rồi sau đó tha hồ làm gì thì làm.

Không một lời chống đối. Và không ai có ý định làm việc đó.

- Và bây giờ, những ai đã nhận nhiệm vụ xin hãy lập tức rời khỏi đây!

Rồi Root nhanh chóng rảo bước, chân với cẳng đã hất vèo cả tấm bệ đứng sau bàn khiến cho khắp tòa nhà bộ bao trùm bởi một chuỗi âm thanh đing tai nhức óc. Ngay lát sau, một chú lùn hỗn hển giơ tay lên hỏi.

- Thưa chỉ huy, chúng tôi có thể làm gì ạ?

Root gật gù nhảy nhay điệu xì gà trong miệng.

- Hãy mở cửa hầm thông suốt nơi này. Tôi không muốn bị Hải quan hay Trạm kiểm soát gây cản trở. Sau khi các cậu bé của tôi tới đây thì mới bắt đầu cho rời tất cả mọi người bên dưới kia đi.

Viên quản lý trạm như phải cái gì trong cổ.

- Tất cả mọi người ấy ạ?

- Phải. Kể cả nhân viên trạm này. Và đừng quên mang theo mọi thứ có thể mang nổi. Nói chung là sơ tán toàn bộ - Ông ngừng lại rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngả màu tím hoa cà của viên quản lý - Nhớ rằng đây không phải một bài luyện tập.

- Ý ngài là?

Root vừa đi vừa nói.

- Hừm, bọn người trên trần gian đã có hành vi chống đối công khai. Ai mà biết

được sự việc này sẽ đi đến đâu?

Chú lùn dõi theo bóng Root đang mờ dần trong màn khói xì gà. Hành vi chống đối công khai ư? Thế có nghĩa là chiến tranh rồi. Hẳn ta vội quay số di động của nhân viên kế toán.

- Bark? Ờ. Nimbus đây. Tôi muốn cậu bán toàn bộ cổ phần của tôi ở trạm này đi. Phải, toàn bộ. Tôi có linh cảm là giá sắp tụt xuống thảm hại.

Đại úy Holly Short cảm giác như có con sên đang trườn dọc lỗ tai để kéo óc ra ngoài. Cô cố gắng phân tích xem điều gì đã gây nên tai họa này nhưng trí não cô cứ chùng xuống. Cô chỉ còn đủ sức để thở và nằm im thít.

Đến lúc phải cố nói ra lời gì đó. Ngắn gọn và rõ ràng. Cô quyết định sẽ bật ra cụm từ " Cứu tôi với". Cô cố hít một hơi và run rẩy mở miệng.

Nhưng đôi môi của cô lại cứ lặp bập " m...m". Không ổn. Ngay đến một thần lùn say khướt cũng không tệ đến thế.

Chuyện gì xảy ra ở đây vậy. Sao người cô lại ườn ra như cái rễ cây đập nát thế này? Holly cố gắng tập trung tư tưởng trong khi vết thương vẫn không ngừng hành hạ cô.

Tên khổng lồ độc ác ư? Có đúng là hắn chẳng? Có phải chính hắn đã ra tay thật tàn nhẫn với cô trong quán ăn không? Dường như là vậy. Ồ không. Hình như phải là cái gì đó liên quan đến xứ cổ tích và Nghi lễ. Rồi có cái gì đó thúc sâu vào mắt cá chân cô.

- Xin chào?

Một giọng nói vang lên. Nhưng không phải giọng cô. Lại càng không phải giọng của bọn người lùn hay yêu tinh.

- Vậy ra là cô đã tỉnh rồi đấy.

A, một trong các thứ tiếng châu Âu. Tiếng Latin. Không, tiếng Anh. Cô đang ở Anh ư?

- Tôi cứ ngỡ mũi tên đã giết chết cô rồi cơ. Quả là cấu tạo bên trong của những kẻ xa lạ khác với của chúng tôi. Tôi đã được xem điều đó trên TV rồi.

- Nhảm nhí. Bọn người xa lạ, cấu tạo bên trong? Hắn đang nói cái quái gì nhỉ?

- Trông cô khỏe đấy. Giống Muchacho Maria – nữ đô vật lùn tịt người Mexico.

Holly rên rỉ còn lười thì cứng lại. Giờ là lúc cô có thể tận mắt nhìn xem kẻ điên rồ nào đã hãm hại cô. Dồn hết sức lực, cô cố hé một mắt ra nhưng lại phải nhắm nghiền ngay lập tức. Hình như có con ruồi vàng khổng lồ đang trừng trừng nhìn cô.

- Đừng sợ - con ruồi đó nói – Chỉ là kính râm thôi mà.

- Lần này, Holly mở cả hai mắt ra nhìn. Sinh vật kia đang gõ tay vào cái mắt bạc. Không, không phải là mắt mà là kính. Một cặp kính phản quang. Giống hệt cặp kính mà hai kẻ đó đã đeo...Thế là rõ cả rồi. Tâm trí cô không còn rối lên như tơ vò nữa. Cô đã nhớ ra tất cả. Chính hai kẻ này, hai kẻ phàm trần thấu hiểu việc tiên giới đến tận chân tơ kẽ tóc đã bắt cóc cô trong lúc cô làm lễ.

Holly lại thử cất lời. Ta ...ta đang ở đâu vậy?

Kẻ xa lạ kia bật cười khúc khích rồi vỗ hai tay cô vào nhau. Holly để ý thấy móng tay mình vừa dài lại vừa được sơn sửa.

- Hóa ra cô có thể nói tiếng Anh cơ đấy. Cái giọng kiểu gì vậy. Nghe giống thứ tạp âm hồ lớn quá trời.

Holly cau có. Giọng nói như xoáy sâu thêm cơn đau đầu của cô. Cô nhấc tay lên. Trời, không có máy định vị.

- Đồ của ta đâu hết rồi?

Cô gái ngoe nguẩy ngón tay với vẻ tinh quái.

- Artemis phải mang khẩu súng nhỏ của cô và những món đồ chơi khác đi rồi. Hẳn là cô không thể tự mình làm mình đau được rồi.

- Artemis?

- Artemis Fowl. Chuyện này dựa trên ý tưởng của cậu ấy. Tất cả mọi thứ luôn luôn là do cậu ấy nghĩ ra đấy

Holly chau mày lại. Artemis Fowl. Vì lí do nào đó mà chỉ mới cái tên thôi đã khiến cô run sợ. Đó là điềm xấu. Trực giác của tiên nữ chẳng bao giờ sai.

- Cô biết họ tới đây vì tôi phải không – cô nói bằng chất giọng the thé và đôi môi khô nứt – Cô không biết mình phải làm gì ư?

Cô gái cau có.

- Cô nói đúng lắm. Tôi chả biết cái gì đang diễn ra đâu. Do vậy, có cố khai thác tôi cũng vô ích thôi.

Holly nhăn nhó. Rõ ràng là việc chơi trò cân não với con người này chẳng thu được ích lợi gì. Thôi miên là hy vọng duy nhất của cô nhưng biện pháp này đã bị những kẻ quỷ quái này vô hiệu hóa. Làm sao chúng biết cách cơ chứ? Thôi, chuyện này để tìm hiểu sau vậy. Còn bây giờ cô phải tìm cách làm cho con bé ngớ ngẩn phải tháo cái kính râm phản quang kia ra.

Giọng cô trầm xuống, thật ngọt ngào.

- Cô quả là xinh đẹp, cô bé ạ.

- Xin cảm ơn, vì sao...?

- Holly.

- Xin cảm ơn, vì sao cơ Holly? Tôi đã từng được lên báo địa phương một lần vì giành ngôi vị Hoa hậu Hội chợ Củ cải đường (Miss Sugar Beet) 1999.

- Tôi biết chứ. Đúng là vẻ đẹp trời cho. Tôi đánh cuộc là cô có đôi mắt thật hút hồn.

Juliet gật đầu:

- Ai cũng nhận xét vậy đấy. Họ nói mắt tôi đẹp tựa dòng suối.

Holly ra vẻ luyến tiếc:

- Nhưng tôi có được ngắm nó đâu mà biết đẹp hay không.

- Sao lại không?

Juliet định gỡ gọng kính ra nhưng rồi lại lưỡng lự.

- Có lẽ tôi không nên.

- Tại sao không cơ chứ? Chỉ một giây thôi mà.
- Tôi chẳng biết nữa. Artemis bảo tôi không được phép tháo kính ra.
- Cậu ta biết thế nào được.

Juliet chỉ vào cái máy quay gắn trên tường.

- Ồ, cậu ấy sẽ phát hiện ra. Chẳng có gì qua được mắt cậu ấy đâu – Co bé xích lại gần nàng tiên – Đôi khi tôi nghĩ cậu ấy đi guốc trong bụng tôi đấy.

Holly nhăn nhó. Lại bị cái tên Artemis gì đó phá bình mất.

- Thôi nào. Một giây thôi thì có hại gì đâu?

Juliet vờ như đang nghĩ đến chuyện ấy.

- Tôi cảm thấy không ổn. Ất hẳn cô đang định thôi miên tôi đây. Bộ cô nghĩ tôi ngu lắm sao?

Holly đổi giọng, tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Tôi có ý này. Tại sao tôi không bật dậy, đấm ngã cô và tháo cái kính ngớ ngẩn kia ra nhỉ.

Juliet cười ngặt nghẽo cứ như thể lần đầu tiên cô được nghe một câu chuyện hài hước đến vậy.

- Hay lắm, nàng tiên ạ.

- Ta nói nghiêm chỉnh đấy.

- Ừm, nếu cô nghiêm túc thật – Juliet thở dài, ngón tay mềm mại lách qua kính để quệt nước mắt – thì sẽ có hai vấn đề. Một là, Artemis nói rằng trong khi cô đang trú tại nhà một người phạm trần thì cô phải làm theo ý họ. Mà ý tôi bây giờ là muốn cô nằm im trên cái giường đó.

Holly nhắm mắt lại, đầu óc suy nghĩ mông lung. Bọn người này lấy đâu ra những thông tin chính xác đến vậy cơ chứ?

- Và hai là – Juliet lại mỉm cười nhưng lần này trên hàm răng cô lộ ra dấu hiệu giống hệt anh trai cô. – Hai là, tôi cùng trải qua quá trình đào tạo giống như Butler, và tôi luôn khao khát cơ hội luyện tập.

Để chúng ta hậu xét xem sao, Holly nghĩ bụng. Đại úy Short không dám chắc 100%, hơn nữa, còn một vấn đề nho nhỏ liên quan đến vật đang cắm sâu trong mắt cá chân cô. Nhưng cô cho là mình đã biết đó là vật gì. Nếu cô không làm thì đây chính là sự khởi đầu cho một kế hoạch.

Chỉ huy Root lần theo tần số máy định vị của Holly gắn trên màn hình trước mũ ông. Root mất nhiều thời gian hơn ông tưởng mới tới được Dublin. Các thiết bị cách bay hiện đại, phức tạp hơn ở thời ông. Thêm vào đó, ông lại là người thờ ơ với việc đăng ký những lớp bồi dưỡng chuyên môn. Với việc huấn luyện ở độ cao chính xác, ông hầu như có thể đặt chồng tấm bản đồ dạ quang lên tấm che nắng của mình phía trên những con phố Dublin có thực ở bên dưới. Gần như vậy.

- Foaly, cậu là một con nhân mã tự cao tự đại – ông rít lên trong miệng.

- Chuyện gì vậy ông chủ - Có tiếng đáp lại yếu ớt.
- Chuyện gì ư? Cậu có thể nói lại điều đó. Lần cuối cùng cậu cập nhật những tài liệu của Dublin là khi nào?

Root có thể nghe được những tiếng ồn ào trong xe hơi của cậu ta. Những tiếng ồn đó nghe có vẻ như thể là Foaly đang ăn trưa.

- Xin lỗi chỉ huy, để tôi ăn hết củ cà rốt này đã. A...Dublin, chúng ta hãy xem nào. Bảy mươi lăm... Một nghìn tám trăm bảy mươi lăm.
- Tôi cũng nghĩ vậy! Nơi này hoàn toàn khác. Thậm chí loài người đã xoay sở để thay đổi hình dạng của đường bờ biển.

Foaly im lặng một lát. Root chỉ có thể tưởng tượng ra vấn đề mà cậu ta đang phải đấu tranh gay go. Anh chàng nhân mã không thích bị nói rằng bất kỳ phần nào trong hệ thống của mình đã bị lỗi thời.

- Được - cuối cùng cậu ta nói - Đây là những gì tôi định làm. Chúng ta có một cái kính hiển vi đặt trong một chú chim vô tuyến truyền hình vệ tinh với một dấu chân ở Ireland.

- Tôi biết - Root lẩm bẩm - dù về cơ bản, đó là điều nói dối.
- Tôi định gửi thư điện tử quét trực tiếp tuần qua đến tấm che nắng của sếp. May mắn chán vì có một cái thẻ ghi hình trong tất cả những mũ bảo vệ mới.

- May mắn thật.
- Một mũi khoan tinh tế sẽ phối hợp giữa mô hình đường bay của sếp với thiết bị ghi hình...

Root đã chán ngấy.

- Khoảng bao lâu, Foaly?
- A... hai phút, bỏ qua hay lấy?
- Bỏ qua hay lấy cái gì?
- Khoảng mười năm nếu những dự tính của tôi là sai.
- Tốt hơn là đừng có sai. Tôi sẽ bay quanh quần ở đây cho đến khi chúng ta biết rõ.

Một nghìn không trăm hai mươi tư giây sau đó, những bản sơ đồ kế hoạch đen và trắng của Root đã rõ dần lên, chúng được đặt lại nhờ sự hiện diện của ánh sáng ban ngày với đầy đủ màu sắc. Khi Root chuyển động thì nó chuyển động, và cái dấu chấm ký hiệu dẫn đường xác định vị trí của Holly cũng chuyển động.

- Thật ấn tượng - Root nói.
- Thế đấy, thưa chỉ huy?
- Tôi nói thật ấn tượng - Root hét lên - Cậu không cần phải đau đầu về điều đó.

Viên chỉ huy nghe thấy âm thanh của một phòng đầy ắp tiếng cười và nhận ra rằng Foaly có mặt trong số những diễn giả đó. Mọi người đã nghe lời ca tụng của ông về công việc của anh chàng nhân mã. Ít nhất là một tháng nay rồi không có một cuộc thảo luận nào về cậu ta. Nhưng điều đó thật có ích. Hình

ảnh video mà ông đang nhận được đã được cập nhật. Nếu như đại úy Short đang bị giữ trong một tòa nhà thì ngay lập tức máy tính có thể cho ông những bản sơ đồ 3D. Thật là hết sức rõ ràng và đơn giản. Ngoại trừ...

- Foaly, tín hiệu đã đi ra khỏi bờ biển. Tiếp theo sẽ là chuyện gì?

- Thuyền hoặc tàu, thưa ngài, tôi đoán thế.

Root tự trách mình vì đã không nghĩ về điều đó. Bọn nhóc lại cười nhạo mình về tình huống này trong phòng cho mà xem. Tất nhiên đó là một con tàu rồi. Root hạ thấp xuống một vài trăm mét cho đến khi nhìn thấy hình dạng của vật đó qua làn sương mù. Qua vẻ bề ngoài thì đó là một chiếc tàu săn cá voi. Công nghệ có thể thay đổi sau nhiều thế kỷ nhưng vẫn chẳng có gì giống như thứ tàu kênh cang dùng để tiêu diệt những con thú lớn nhất thế giới đó.

- Đại úy Short ở nơi nào đó trong chiếc tàu này, Foaly à. Phía dưới boong tàu. Cậu có thể cho tôi thông tin gì không?

- Không ạ, thưa chỉ huy. Đây không phải là một chiếc tàu có đăng ký cố định thông thường. Vào lúc chúng ta tìm ra được số đăng ký của con tàu thì mọi cái đã quá muộn.

- Hình ảnh qua thân nhiệt thì sao?

- Không được đâu, thưa chỉ huy. Chiếc tàu đó ít nhất đã được năm mươi tuổi rồi. Nó chứa nhiều chì lắm ạ. Chúng ta không thể thẩm thấu qua được lớp dầu. Tôi e rằng sắp phải tự lo liệu mất thôi.

Root lắc đầu:

- Sau hàng tỉ chúng ta đổ vào ban của cậu sao? Hãy nhắc tôi cắt bớt ngân sách của các cậu khi tôi quay lại nhé.

- Vâng, thưa ngài – giọng nói nghe có vẻ ảm ức. Foaly có vẻ không khoái câu chuyện đùa về ngân sách của ban cậu ta.

- Nhớ nhắc nhở Đội giải cứu phải cảnh giác đấy. Tôi có thể cần đến họ chỉ trong khoảng khắc.

- Tôi sẽ nhắc ạ, thưa ngài.

- Như thế sẽ tốt hơn cho cậu đấy. Ngừng liên lạc.

Root còn lại một mình. Thật thà mà nói, đó lại chính là cách mà ông ưa thích. Không có khoa học, khoa hiếc gì hết. Không có tiếng rú rít của máy liên lạc bên tai. Chỉ trông vào trí thông minh, sự mưu mẹo của chính mình, và có thể, cả một chút phép lạ nữa.

Root buộc lại đôi cánh bằng chất dẻo, ôm lấy phía dưới như màng chân ếch. Không cần phải cẩn thận. Với làn bức xạ đang hoạt động, ông trở nên vô hình với người trần mắt thịt. Thậm chí ngay cả với rada siêu nhạy thì ông cũng chẳng khác gì một gợn gió nhẹ. Viên chỉ huy hạ thấp xuống phía ụ súng bắn cá voi. Thứ đồ vật này trông thật xấu xí. Mùi tử khí vẫn còn đọng lại đâu đó trên boong tàu. Rất nhiều sinh vật cao quý đã bị chết thảm nơi đây rồi bị xả ra thành từng súc thịt để làm xà phòng hay rán mỡ. Root lắc đầu, con người thật là những kẻ man rợ.

Tín hiệu của Holly lúc này bỗng trở nên khẩn cấp. Cô ấy đang ở gần, rất gần. Nơi nào đó chỉ trong vòng bán kính 200m mà thôi. Hy vọng đó chính là tín hiệu về hơi thở của đại úy Short. Nhưng giờ đây, vì không có máy dò nên ông đành phải tự định hướng đi vào sâu trong con tàu mà không ai giúp đỡ.

Root nhẹ nhàng hạ cánh xuống boong tàu, đôi giày của ông trượt nhẹ trên bề mặt boong bằng thép vốn phủ một lớp xà phòng và bọt. Con tàu có vẻ như hoang vắng. Không có lính gác trên cầu thuyền, không có thủy thủ trưởng trên boong, không có ánh sáng ở bất kỳ đâu. Tuy nhiên, không có lý do gì để bỏ rơi sự cẩn trọng. Root đã rút ra từ những kinh nghiệm cay đắng là con người thường gây ra những đòn choáng váng chính trong lúc bạn ít mong đợi nhất. Có lần, khi ông đang giúp Đội giải cứu kéo đổ những mảng tường đổ của một đường hầm thì họ bị một nhóm người phát hiện. Thật là kinh khủng: sự kinh hoàng cao độ, những cuộc rượt đuổi tốc độ, những nhóm tẩy não. Suốt cả chín chặng đường dài, Root rùng mình. Những đêm như vậy có thể chất thêm hàng chục tuổi lên một thần tiên.

Hết sức thận trọng, viên chỉ huy thu đôi cánh vào vỏ bao, vượt qua boong tàu. Không có các dạng sống khác xuất hiện trên màn hình của ông, nhưng như Foaly đã nói, con tàu mang một khối lượng chì lớn, thậm chí lớp sơn phủ ngoài cũng được pha với chì. Toàn bộ con tàu là một chương ngại vật nổi bồng bênh. Vấn đề chính là có thể có cả một tiểu đoàn quân xung kích được giấu dưới boong tàu và màn hình gắn trên cái mũ bảo vệ của ông sẽ không bao giờ thấy được chúng. Chắc chắn là vậy rồi. Tín hiệu về Holly chỉ là một vài ánh chớp dưới mức trung bình dù thiết bị có bộ pin hạt nhân với bộ vi xử lý đó có thể phát hiện những xung động của mạch đập. Root không thích điều này. Không một chút nào. Hãy bình tĩnh, ông tự nhủ, mình đang được bảo vệ. Không một con người đang sống nào có thể nhìn thấy ông lúc này.

Root giật mạnh cánh cửa hầm đầu tiên. Nó dễ dàng bật ra. Viên chỉ huy khịt khịt đánh hơi. Bọn Người Bùn đã bơm mỡ cá voi vào những bản lề. Sự truy lạc của chúng không có điểm dừng nào hay sao?

Hành lang dốc dần trong sự lầy nhầy u ám của bóng tối khiến Root, phải bật màn lọc có tia hồng ngoại của mình lên. Ổn rồi, thỉnh thoảng sự ứng dụng công nghệ cũng trở nên thuận tiện nhưng ông sẽ không nói cho Foaly biết điều đó. Trạng thái hỗn độn của các loại loại ống dẫn và đồ vật phía trước ngay lập tức được chiếu sáng nhờ ánh sáng tia cực tím. Vài phút sau, ông lấy làm tiếc là đã đề cao sự ứng dụng công nghệ của con nhân mã. Màn lọc có tia hồng ngoại đang làm xáo trộn nhận thức của ông và ông bị cuốn theo hai cái chỗ thắt nút lồi ra hình chữ U kể từ đó.

Vẫn không có dấu hiệu của sự sống – dù là người hay là thiên thần. Rất nhiều động vật, hầu hết là loài gặm nhấm. Khi bạn ở trên cao có một mét, một con chuột với kích cỡ thích hợp có thể là mối đe dọa thực sự, đặc biệt vì chuột là một trong số ít những loài có thể nhìn thấu một thiên thần xuyên qua lớp bảo

vệ. Root tháo đai máy phun hơi của mình ra và đặt nó ở cấp độ ba hay cấp độ đặc biệt, như những con quỷ nhỏ thường gọi. Ông tổng cổ một con chuột bằng làn khói phụt ra phía sau như một lời cảnh báo cho bọn còn lại. Không có gì quá tai hại cả, chỉ đủ để dạy con chuột đừng nhìn về phía một thiên thần khi anh ta đang vội vã mà thôi!

Root lấy lại được tốc độ. Nơi này thật lí tưởng cho một cuộc phục kích. Ông hầu như không tìm được lối ra còn con nào ở phía sau mình. Một cơn ác mộng đối với Recon. Nếu ai đó trong số nhân viên của ông bị lôi cuốn vào việc bày đặt ra trò nguy hiểm này, thì ông sẽ tước quân hàm của hắn ta. Những lúc tuyệt vọng đòi hỏi sự liều lĩnh sáng suốt. Đó là bản chất của sự chỉ huy.

Ông bỏ qua một vài cánh cửa ở mỗi bên, lần theo tín hiệu. Bây giờ đã đi được mười mét. Một cánh cửa sắt bịt kín hành lang và đại úy Short, hoặc thi thể của cô nằm ở mặt bên kia cái cửa sắt.

Root tì vai vào cánh cửa. Nó đứng đưa rồi mở ra không hề phản kháng. Tin xấu rồi đây. Nếu một sinh vật sống bị bắt làm tù binh thì cửa thoát hiểm sẽ bị khóa chứ. Viên chỉ huy vặn để sức mạnh của luồng hơi lên cấp độ năm và đi xuyên qua lỗ thủng. Vũ khí của ông kêu ve ve. Lúc này có đủ sức mạnh để thổi một con voi đực bay tung lên chỉ với một luồng hơi duy nhất.

Không có dấu hiệu nào của Holly. Không có dấu hiệu của bất kỳ cái gì. Ông đang ở trong một nơi đặc biệt lạnh. Những thạch nhũ lấp lánh rủ xuống lủng lẳng từ những đường dẫn hỗn độn. Hơi thở của Root tỏa nhẹ thành những đám mây băng giá. Một con người sẽ trông như thế nào trong tình huống này nhỉ? Hơi thở sẽ lìa khỏi xác.

- A – một giọng nói quen thuộc cất lên – Chúng ta có một vị khách.

Root quỳ một gối xuống, chĩa súng lục vào nơi phát ra giọng nói.

- Chắc là đến để giải thoát cho một nhân viên bị thất lạc của ông ta.

Viên chỉ huy chớp mắt để những giọt mồ hôi từ mắt nhỏ xuống. Mồ hôi ư? Ở nhiệt độ như thế này sao?

- Ồ, ta e rằng người đã đến nhằm địa điểm rồi.

Giọng nói yếu ớt, nghe giả tạo và được phóng đại lên. Root kiểm tra xung quanh ông. Không có bất kỳ sự sống nào ở nơi này. Ông đang bị kiểm tra bằng cách nào đó trong khu vực này, nó được giấu dưới mớ hỗn độn dây dợ trên đầu. Liệu máy quay này có thẩm thấu tìm ra thiên thần được không?

- Mà ở chỗ nào? Hãy hiện hình đi?

Kẻ đó cười. Tiếng cười không tự nhiên vang ra quanh khoang tàu rộng lớn.

- Ồ chưa, chưa đâu, người bạn thiên thần của ta ạ. Nhưng sẽ sớm thôi mà. Hãy tin ta đi, khi ta hiện ra, người sẽ ước là ta đừng làm như vậy cho mà xem.

Root hướng theo giọng nói. Hãy mặc cho kẻ đó tiếp tục nói chuyện.

- Mà muốn gì?

- Hừ. Ta muốn làm gì ư? Người sẽ biết ngay thôi. Có một cái thùng gỗ thấp ở trung tâm của khoang tàu. Bên trong cái thùng ấy gắn một cái hộp. Cái hộp đã

mở sẵn.

- Tại sao lại đưa ta đến đây?

Root chọc súng lục vào cái hộp. Không có gì xảy ra.

- Ta mang tới cho người một sự thử nghiệm.

Viên chỉ huy ngó cái hộp đã mở sẵn. Bên trong, được bọc chặt cẩn thận và bao quanh bằng một miếng xốp là một cái gói dẹt và bộ ba thiết bị truyền tin VHF. Thiết bị định vị của Holly đặt trên đỉnh. Root rên rỉ. Holly sẽ không tự nguyện từ bỏ thiết bị của cô; Không một nhân viên LEP nào sẵn sàng từ bỏ thiết bị của mình.

- Thử nghiệm gì hả đồ điên quái dị kia?

Tiếng cười lạnh lùng ấy lại phát ra.

- Sự thử nghiệm đối với mục đích mà ta đã tuyên bố.

Root lẽ ra nên bắt đầu lo lắng cho sức khỏe của chính mình nhưng ông đang quá bận rộn lo lắng về Holly.

- Nếu người động đến dù chỉ một mẩu tai nhân viên của ta thì

- Nhân viên của người?Ồ, chúng ta có cả một ban quản lý ở đây sao. Thật là vinh hạnh. Tốt hơn là quyết định thôi.

Chuông báo động như vang lên trong đầu Root.

- Quyết định của người ư?

Giọng nói phát ra từ hệ thống đường ống dẫn khí bằng ống nhôm nghe lạnh lẽo như mùa đông hạt nhân vậy.

- Con người thiên thần bé nhỏ, ta đây không phải là ai đó để có thể cợt nhả được đâu nhé. Bây giờ xin hãy vui lòng quan sát cái gói.

Viên chỉ huy chăm chú theo dõi cái gói. Thật là khó xác định rõ hình dạng của nó. Dẹt như một tấm xi măng bằng bột phấn với dầu lạnh, hay... ồ không.

Bên dưới cái gói bị bịt kín, có ánh sáng đỏ vụt qua.

- Hãy bay đi, thiên thần bé nhỏ - giọng nói phát ra - và hãy nói cho những người bạn của người là Artemis Fowl đệ nhị gửi lời chào.

Bên cạnh ánh sáng đỏ, những ký hiệu màu xanh bắt đầu trở nên sáng dần. Root nhận ra chúng từ lớp nghiên cứu về con người của ông ở Viện hàn lâm. Chúng là... những con số đang đi ngược lại. Một sự đếm ngược!

- D'Arvit! - Root rủa thầm (vô ích khi dịch từ đó vì dù thế nào người ta cũng kiểm duyệt chúng).

Ông xoay người và chạy nhanh khỏi đường hành lang, những lời nói đầy nhạo báng của Artemis Fowl cuốn theo ống khói bằng kim loại.

- Ba - con người đếm - Hai...

- D'Arvit! - Root nhắc lại.

Hành lang giờ đây dường như dài hơn. Những ánh sao trên bầu trời hé nhìn qua kẽ hở của cánh cửa mở. Root đã hoạt hóa đôi cánh của mình. Lần này sẽ bay cao đây. Sải cánh tối đa của loài chim ruồi chỉ hẹp hơn hành lang của con tàu một chút.

Những tia lửa tóe ra khi đôi cánh chạy bằng điện bào nhả cái ống dẫn nhô ra. Root nhào ra, tự chỉnh lại ở mức MACH1 (tốc độ máy bay trên tốc độ âm thanh).

- Không ...- giọng nói cất lên – Bùm!

Bên trong gói đồ được đóng gói bằng chân không, một ngòi nổ đã khởi động, đốt cháy một ki lô gam thuốc nổ SEMTEX tinh khiết. Sự phản ứng tạo ra sức nóng kinh khủng đã phá hủy oxy xung quanh ở mức hiển thị mười mũ chín và dâng sóng cản đường sức đề kháng tối thiểu; nhưng tất nhiên, chuyện này chỉ xảy ra ngay lập tức sau khi Root, người chỉ huy của LEP đã rời đi.

Root bỏ tấm bảo vệ của mình xuống, mở kim xăng lên đến mức tối đa. Lúc này cánh cửa đã mở ra được vài mét. Vấn đề là nhanh đến đâu để tiếp cận dạng thức nào sớm hơn, thiên thần hay sao băng.

Ông đã thoát, sát nút. Ông có thể cảm nhận được tiếng nổ lách tách trên thân mình khi ông lao mình vào một cú đúp. Ngọn lửa cứ đeo bám bộ quần áo của ông, quét qua chân ông. Root tiếp tục cuộc thao diễn của mình, ông lao mình vào nước đóng băng trong khi vẫn nguyên rùa không ngớt.

Phía trên ông, con tàu săn cá voi đã hoàn toàn bị những ngọn lửa độc hại phá hủy.

- Thưa chỉ huy – một giọng nói vang lên trong điện thoại áp tai. Đó là Foaly. Ông đã quay lại vùng phủ sóng.

- Chỉ huy, tình hình của ngài như thế nào?

Root nâng ống nghe lên khỏi mặt nước.

- Foaly, tình hình của tôi cực kỳ khó chịu. Hãy ngồi vào máy tính của cậu đi. Tôi muốn biết mọi thứ có thể về một người tên là Artemis Fowl, và muốn có thông tin về hắn trước khi trở lại căn cứ.

- Vâng thưa ngài chỉ huy. Có ngay đây.

Không hề chậm trễ. Thậm chí Foaly cũng nhận ra rằng đây không phải lúc để đùa.

Root bay quanh quần trên độ cao ba trăm mét, phía dưới ông là chiếc tàu săn cá voi đang thu hút các phương tiện cấp cứu như thiên thần trước ánh sáng đèn. Ông phui những sợi chỉ cháy đen ở khuỷu tay. Sẽ có ngày phán xét cho gã Artemis Fowl này, ông thề như vậy. Có thể chắc chắn vào điều đó.

Chương 6: Sự bao vây

Artemis ngả người trên chiếc ghế xoay ở thư phòng, mỉm cười nhìn những ngón tay búp măng. Hoàn hảo. Vụ nổ nhỏ đó sẽ khiến các thiên thần vút bỏ thái độ hiệp sĩ của họ. Thêm vào đó, bớt đi một chiếc tàu săn cá voi trên thế giới. Artemis Fowl không thích những kẻ săn cá voi, có một số cách khác ít bị phản đối hơn để sản xuất dầu.

Máy quay phim được giấu ở nơi quy định đã có hiệu quả hoàn hảo. Nhờ tính năng phân giải hình ảnh cao của máy quay phim mà cậu ta đã phân biệt được có chất bán dẫn tinh thể lộ ra trong làn hơi của thiên thần.

Artemis tham khảo ý kiến của người chỉ huy giám sát tầng hầm. Tên tù nhân của cậu ta đang ngồi trong cũi, hai tay ôm đầu. Artemis nhú mày vẻ khó chịu. Cậu ta không mong đợi một thiên thần có vẻ ngoài quá giống ... con người như vậy. Cho đến giờ, các thiên thần đã ở trong mỏ đá như những con vật bị săn đuổi. Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy một vị tiên trong tình trạng thiếu tiện nghi như thế này lại làm thay đổi một cách hiển nhiên.

Artemis đóng máy tính và băng qua các cửa chính. Tới lúc tán gẫu một chút với vị khách của họ rồi. Đúng lúc những ngón tay của cậu đặt lên nắm cửa bằng đồng thì cửa mở tung trước cậu. Juliet xuất hiện ở lối đi, cặp má đỏ bừng vì sự vội vàng.

- Artemis – cô ta hỗn hển – Mẹ của cậu. Bà ấy...

Artemis cảm thấy như có một quả bóng bằng chì đập mạnh vào bụng mình.

- Gì chứ?

- Ồ, cô ta nói, Artemis... Artemis, cậu...

- Phải, Juliet. Vì Chúa, có chuyện gì vậy?

Juliet bịt cả hai tay lên miệng mình, cố bình tĩnh lại. Sau vài giây, cô xòe những cái móng tay dính trang kim ra và nói qua kẽ tay.

- Đó là cha cậu, thưa cậu, Ông chủ lớn Artemis. Bà Fowl nói ông ấy đã về!

Trong vài giây, Artemis cảm thấy như tim mình ngừng đập. Cha ư? Trở lại ư? Điều đó là có thể sao? Tất nhiên là cậu luôn tin tưởng rằng cha mình còn sống. Nhưng gần đây, từ khi có dự định cho kế hoạch về thiên thần này, cứ như thể cha cậu đã biến mất khỏi tâm trí cậu. Artemis cảm thấy cảm giác tội lỗi nhói đau trong lòng. Cậu đã từ bỏ, từ bỏ chính cha của mình.

- Cô có trông thấy cha tôi không, Juliet? Chính mắt cô trông thấy chứ?

Cô gái lắc đầu.

- Không, thưa cậu Artemis. Tôi chỉ nghe thấy những tiếng nói trong phòng ngủ. Nhưng mẹ cậu không để tôi đi qua cửa. Bà không cần bất kỳ điều gì cả. Thậm chí cả đồ uống nóng.

Artemis suy tính. Họ mới quay về chưa được một giờ. Cha cậu có thể đã luôn

qua chỗ Juliet. Có thể lắm. Cậu liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình, điều chỉnh theo giờ quốc tế để liên tục cập nhật các tín hiệu radio. Ba giờ sáng. Thời gian đang đếm tích tắc. Toàn bộ kế hoạch của cậu phụ thuộc vào khả năng thay đổi tiếp theo của các thiên thần trước khi trời sáng.

Artemis bắt đầu lo lắng. Cậu đang lặp lại điều đó – gạt gia đình sang một bên. Cậu đã trở thành một thứ gì thế này? Cha cậu được ưu tiên ở đây chứ không phải kế hoạch để làm ra nhiều tiền.

Juliet vẫn còn ở lối cửa, canh chừng cậu với cặp mắt to màu xanh. Cô ta đang chờ cậu đưa ra một quyết định. Như cậu vẫn thường làm. Vì đã có lần sự vội vàng thiếu quyết đoán in dấu lên những nét xanh xao của cậu.

- Thôi được – cuối cùng cậu lẩm bẩm – Tốt hơn là tôi lên phòng mẹ ngay lập tức.

Artemis gạt cô gái ra bên, leo hai bước một lúc. Phòng mẹ cậu ở tầng hai, một khoảng trống ở góc mái đã được cải tạo.

Artemis ngập ngừng ở cửa. Cậu sẽ nói gì nếu như thật sự cha cậu đã trở về một cách thần kỳ? Cậu sẽ làm gì? Thật là một tình huống bối rối tức cười. Không thể dự đoán được. Cậu nhẹ nhàng gõ cửa.

- Mẹ?

Không có tiếng đáp lại, nhưng cậu nghĩ rằng, cậu nghe thấy có tiếng cười khúc khích và ngay lập tức như trở về quá khứ. Căn phòng trước đây là phòng khách của cha mẹ cậu. Họ thường ngồi trên chiếc trường kỷ hàng giờ đồng hồ, cười phá lên như trẻ con, cho những chú bồ câu ăn hoặc theo dõi những chiếc thuyền buồm ở eo biển Dublin. Khi Artemis cha mất tích, Angeline Fowl ngày càng trở nên yêu thích chỗ này hơn. Kết quả là bà tuyệt đối không chịu đi đâu khác.

- Mẹ? Mẹ ổn đấy chứ?

Những tiếng nói nghẹt lại từ bên trong. Những lời thì thầm bí mật.

- Mẹ, con đang vào đây.

- Chờ một chút. Timmy, dừng lại, anh yêu. Chúng ta có bạn.

Timmy ư? Trái tim Artemis đập mạnh như đánh trống trong ngực. Timmy, cái tên cưng mẹ dành cho cha cậu. Timmy và Arty, hai người đàn ông trong đời bà. Cậu không thể chờ lâu hơn nữa. Artemis đi vội xuyên qua cánh cửa có hai lớp. Ấn tượng đầu tiên của cậu là ánh sáng. Mẹ đã bật đèn lên. Chắc chắn là một dấu hiệu tốt. Artemis biết nơi mà mẹ cậu ở. Cậu biết chính xác nơi cậu nên nhìn. Nhưng cậu không thể. Chuyện gì xảy ra nếu...chuyện gì xảy ra nếu...

- Phải, bọn con có thể giúp gì cho cha được?

Artemis quay lại, đôi mắt cậu vẫn nhìn xuống.

- Con đây mà.

Mẹ cậu cười phá lên, khiếm nhã và vô tư lự.

- Con biết đó chính là cha, cha à. Thậm chí cha không thể dành cho con mình một đêm tự do hay sao? Dù sao thì đây cũng là tuần trăng mật của bọn con

mà.

Artemis đã biết. Đây chỉ là sự gia tăng việc mất trí của bà. Cha ư? Angeline nghĩ Artemis là ông nội của chính cậu. Ông đã chết hơn mười năm nay rồi. Cậu từ từ ngược nhìn lên.

Mẹ cậu ngồi trên chiếc trường kỷ, lộng lẫy, chói lòa trong chiếc váy cưới của chính bà, khuôn mặt thô kệch phủ một lớp son phấn trang điểm. Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Bên cạnh bà là di ảnh của cha cậu, dựng lên từ bộ com lê buổi sáng mà ông đã mặc vào cái ngày huy hoàng ở thánh đường Thiên chúa giáo cách đây mười bốn năm. Bộ quần áo được độn thêm một dải lụa, và phía trên của chiếc áo là một cái gối với những nét son môi. Tất cả gần như ngộ nghĩnh. Artemis nghệt thở bởi tiếng nức nở. Những hy vọng của cậu đã tiêu tan như cầu vồng mùa hè.

- Cha nói gì vậy cha? – Angeline nói bằng một giọng trầm sâu lắng, điều khiến chiếc gối giống như hình nhân của bà và nói tiếng bụng – Một đêm trọn vẹn cho con, cha nhé?

Artemis gật đầu. Cậu còn có thể làm gì hơn?

- Được, một đêm nhé. Nếu con muốn thì cả ngày mai cũng được. Chúc hai con hạnh phúc.

- Gương mặt Angeline tỏa ra sự vui mừng thật sự. Bà nhảy lên từ chiếc trường kỷ, ôm chầm lấy cậu con trai mà không nhận ra.

- Cảm ơn cha. Cảm ơn cha.

Artemis ôm mẹ, mặc dù cậu cảm thấy như đang lừa dối bà.

- Không có gì, Angeline . Bây giờ cha phải đi giải quyết công việc.

Mẹ cậu ngồi xuống bên cạnh người chồng hình nộm của bà.

- Phải, cha ạ. Cha đi đi, đừng lo lắng. Chúng con có thể luôn luôn vui vẻ mà.

Artemis bỏ đi mà không hề nhìn lại. Có nhiều việc phải hoàn thành, những thiên thần để đối phó chẳng hạn. Cậu không còn thời gian dành cho thế giới mơ mộng hảo huyền của mẹ cậu nữa.

Đại úy Holly Short đang ôm đầu. Chính xác chỉ một tay thôi, còn tay kia cào xuống bề mặt của chiếc ủng, trên bề mặt của chiếc máy quay phim có màn che. Thực ra, đầu óc cô sáng như pha lê nhưng chẳng hại gì nếu kẻ thù tin rằng cô vẫn thiếu khả năng hành động. Có thể, bọn chúng đã đánh giá cô quá thấp. Và đó là sai lầm mà chúng phạm phải.

Những ngón tay của Holly nắm chặt cái vừa được lấy ra từ mắt cá chân. Qua những đường bao ngoài, Holly biết ngay lập tức những gì được giấu ở đây. Quả sồi! Nó hẳn đã lọt vào trong ủng của cô khi cây sồi lay động. Điều này có tầm quan trọng sống còn. Tất cả những gì cô cần lúc này là một miếng đất nhỏ, rồi quyền năng của cô sẽ được phục hồi.

Kín đáo, Holly liếc nhìn xung quanh xà lim. Tường bằng bê tông nhẵn mịn, không một chỗ nứt nhỏ hay một gờ chắn để che giấu vũ khí bí mật của cô. Holly lưỡng lự đứng lên, giậm chân để kiểm tra sự vững vàng của đôi chân. Không đến nỗi tồi, chỉ một chút nhói đau ở đầu gối còn lại thì khá ổn. Cô băng qua bức tường, áp má vào lòng bàn tay vào bề mặt phẳng nhẵn. Bê tông hoàn toàn mới, rất mới. Những khối lớn vẫn còn ẩm ướt. Rõ ràng nhà tù dành cho cô đã được chuẩn bị đặc biệt.

- Đang tìm kiếm gì vậy? – Một giọng nói tàn nhẫn, lạnh lùng cất lên.

Holly quay lại từ bức tường. Cậu bé giống người đang đứng cách cô không xa hơn hai mét, đôi mắt ẩn sâu sau một cặp mắt phản quang. Cậu ta đột nhập vào phòng mà không hề có một tiếng động. Thật là phi thường.

- Xin mời ngồi.

Holly không muốn ngồi, những gì mà cô muốn làm là lấy khuỷu tay ghè cho con chuột đáng bị lãng nhục này bất tỉnh, và sử dụng phép lạ giấu kín dưới làn da của mình để lấy lại quyền năng. Artemis có thể nhận thấy điều này trong đôi mắt cô. Và cậu cảm thấy buồn cười.

- Chúng ta hiểu nhau mà, Đại úy Short?

Holly nhe răng. Đó là một câu trả lời đầy đủ.

- Cả hai chúng ta đều hoàn toàn nhận thức được những luật lệ tại đây, thưa đại úy. Đây là nhà của tôi. Cô phải tuân theo những ý muốn của tôi. Đó là những luật lệ của cô, không phải của tôi. Hiển nhiên là những ý muốn của tôi không bao gồm sự có hại cho cá nhân tôi, hoặc là cô đang cố gắng rời khỏi ngôi nhà này.

Điều đó đã đánh trúng Holly.

- Làm thế nào mà cậu biết những luật lệ của tôi.

- Tên cô là gì? Cô ở vị trí nào? – Artemis cười, mặc dù không hài lòng – Nếu cô đeo phù hiệu có gắn tên.

Holly lấy tay che một mẫu kim loại bằng bạc trên bộ quần áo của cô một cách vô thức.

- Nhưng điều đó được viết bằng...

- Tiếng Gnommish chứ gì (tiếng của những thần lùn giữ cửa). tôi biết. Tôi tình cờ biết nó khá trôi chảy nữa cơ, như tất cả mọi người trong mạng lưới của tôi.

Holly im lặng một lát, cảm nhận sự tiết lộ.

- Fowl – cô nói với giọng đầy cảm xúc – Cậu không biết cậu đã làm gì đâu. Sự hợp nhất các thế giới như thế này là tai họa cho tất cả chúng ta.

Artemis nhún vai.

- Tôi không quan tâm tới tất cả chúng ta, chỉ tới chính tôi thôi. Và hãy tin tôi, tất cả sẽ tốt đẹp một cách hoàn hảo. Bây giờ, xin mời ngồi.

Holly ngồi xuống, không rời đôi mắt màu nâu nhạt khỏi con quái vật nhỏ xíu trước mặt kia.

- Kế hoạch xuất sắc này là gì vậy hả, Fowl? Để tôi đoán nhé: Sự thống trị thế

giới phải không?

- Không có gì quá cường điệu – Artemis cười khe khẽ - Chỉ là sự giàu có thôi mà.

- Một tên trộm – Holly cãi lại – Cậu chỉ là một tên trộm!

Sự bức tức vụt lóe lên trên mặt Artemis nhường chỗ cho nụ cười mỉa mai như thường lệ của cậu.

- Phải. Một tên trộm nếu cô thích nói thế. Song không chỉ là một tên trộm tầm thường mà là tên trộm xuyên thế giới đầu tiên!

Đại úy Short khịt khịt mũi chê bai:

- Tên trộm xuyên thế giới đầu tiên! Lũ Người Bùn các người đã đánh cắp của chúng ta hàng ngàn năm nay rồi. cậu nghĩ tại sao chúng ta phải sống dưới mặt đất?

- Sự thật là như vậy. Nhưng tôi sẽ là người đầu tiên thành công trong việc lấy được vàng của một thiên thần.

- Vàng. Vàng. Con người thật ngu xuẩn. Cậu thật sự không tin vào cái bình vàng vô nghĩa đó chứ. Mọi thứ là không có thật. Cậu biết mà.

Holly ngửa đầu ra sau, cười lớn.

Artemis kiên nhẫn kiểm tra những móng tay của mình, chờ khi chuỗi cười cuối cùng đã lắng xuống, cậu ta giật mạnh ngón tay trở.

- Cô có quyền cười, đại úy Short. Chỉ chốc lát thôi, tôi đã thực sự tin vào tất cả những lời đường mật, nào là bình vàng ở cuối chân cầu vồng, nhưng giờ đây tôi biết rõ hơn. Giờ đây tôi biết là có quỹ dành cho con tin.

Holly cố kiểm soát nét mặt của mình.

- Quỹ con tin là gì?

- Ồ đại úy. Tại sao cô lại giả vờ lơ bịch như thế? Cô đã nói với tôi về chính cô mà.

- Tôi – Tôi đã nói với cậu! – Holly lắp bắp – Thật lơ bịch!

- Hãy nhìn vào cánh tay của cô.

Holly kéo tay áo bên phải của mình lên. Có một miếng gạc bông nhỏ được băng ở mạch máu.

- Đó là nơi mà chúng ta được quản lý hợp chất tinh thể màu trắng. Thường được biết đến như là huyết thanh sự thực. Cô hót như một con chim ấy.

Holly biết. Đó là sự thật. Hẳn ta còn biết gì nữa đây?

- Người là đồ điên!

Artemis gật đầu theo.

- Nếu tôi chiến thắng, tôi là một thần đồng. Nếu tôi thất bại thì tôi là một thằng điên. Đó là cái cách mà lịch sử được viết ra.

Tất nhiên, không có hợp chất tinh thể màu trắng gì hết, chỉ là một vết chích vô hại với một cái kim đã được khử trùng. Artemis không có lý do gì mà liều lĩnh phá hủy bộ não vốn là tấm vé dẫn tới thành công của mình, nhưng cậu cũng sẽ không tiết lộ Cuốn sách – nguồn thông tin của cậu. Tốt hơn hết là hãy để cô

ta tin rằng cô đã phản bội đồng loại của mình. Điều đó sẽ làm giảm chí khí của cô ta, làm cho cô khuất phục trước những trò chơi trí tuệ của cậu. Tuy nhiên, luật chơi vẫn làm cho cậu lo âu. Đó là sự độc ác không thể chối cãi được. Để đi đến sự giàu có, cậu sẽ dám độc ác đến mức nào? Cậu không biết cho đến một lúc nào đó.

Holly suy sụp, tạm thời bị đánh bại. Cô đã tiết lộ bí mật, những bí mật thiêng liêng. Thậm chí nếu cô xoay sở để trốn thoát được thì cũng sẽ bị trục xuất đến một đường hầm băng giá nào đó phía dưới Bắc cực.

- Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu Fowl – cuối cùng Holly nói – Chúng ta có quyền lực, cậu không thể biết được về sức mạnh đó. Sẽ mất nhiều ngày để miêu tả tất cả về chúng.

Cậu bé lại phá lên khiêu khích.

- Cô nghĩ là cô đã ở đây bao lâu rồi?

Holly rên rỉ. Cô biết chuyện gì đang xảy đến.

- Một vài giờ?

Artemis lắc đầu.

- Ba ngày - cậu nói dối – Chúng tôi có được cô trong sự sa lầy này đã hơn sáu mươi giờ... Cho đến khi cô nói với chúng tôi mọi thứ cần biết.

Khi nói ra những lời này, Artemis cảm thấy tội lỗi. Những trò chơi trí tuệ này rõ ràng đang có tác động đến Holly, nó đang phá hủy cô hoàn toàn từ trong ra ngoài. Điều này có thực sự cần thiết không?

- Ba ngày. Người có thể đã giết ta. Người là loại...

Và những điều không nói thành lời đó đã phóng ra một sự nghi ngờ trong tâm trí Artemis. Thiên thần đã nghĩ rằng cậu quá độc ác, thậm chí cô không thể tìm thấy lời nào để mô tả nữa.

- Được rồi, Fowl – cô thốt lên, giọng đầy khinh bỉ - Nếu cậu biết quá nhiều về chúng tôi như vậy thì hẳn cậu cũng biết chuyện gì xảy ra khi họ tìm thấy tôi.

Artemis lơ đãng gật đầu:

- Ồ phải, tôi biết. Trong thực tế thì tôi kỳ vọng vào điều này đấy.

Đến lượt Holly cười.

- Ồ, thật chứ. Hãy nói với tôi, cậu bé, cậu đã từng gặp một con quỷ nào chưa?

Lần đầu tiên, sự tự tin của con người bị bẻ gãy.

- Chưa, tôi chưa bao giờ gặp một con quỷ.

Holly lại cười to hơn.

- Fowl, cậu sẽ gặp. Và tôi ước, tôi sẽ ở đây để nhìn thấy chuyện đó xảy ra.

LEP đã thiết lập sở chỉ huy điều hành ở bề mặt tại E1: Tara.

- Ồ - Root nói, vỗ nhẹ vào con quỷ phụ giúp công việc y tế, người đang ứng dụng việc làm nóng dầu cao để xoa dịu cái trán của ông – Để mặc nó đấy. Ma thuật sẽ giúp tôi hồi phục nhanh thôi.

- Chuyện gì vậy – Foaly đáp lại.

- Đừng trêu chọc tôi, Foaly, bởi vì hôm nay không dành cho những chuyện đó.

Ồ, tôi rất ấn tượng về sự ứng dụng công nghệ của cậu, chàng nhân mã ạ. Hãy nói cho tôi biết những gì cậu phát hiện được về kẻ đã gây chuyện với tôi.

Foaly cau mày, cột chặt cái mũ bịt đầu vào đầu. Anh chàng lướt nhanh qua một chiếc máy tính xách tay mỏng như tờ giấy.

- Tôi đã đột nhập vào hệ thống của tổ chức cảnh sát quốc tế, không quá khó, tôi có thể cam đoan với ngài. Cứ như thể họ rải thảm chào đón chúng ta vậy.

Root gõ các ngón tay lên bàn:

- Tiếp tục đi.

- Vâng, Fowl. Tập tin trong máy vi tính tương đương với mười nhóm ký tự khác. Nếu in ra giấy tờ, tập tin đó phải chiếm đến cả nửa thư viện.

Viên chỉ huy huyết sắc:

- Thật là một con người bận rộn.

- Gia đình nhà Fowl – Foaly sửa lại – Nhà Fowl đã bị pháp luật sờ gáy qua nhiều thế hệ. Những kẻ kiếm tiền bất chính, những tay buôn lậu, cướp bóc. Gần như là một tổ chức tội phạm cuối thế kỷ.

- Vậy chúng ta phải ngăn chặn chứ?

- Điều đó không dễ. Trang viên Fowl là một nông trại gồm hai mươi mẫu Anh ở ngoại ô Dublin. Trang viên nhà Fowl chỉ cách khoảng hai mươi click từ vị trí hiện nay của chúng ta.

Root mím môi lại.

- Chỉ hai mươi thôi ư. Điều đó có nghĩa là ta có thể làm được chuyện đó trước khi bình minh.

- Phải. Hãy giải quyết toàn bộ tình trạng hỗn độn này trước khi nó ra khỏi tầm kiểm soát khi bình minh tới.

Viên chỉ huy gật đầu. Đây là sự vi phạm đầu tiên của họ. Các thiên thần không được hành động trong ánh sáng tự nhiên đã nhiều thế kỷ. Thậm chí ngay cả khi sống trên mặt đất, họ vẫn là những sinh vật thuộc về bóng đêm. Mặt trời làm giảm ma lực của họ như thể tẩy trắng một bưu ảnh. Nếu họ buộc phải chờ đợi thêm một ngày trước khi phát ra một sức mạnh phi thường, thì ai mà biết được những tổn hại mà Fowl có thể gây ra?

Thậm chí có thể tất cả việc này chỉ là những phương tiện thông tin đại chúng đã được định hướng, và chỉ tối mai thôi, gương mặt đại úy Short sẽ hiện diện trên tất cả các màn hình khắp hành tinh. Root run lên. Điều đó sẽ báo hiệu sự kết thúc tất cả mọi thứ, trừ phi người bùn đã học được cách chung sống với những loài khác. Và nếu như lịch sử đã dạy ông bất cứ bài học nào thì đó là con người không thể sống hòa thuận với bất kỳ ai, thậm chí với cả chính họ.

- Phải. Tất cả mọi người, hãy khóa lại và chuyển đi hết bằng mô hình bay V. Hãy thiết lập một chu vi bên trong những vùng đất của Trang viên.

Nhóm phục hồi rống lên tiếng ồn kinh khủng, sự va nhau của những âm thanh kim loại chói tai phát ra từ những vũ khí của họ.

- Foaly, tập trung những kỹ thuật viên lại. Hãy theo chúng tôi lên tên lửa đẩy

và đem theo thức ăn. Chúng ta sẽ đóng cửa toàn bộ nông trại, hãy tự kiểm lấy một chỗ thoáng khí.

- Có một điều, thưa chỉ huy – Foaly trầm ngâm.

- Cái gì – Root nói một cách hấp tấp.

- Tại sao con người này lại cho chúng ta biết cậu ta là ai nhỉ? Cậu ta phải biết là chúng ta có thể phát hiện ra cậu ta.

Root nhún vai:

- Có thể cậu ta không thông minh như cậu ta vẫn nghĩ.

- Không. Tôi không nghĩ vậy. Tôi không nghĩ đó là tất cả bí mật. Tôi nghĩ cậu ta đã đi trước chúng ta một bước trong mọi vấn đề, điều này không có gì khác lạ hết.

- Bây giờ tôi không có thời gian để lý luận, Foaly. Bình minh đang đến gần.

- Thêm một điều nữa, thưa chỉ huy.

- Có quan trọng không?

- Có, tôi nghĩ là quan trọng.

- Vậy ư?

Foaly mở máy tính xách tay, xem lướt qua những số liệu thống kê có tầm quan trọng sống còn của Artemis.

- Têm trộm tội ác này, kẻ đứng sau kế hoạch phức tạp này...

- Phải? Có tin tức gì về cậu ta à?

- Ồ, cậu ta chỉ mới 12 tuổi. Và cậu ta thật là trẻ, thậm chí theo tiêu chuẩn một người.

Root khịt mũi chê bai, kích bộ ác quy vào bộ ba chiếc thùng tròn.

- Quá nhiều hình ảnh đáng nguyên rủa. Cậu ta nghĩ cậu ta là Sherlock Holmes chắc.

- Giáo sư Moriarty chứ! – Foaly đính chính.

- Holmes hay Moriarty, cả hai bọn họ đều trông giống nhau thân xác bị thiêu cháy bởi những bộ óc của họ.

Sau sự trả đũa lịch sự đó, Root theo nhóm của mình bay vào bầu trời đêm.

Nhóm phục hồi bay theo hình chữ V dưới sự chỉ dẫn của Root. Họ bay theo hướng Tây Nam, theo những gì cung cấp qua thư điện tử gửi tới những chiếc mũ bảo hiểm của họ. Foaly thậm chí đã đánh dấu Trang viên nhà Fowl bằng một dấu chấm đỏ. Bằng chứng ngu xuẩn, cậu ta cắn nhả trong miệng, chỉ đủ lớn cho viên chỉ huy nghe thấy.

Khu chính của nông trại nhà Fowl là một lâu đài được phục hồi vào cuối thời trung cổ, tiền hiện đại, được lãnh chúa Hugh Fowl xây dựng vào thế kỷ XV.

Gia đình nhà Fowl đã sống trong tòa nhà đó nhiều năm, sống sót qua những cuộc chiến tranh, những cuộc nội chiến và sự kiểm tra thuế má. Artemis là một người không có ý định bỏ qua nó.

Một bức tường đá cao năm mét có lỗ châu mai bao quanh nông trại, hoàn thiện nhờ những ngọn tháp bảo vệ và những lối đi nhỏ. Nhóm phục hồi hạ xuống bên trong đường bao và ngay lập tức truy tìm những kẻ thù địch.

- Cách nhau hai mươi mét – Root chỉ dẫn – Quét sạch cả vùng. Cứ sau mười giây lại báo cáo, rõ chưa?

Nhóm phục hồi gật đầu. Tất nhiên rồi, thật rõ ràng, họ là chuyên gia mà.

Trung úy Cudgeon, lãnh đạo của nhóm phục hồi trèo lên một tháp bảo vệ.

- Ông có biết chúng ta nên làm gì không, Julius?

Anh ta và Root cùng ở trong Viện hàn lâm, được nuôi dưỡng trong cùng một đường hầm. Cudgeon là một trong năm thiên thần có thể gọi Root bằng tên.

- Tôi biết rõ cái cậu nghĩ chúng ta nên làm.

- Chúng ta nên cho nổ tung toàn bộ nơi này.

- Thật ngạc nhiên.

- Một cách nhanh gọn nhất. Chỉ một ánh chớp màu xanh lam lóe lên, mà tổn thất của chúng ta lại ít nhất.

Chớp màu xanh lam là một từ lóng dành cho một loại bom sinh học có sức phá hủy kinh khủng, được sử dụng bởi lực lượng đặc nhiệm trong vài trường hợp hiểm có. Sự thông minh của bom sinh học là nó chỉ phá hủy tổ chức tế bào sống, còn phong cảnh thì không thay đổi.

- Sự mất mát không đáng kể mà cậu đang thuyết trình có thể xảy ra với một trong số nhân viên tôi đây.

- Ồ phải – Cudgeon chặc lưỡi – Nữ nhân viên đặc nhiệm Recon. Trường hợp thử nghiệm. Ồ, tôi không nghĩ ông sẽ gặp bất kỳ vấn đề nào khi đánh giá một giải pháp chiến thuật đâu.

Gương mặt Root đỏ tía lên.

- Việc tốt nhất cậu có thể làm ngay lúc này là hãy tránh xa tôi ra, hoặc là tôi buộc phải dội ánh chớp màu xanh lam vào cái chỗ hỗn loạn mà cậu gọi là bộ não đấy.

Cudgeon không lay chuyển:

- Julius, sự lảng mạp của tôi không làm thay đổi được sự thực. Ông biết những gì Cuốn sách nói mà. Trong bất kỳ trường hợp nào, chúng ta cũng không cho phép những phần tử thấp hơn được thỏa hiệp. Trường thời gian ngưng đọng là tất cả những gì ông có, sau đó thì...

Viên trung úy không kết thúc lời tuyên bố của mình. Anh ta không cần làm điều đó.

- Tôi biết những gì Cuốn sách nói – Root vặc lại – Tôi chỉ muốn cậu đừng quá sốt sắng về chuyện ấy. Nếu như không biết cậu rõ hơn, tôi sẽ nói là tay cậu hẳn đã vấy máu người rồi.

- Không ai đòi hỏi điều đó – Cudgeon bĩu môi – Tôi chỉ đang làm công việc của mình mà thôi.

- Hiểu rồi – viên chỉ huy chịu thua – Tôi xin lỗi.

Bạn thường không nghe thấy Root xin lỗi, nhưng đôi lúc nó giống như một lời sỉ nhục thô bạo mà sâu sắc.

Butler đang ngồi bên máy điều khiển.

- Có gì không – Artemis hỏi.

Butler giật mình, cậu không nghe thấy cậu chủ trẻ bước vào.

- Không, không có gì. Đôi lúc tôi đã nghĩ mình nhìn thấy một tia sáng lung linh, nhưng hóa ra là không có gì.

- Không có gì là không tồn tại – Artemis bình luận một cách bí ẩn – Hãy sử dụng cái máy quay phim mới.

Butler gật đầu. Chỉ cuối tháng trước, cậu chủ Fowl đã mua một máy quay phim qua mạng internet. Hai nghìn hình trên một giây, gần đây được công ty Ma Lực và ánh sáng công nghiệp phát triển để chuyên môn chụp những bức ảnh thiên nhiên như cánh của chim ruồi hay những thứ tương tự. Nó xử lý hình ảnh nhanh hơn mắt người. Artemis đã lắp đặt nó ở phía sau bức tượng thiên thần trên cửa ra vào chính.

Butler bỗng tỏ ra vui mừng.

- Ở đâu?

- Thử xem lỗi vào ấy. tôi có cảm giác những vị khách mà chúng ta đang chờ đang trên đường tới đây.

Gã người hầu điều khiển cái gậy có kích thước như cái tăm với những ngón tay thô kệch. Một hình ảnh sống động xuất hiện trong máy kiểm tra kỹ thuật số.

- Không có gì – Butler thì thầm – Im lặng như một năm mồ vậy.

Artemis chỉ vào bàn điều khiển.

- Hãy cố định hình.

Butler suýt nữa hỏi về mệnh lệnh đó. Chỉ suýt thôi. Thay vào đó, hắn ta giữ mồm giữ miệng và ăn nhẹ miếng xốp di chuột. trên màn hình, cây anh đào bị cố định hình, những bông hoa nở giữa lưng trời. Nhưng điều quan trọng hơn là một tá bộ mặt bôi đen đột nhiên xuất hiện trên đại lộ.

- Cái gì vậy – Butler la lên – Chúng nhảy ra từ nơi nào?

- Chúng được bảo vệ – Artemis giải thích – bằng sự rung hình với tốc độ cao. Quá nhanh để mắt người có thể theo kịp.

- Nhưng không qua khỏi cái máy quay phim này – Butler gật đầu. Cậu chủ Artemis luôn đi trước người khác hai bước – Giá mà có thể mang nó theo cùng tôi.

- Giá mà như vậy. Nhưng chúng ta thật sự vẫn thu được những điều tốt đẹp đấy chứ.

Artemis thận trọng nâng bộ ống nghe từ bàn làm việc lên. Đó là phần còn lại trong chiếc mũ bảo vệ của Holly. Rõ ràng việc cố nhét đầu Butler vào chiếc mũ bảo vệ này sẽ giống như việc đặt một củ khoai tây vào cái đê khâu. Chỉ còn bộ

cảm ứng và các nút điều khiển là chưa bị phá hủy. Những cái đai an toàn từ chiếc cứng được trang bị tạm thời để gắn vào sọ của tên hầu.

- Cái mũ này được trang bị một vài màng lọc. Thật hiển nhiên rằng một trong số những màng lọc kia không phải là để bảo vệ. Chúng ta hãy tiến hành kiểm tra xem.

Artemis đặt ống nghe lên tai Butler.

- Rõ ràng là với thị lực của cậu, nó sẽ có những điểm mù, nhưng điều đó không ngăn cản cậu quá nhiều đâu. Bây giờ, hãy chạy máy quay phim đi.

Butler vặn máy quay phim lần nữa trong khi Artemis thử hết bộ lọc này đến bộ lọc khác.

- Bây giờ được chưa?

- Chưa.

- Bây giờ...

- Mọi thứ đã chuyển thành màu đỏ. Tia cực tím. Không có các thiên thần.

- Bây giờ?

- Không có gì. Tôi nghĩ đây là một loại kính phân cực.

- Nút cuối cùng đây.

Butler mỉm cười như một con cá mập đang theo dõi con mồi.

- Tôi đã thấy chúng rồi.

Butler đang nhìn thế giới như chính nó, hắn ta thấy toàn bộ cả Nhóm phục hồi LEP đang trườn theo đại lộ.

- Hừ - Artemis nói - Sự biến đổi của máy đồng vị phóng xạ. Tôi đoán thế, với tần số rất cao.

- Tôi biết - Butler giả bộ.

- Theo nghĩa đen hay nghĩa bóng - Cậu chủ mỉm cười?

- Một cách chính xác.

Artemis lắc lư, phải có thêm những trò khôi hài mới được. Điều tiếp theo là cậu sẽ đi một đôi giày của chú hề và nhào lộn ở sảnh chính.

- Rất tốt, Butler. Thời điểm để ông làm những gì mà ông cho là điều tốt nhất đã đến. Có vẻ như chúng ta đã bắt quả tang những kẻ xâm nhập trên đất của mình rồi.

Butler đứng lên. Không cần thêm những điều chỉ dẫn nữa. Hắn ta siết chặt những cái đai an toàn ở chiếc mũ cứng, rào bước ra phía cửa một cách lổ mẫm.

- Ồ, Butler..

- Phải, cậu Artemis.

- Tôi thích chúng sợ đến chết. Nếu có thể.

Butler gật đầu. Nếu có thể.

Nhóm phục hồi LEP là những người giỏi nhất, sáng láng nhất. Ước mơ của mỗi

thiên thần bé nhỏ là một ngày kia, cậu ta sẽ trưởng thành để mặc bộ quần áo màu đen của đơn vị đặc nhiệm Phục hồi. Đó là một nhóm người ưu tú. Sự phiền toái chỉ thỉnh thoảng xảy ra với họ, nhưng trong trường hợp của đại úy Kelp thì phiền toái thực sự lại là đặc điểm của anh ta. Vào nghi lễ trưởng thành của mình, anh ta đã bị mọi người gọi như vậy ngay sau khi được Học viện chấp nhận.

Sự phiền toái khiến nhóm của Kelp đi chệch khỏi đại lộ lớn. Như thường lệ anh ta đã nắm giữ đúng vị trí chính của mình, quyết định sẽ là người đầu tiên trong cuộc xung đột như anh ta đã hy vọng và cầu mong một cách mãnh liệt rằng cuộc xung đột đó sẽ phát triển.

- Hãy kiểm tra đi – anh ta thì thào vào chiếc micro cuộn quanh đầu như một chiếc mũ bảo vệ.

- Không có gì, thưa Đại úy.

- Toàn bộ hiện trường sạch, Trouble (có nghĩa là sự rắc rối, phiền toái, biệt danh của đại úy Kelp).

Đại úy Kelp hơi co lại.

- Chúng ta đang ở chiến trường, hạ sĩ. Hãy tuân theo qui trình.

- Những Xác ướp đã nói (biệt danh chỉ Sở chỉ huy)!

- Tôi không quan tâm đến những gì Xác ướp nói, hạ sĩ. Hãy tuân theo chức vụ!

Cậu phải gọi tôi là đại úy Kelp.

- Vâng thưa ngài đại úy – hạ sĩ nói, giọng hờn dỗi – Nhưng đừng có yêu cầu tôi đi vòng ngoài nữa.

Sự rắc rối bắt đầu nhằm vào hướng đi của họ, ngăn cản sự hoạt động của toàn đội.

- Hãy ngừng nhắc đến Xác ướp và tiếp tục bao phía ngoài. Cậu đang tham gia vào đặc vụ này chỉ nhờ có tôi yêu cầu đấy! Bây giờ, hãy bắt đầu hành động như một người chuyên nghiệp hoặc là vòng ra ngoài khu đất này!

- Được thôi, ổn rồi, Trub.

- Trouble – thuyền trưởng Kelp hét lên – Đó là Trouble. Không phải Trub. Trouble được chứ?

- Được, Trouble. Xác ướp đã đúng. Ngài chỉ là một đứa bé.

Lời chửi thề rất không chuyên nghiệp, đại úy Kelp điều chỉnh máy nghe quay lại kênh mở ban đầu. Anh ta chỉ kịp nghe một âm thanh khác thường.

- A!

- Gì vậy?

- Gì cơ?

- Dunno.

- Không có gì, thưa đại úy.

Nhưng Trouble đã học qua một khóa học tại chức về nhận dạng âm thanh để thi lên chức đại úy, và anh ta khá chắc chắn là tiếng "A!" được ai đó phát ra từ khí quản. Nó giống như đồng đội của anh ta đã sa vào một lùm cây.

- Grub? Cậu ổn đấy chứ?
 - Đây là trung úy Grub, thưa ngài.
- Kelp cúi kính đá mạnh vào một cây cúc đại
- Hãy kiểm tra đi. Có một âm thanh lạ.
 - Số một, ổn.
 - Số hai, tốt.
 - Số ba, chán ngắt nhưng đang sống.
 - Số năm, đang tiến về phía Tây.

Kelp cứng người:

- Chờ đã. Số bốn. Cậu ổn chứ, số bốn. Tình hình của cậu thế nào?

Không có gì ngoài sự yên tĩnh.

- Cẩn thận, số bốn không trả lời. Có thể thiết bị không hoạt động. Nhưng chúng ta không thể bất cẩn. Hãy tập hợp lại nhóm ở cửa chính.

Nhóm Phục hồi I bò lại gần nhau, tạo ra tiếng động còn nhẹ hơn cả tiếng nhện giăng tơ. Kelp nhanh chóng tính nhẩm trong đầu. Mười một người. Thiếu mất một. Số bốn có thể lang thang quanh những bụi hồng, bắn khoản tại sao không có ai nói chuyện với cậu ta.

Rồi Trouble chú ý vào hai thứ, một là đôi ủng đen đang thò ra từ một lùm cây, và hai là một gã khổng lồ đang đứng ở cửa ra vào, đỡ trong tay một khẩu súng trông rất ghê tởm.

- Đi nhẹ nhàng thôi – Kelp thì thầm, và ngay lập tức mười một bộ vi xử lý chỉ còn phát ra hơi thở nhẹ.

- Bây giờ không ai được hoảng sợ. Tôi nghĩ ta có thể truy ra dấu vết các sự kiện ở đây. Số bốn đang đi quanh ngoài cửa. Tên Người bùn mở cửa. Số bốn nhận ra mối nguy hiểm và nấp vào bụi cây. Không sao. Nơi ẩn nấp của chúng ta vẫn còn nguyên. Xin nhắc lại, vẫn chưa ai đụng đến chúng ta cả. Làm ơn, những ngón tay đừng quá ngứa ngáy đấy. Grub... Xin lỗi, hạ sĩ Kelpl, hãy kiểm tra xem số bốn thế nào. Nhóm còn lại nấp kỹ và giữ im lặng.

Cả nhóm cẩn thận lùi lại cho đến khi chạm vào bờ cỏ được cắt tỉa. Kẻ đứng trước họ quả là gây ấn tượng, chắc chắn là người to lớn nhất mà họ từng thấy.

- Mẹ kiếp – Số hai hỗn hển.

- Hãy im lặng trừ khi có tình huống khẩn cấp – Kelp ra lệnh – Chử thề có giúp được gì trong tình huống khẩn cấp đâu – Tuy nhiên, anh ta hiểu cảm xúc đó. Đây là một thời điểm mà anh ta vui lòng để được bảo vệ. Người đàn ông đó trông như có thể đàn áp cả nửa tá thiên thần chỉ với một quả đấm khổng lồ.

Grub trở lại chỗ:

- Số bốn ổn rồi. Tôi đoán anh ta bị choáng. Nhưng dù sao cũng ổn. Gã bảo vệ đã đi khỏi, tôi nhét cậu ta trở lại bụi cây rồi.

- Làm giỏi lắm, trung úy. Thông minh đấy.

Điều cuối cùng họ cần bây giờ là tên khổng lồ phát hiện ra đôi ủng của số bốn. Người đàn ông di động ị ạch dọc theo con đường mòn. Hẳn ta có thể liếc trái

hoặc phải nhưng thật khó để nói bên nào khi chiếc mũ trùm đầu che mặt. Thật là lạ người ta đội khăn trùm đầu trong một buổi tối tuyệt vời như thế.

- Hãy đảm bảo an toàn – Trouble ra lệnh.

Anh ta tưởng tượng người của mình đang đảo mắt bắn khoản, cứ như thể trong nửa giờ vừa qua họ không ở đây vậy! Song, bạn buộc phải làm theo Cuốn sách thôi, đề phòng trường hợp đây có thể là một chuyên án mới. Đã một lần nhóm Phục hồi bị nổ tung và không bao giờ trả lời câu hỏi nữa. Nhưng sẽ không còn bất kỳ trường hợp nào như thế nữa. Giờ đây, luôn luôn có một vài kẻ đạo đức giả kêu ầm ĩ về quyền dân sự, nghe nói là ngay cả con người cũng vậy, bạn có thể tin nổi hay không?

Gã đàn ông đã dừng lại, ngay ở giữa nhóm. Nếu hẳn ta có thể nhìn thấy họ thì hẳn đang ở một vị trí chiến thuật hoàn hảo. Những khẩu súng ngắn của chính họ sẽ gần như vô dụng vì họ sẽ làm tổn hại lẫn nhau hơn là với con người.

May thay, toàn bộ nhóm là vô hình, trừ trường hợp ngoại lệ số bốn nhưng anh ta được giữ an toàn bí mật ở một cây hình như là đồ quỳên thì phải.

- Những chiếc gây gây huyền ảo. Hãy đốt chúng đi.

Chỉ để đề phòng thôi. Không hại gì khi bạn thận trọng.

Và khi các nhân viên của LEP đang chuẩn bị vũ khí, đúng vào thời điểm đó, lúc tay họ đang luống cuống với những cái bao súng ngắn, lại là lúc Người Bùn nói.

- Chào buổi tối, thưa các quý ông – hẳn ta nói, và gạt chiếc mũ trùm đầu xuống.

Buồn cười thật, Trouble nghĩ. Cứ như thể là... rồi bỗng anh ta nhìn thấy đôi mắt kính tử ngoại lồi ra của hẳn.

- Yểm hộ - Anh ta hét lên – Hãy yểm hộ tôi!

Nhưng đã quá muộn. Không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đứng lên và chiến đấu. Không có sự lựa chọn nào khác.

Butler có thể loại chúng ra khỏi bức tường phòng hộ, từng tên từng tên một với khẩu súng trường của kẻ săn ngà voi. Nhưng đó không phải là kế hoạch. Tất cả chỉ là tạo ra một ấn tượng, gửi đi một thông điệp. Đó là một phương thức chuẩn đối với bất kỳ lực lượng cảnh sát nào trên thế giới để mang súng đại bác ra thử trước khi mở những cuộc đàm phán. Ai cũng mong đợi kẻ thù của mình sẽ kháng cự và Butler vui mừng ủng hộ điều đó.

Hẳn liếc nhìn xuyên qua thùng thư. Ôi, thật là sự trùng hợp ngẫu nhiên hạnh phúc, một đôi mắt kính tử ngoại cũng đang nhìn đúng vào hẳn ta! Chỉ là quá ngẫu nhiên để khước từ.

- Đã đến giờ đi ngủ rồi – Butler nói, đôi vai lực lưỡng nhắc cánh cửa lên. Thiên thần bay một vài mét trước khi hạ xuống vùng đất có nhiều lùm cây. Juliet sẽ buồn muốn chết. Cô ấy yêu những cây đồ quỳên lắm. Một cây ngã rạp và vài cây nữa bay mất tiêu.

Butler kéo mũ trùm đầu lên khỏi cái áo bảo vệ của mình, bước vào trong cổng

có mái che. Chúng đây rồi, nằm rải rác như một đội tác chiến. Nếu không có sự bày binh bố trận với các loại vũ khí rủ xuống từ thắt lưng mỗi kẻ bọn họ thì tình huống gần như là hài hước.

Ngón tay lướt nhẹ trên cò súng, Butler đứng giạng chân giữa Nhóm phục hồi. Vào lúc hai giờ, một tên có tầm vóc lớn cả đưa ra mệnh lệnh nào đó. Bạn có thể đoán được điều đó khi những cái đầu khác hướng về phía tên đó.

Tên chỉ huy đưa ra một yêu cầu và cả nhóm chuẩn bị vũ khí giáp lá cà. Để làm được điều đó, bọn chúng chỉ đơn giản là tách những khẩu súng ngắn thành những bộ phận. Thời điểm để hành động đã đến rồi.

- Chào buổi tối, thưa các quý ông – Butler nói. Hẳn không thể nhìn nổi nữa rồi, phút giây này thật đáng giá. Rồi khẩu súng của hắn phát nổ.

Đại úy Kelp là nạn nhân đầu tiên, một mũi tên bằng titan đâm thủng cổ áo vết của anh ta. Anh ta từ từ ngã xuống cứ như thể không khí bỗng tan ra thành nước. Thêm hai người nữa của đội bị hạ gục trước khi biết được điều gì đang xảy ra.

Chắc là đau buồn lắm, Butler bình thản nghĩ, khi đánh mất trong chốc lát một lợi thế mà bạn đã giữ trong nhiều thế kỷ.

Giờ đây, những người còn lại của Nhóm phục hồi I bắt đầu khai hỏa và nhóm dậy. Nhưng họ đã sai lầm khi chờ đợi sự ra lệnh không bao giờ đến của chỉ huy. Điều đó đã đem lại cho Butler một cơ hội chiến thắng, như thể là hắn ta cần lợi thế đó lắm không bằng.

Dù vậy, trong một giây, gã đầy tớ do dự. Những sinh vật sống này quá nhỏ bé, chúng giống như là những đứa trẻ. Rồi Grub chống tay, chĩa chiếc gậy chỉ huy ra, dòng điện một nghìn vôn xuyên qua ngực Butler. Tất cả sự thông cảm đối với giống loài nhỏ bé nọ tan biến ngay lập tức.

Butler vồ lấy cái gậy chỉ huy đầy tội lỗi, đu đưa và chĩa vào Grub. Grub thét lên, xung lượng điện từ mới quăng cậu ta về phía ba đồng sự của mình.

Butler tiếp tục di động, vừa đi vừa lắc lư, thúc những quả đấm trừng phạt vào ngực của hai thiên thần khác. Một thiên thần đã leo lên lưng hắn ta. Có cái gì đó nổ rầm rầm và nhói đau như ong đốt.

Đột nhiên một cái thùng tròn nhô lên dưới cằm của hắn, một người của Nhóm phục hồi đã xoay sở để tước vũ khí của Butler.

- Người Bùn, hãy đóng băng – Một giọng nói đều phát ra từ màng lọc của mũ bảo vệ. Đó là một khẩu súng trông rất nguy hiểm, chất lỏng trước đó được làm lạnh thì nay sôi lên sùng sục dọc theo chiều dài khẩu súng – Hãy cho tôi một lý do.

Butler đảo mắt. Cuộc đua này thật khác, tuy kiểu hùng hổ thì giống nhau. Butler tát cậu chàng thiên thần. Đối với người đàn ông nhỏ bé đó, nó hẳn phải giống như bầu trời vừa sập xuống đầu anh ta!

- Thế đã đủ lý do cho cậu chưa?

Butler bước đi. Các thiên thần nằm rải rác xung quanh trong nhiều tư thế khác

nhau. Chắc chắn là chúng quá hoảng sợ dù có thể là chưa chết. Nhiệm vụ đã hoàn thành.

Một gã bé nhỏ đang giả vờ chết. Bạn có thể phát hiện ra điều đó qua cách anh chàng quắp hai đầu gối vào nhau. Butler túm cổ hắn lên, ngón tay dễ dàng chạm nhau.

- Tên mày là gì?

- G- Grub ạ. Tôi muốn nói là hạ sỹ Kelp.

-Ồ, hạ sỹ. Mày hãy nói với viên chỉ huy của mày rằng, lần tới mà tao còn nhìn thấy lực lượng vũ trang nào vào đây thì chúng sẽ bị hạ gục bởi hỏa lực, không cần mất mũi tên nào nữa. Đầu đạn của chúng tao có khả năng xuyên thủng cả áo giáp.

- Vâng, thưa ngài. Hỏa lực bắn tỉa. Tôi hiểu rồi ạ. Như thế là công bằng thôi.

- Tốt, mày được phép mang những người bị thương về nhà.

- Dạ vâng, ngài quả là hào hiệp ạ!

- Nhưng nếu tao thấy bọn y khoa đó có vũ khí ở bất kỳ chỗ nào, tao sẽ cho nổ một số mìn từ trên mặt đất.

- Sinh viên y khoa của chúng tôi không được vũ trang ạ. Họ trong sạch như pha lê ấy chứ.

Butler đặt thiên thần xuống, phủi áo chèn với những ngón tay thô kệch.

- Bây giờ mọi chuyện kết thúc rồi. Nghe chưa?

Những cái gật đầu giận dữ.

- Tao muốn một người đàm phán đến đây. Ai đó có thể đưa ra quyết định chứ không phải là loại nhân viên cấp thấp, cứ mỗi lúc lại phải chạy về căn cứ để xin chỉ thị. Hiểu không?

- Hiểu rồi ạ. Tôi chắc điều đó sẽ tốt đẹp thôi. Thật không may, tôi lại là một người không có vị trí cao nên không thể cam đoan mọi sự đều ổn ạ...

Butler chỉ muốn tổng khứ anh chàng nhỏ bé này trở lại với doanh trại của mình.

- Rất tốt. Tao hiểu. Chỉ cần mày... ngậm miệng lại!

Grub đồng ý, cậu ta mím chặt miệng và gật đầu.

- Tốt. Bây giờ, trước khi mày đi, hãy gom tất cả vũ khí và mũ bảo vệ lại thành một đồng nhỏ ở ngay đây.

Grub hít một hơi thở sâu. À tốt, bây giờ anh ta có thể ra về như một anh hùng.

- Tôi không thể làm việc đó.

-Ồ, thật chứ? Tại sao không thể?

Grub đứng nghiêm với tất cả sức nặng của mình

- Một nhân viên LEP không bao giờ giao nộp vũ khí của mình.

Butler gật đầu:

- Đủ hài lòng. Bây giờ mày có thể đi được rồi.

Hầu như không tin vào sự may rủi của mình. Grub chạy gấp lại theo hướng tháp điều khiển. Cậu ta là thiên thần cuối cùng còn đứng vững được. Trouble

đang ngáy trong hồ sỏi, nhưng cậu ta, Grub Kelp đã đổi mặt với con quái vật Người Bùn. Hãy chờ cho đến khi Xúc ướp nghe được chuyện này.

Holly ngồi ở mép giường, những ngón tay nắm chặt quanh vật kim loại. Cô từ từ nâng nó lên, cảm thấy sức nặng đè lên cánh tay. Sự căng cơ đe dọa làm nổ tung khuỷu tay của cô từ những chốt cắm điện. Cô giữ nó trong một giây và rồi cô ném phịch nó xuống sàn bê tông. Một đám bụi và những mảnh vụn cuộn xoáy quanh đầu gối cô.

- Tốt – cô lầm bầm.

Holly nhìn cái máy quay phim. Chắc hẳn chúng đang nhìn cô. Không để lãng phí thời gian. Cô gập các ngón tay lại, lặp đi lặp lại các động tác cho đến khi sợi thép để lại những dấu vết lằn sâu ở những đốt ngón tay của cô. Mỗi sự va chạm càng gây ra nhiều mảnh vỡ hơn trên cái sàn nhà mới.

Sau một lúc, cánh cửa xà lim bật tung và Juliet ngã vào trong phòng.

- Cô đang làm gì vậy – Cô ta hỗn hển – Cố làm sập cái nhà này à?

- Tôi đói!- Holly hét lớn – Và tôi buồn chán với việc vấy tay làm hiệu với cái máy quay phim ngu ngốc đó. Cô không cho tù nhân ở quanh đây ăn sao? Tôi muốn có một chút thứ ăn!

Những ngón tay của Juliet xiết lại thành quả đấm. Artemis đã cảnh báo cô là phải lịch sự, nhưng cũng phải có giới hạn chứ.

- Không cần phải làm om lên... hoặc bất cứ thay đổi nào. Vậy những thiên thần các cô ăn gì?

- Cô có con cá heo nào không? – Holly mỉa mai hỏi.

Juliet run sợ:

- Không. Tôi không... Đồ súc vật!

- Vậy thì hoa quả hoặc rau xanh cũng được. Hãy đảm bảo chúng được rửa sạch nhé. Tôi không muốn có bất kỳ loại thuốc độc hóa học nào của người trong máu của ta hết.

- Ha ha. Người là kẻ nổi loạn. Đừng lo, tất cả các sản phẩm của chúng ta đều được nuôi trồng tự nhiên – Juliet dừng lại trên lối đi ra cửa – Và cô cũng đừng quên luật lệ. Đừng cố thoát khỏi ngôi nhà này. Cũng không cần thiết phải đập tan thành các trang thiết bị ở đây. Đừng làm cho tôi phải thể hiện toàn bộ môn đấu vật của mình.

Ngay khi tiếng chân của Juliet biến mất, Holly lại bắt đầu đập cái cùi vào bê tông. Đó là điều ràng buộc của thiên thần. Những chỉ dẫn đã được truyền trực tiếp và chúng rất chính xác. Theo Cuốn sách, việc nói rằng không cần thiết phải làm một điều gì không có nghĩa là cấm một thiên thần nhỏ làm điều đó. Và một điều khác nữa, Holly không có ý định trốn khỏi ngôi nhà này, nhưng điều đó không nói lên rằng cô sẽ không thoát ra khỏi xà lim.

Artemis thêm một máy kiểm tra khác cho ngân hàng. Máy này được kết nối với máy quay phim ở phòng gác mái của Ageline Fowl. Cậu bớt chút thời gian để xem mẹ mình ra sao. Thỉnh thoảng, cậu cũng băn khoăn vì có một cái máy quay phim trong phòng của bà, nó gần như là theo dõi bà vậy. Nhưng đó chỉ là phục vụ lợi ích của chính bà mà thôi. Luôn luôn tồn tại mối nguy hiểm rằng bà có thể tự làm đau. Ngay bây giờ bà đang ngủ một cách yên lành sau khi uống một viên thuốc ngủ mà Juliet đã để lại trong khay của bà trước đó. Tất cả là một phần của kế hoạch, một phần quan trọng sống còn như nó đã xảy ra.

Butler bước vào phòng điều hành. Hắn ta nắm chặt một ổ cứng của các thiên thần trong khi vẫn chà xát cái cổ của mình.

- Chúng đúng là những kẻ phá hoại gian xảo.

Artemis đang tra cứu từ máy giám sát.

- Có vấn đề gì không?

- Không có gì quan trọng, cậu chủ ạ. Những cái gậy chỉ huy nhỏ này có một lỗ khoan xuyên qua. Tên tù nhân của chúng ta thế nào rồi?

- Ổn. Juliet đang lấy cái gì đó đem cho cô ta ăn. Tôi e rằng đại úy Short sắp phát điên.

Trong màn hình, Holly đang đập cái cũi của mình vào bê tông.

- Có thể hiểu được thôi – gã đầy tớ nhận xét – Hãy tưởng tượng sự thất vọng của cô ta. Trông không giống như cô ta đang đào đường hầm để thoát đâu ạ.

Artemis mỉm cười:

- Không đâu. Toàn bộ nông trại được xây trên nền đá vôi. Thậm chí một thần Lùn cũng không thể đào hầm để thoát khỏi đây hay đột nhập vào bên trong.

- Sai toét, như nó đã xảy ra. Một sự sai lầm chết người. Một bước ngoặt cho Artemis Fowl.

Sở chỉ huy LEP có những phương thức khác nhau cho tình trạng khẩn cấp như trường hợp này. Phải thú nhận rằng, những phương thức này không bao gồm cả việc cả Nhóm phục hồi bị đòn đau chỉ từ một đối thủ! Nhưng điều đó chỉ khiến cho bước tiếp theo càng khẩn cấp hơn, đặc biệt khi những đám mây màu cam bắt đầu bò ngang bầu trời.

- Chúng ta đã sẵn sàng lên đường chưa? – Root rống lên trong micro, không còn là tiếng thì thầm bí mật như mọi khi.

Tốt rồi, đi thôi, Foaly mãi mê nghĩ trong khi vẫn tập trung gắn chặt chiếc đĩa cuối cùng lên đài quan sát. Đó chỉ là những mệnh lệnh, những khẩu hiệu thường thấy trong quân đội. Tốt rồi, đi thôi, bao vây tất cả, nạp đạn vào, tôi cũng không biết nữa nhưng người ta vẫn thường ra lệnh cho tôi như thế. Chẳng an toàn chút nào.

Foaly gào to:

- Anh không cần phải hét lên như thế đâu, chỉ huy. Những ống điện đàm này có thể chop được một chú nhện ở Madagascar đấy

- Có một con nhện giăng ở Madagascar à?
- À... Tôi cũng không chắc. Thực sự thì bọn chúng không thể...
- Đừng lảng tránh câu hỏi, Foaly, hãy trả lời mau!

Anh chàng nhân mã cúi kính. Viên chỉ huy hiểu tổng mọi chuyện. Anh ta gạt đường dẫn modem của chiếc đĩa trong máy tính xách tay.

- Được rồi. Chúng ta đi thôi nào.

- Đã đến lúc rồi. Đúng rồi, ấn vào chiếc nút đó.

Đây là lần thứ ba, Foaly nghiêng hàm răng nhọn hoắt kèn kẹt. Thực ra anh chính là bản sao của một thiên tài thất thế. Ấn vào nút, nếu anh không ngại. Root chẳng còn đầu óc đâu để cân nhắc xem mình đang làm gì nữa.

Trường thời gian ngưng đọng không chỉ là vấn đề nhấn vào nút "On", kèm theo đó là một loạt những thủ tục cần thiết, vô cùng chính xác. Tuy nhiên khoảng thời gian tạm dừng đó có thể chấm dứt với rất nhiều tro và nước thải có chất phóng xạ.

Sự thực thì những con yêu tinh đã sử dụng khoảng thời gian tạm dừng đến hàng thiên niên kỷ nay, nhưng đến tận thời điểm này, con người cùng với thiết bị liên lạc viễn thông và hệ thống internet mới có thể nhận ra rằng một khu vực có thể chậm hơn những khu vực khác đến hai tiếng đồng hồ. Đã từng có thời giai đoạn khi bạn có thể làm cho khoảng thời gian tạm ngừng bao trùm khắp nơi trên trái đất và lũ Người Bùn kia lại cứ nghĩ đơn giản rằng chuyện này sẽ làm Thượng đế tức giận. Nhưng tình trạng này không còn kéo dài nữa. Ngày nay, con người đã có những thiết bị phục vụ cho việc đo đạc mọi thứ, cho nên nếu thời gian có ngừng trệ thì chắc chắn họ cũng sẽ đo được chính xác sự ngừng trệ ấy.

Trước đây, năm con yêu tinh trợ chiến sẽ dàn thành hình một ngôi sao năm cánh quanh mục tiêu và giương chiếc khiên phép thuật lên trên mục tiêu ấy, cùng với đó là khoảng thời gian tạm ngừng bên trong hàng rào pháp thuật.

Mọi chuyện sẽ xuôn xẻ nếu những con yêu tinh trợ chiến không sử dụng đến phòng tắm. Nhiều hàng rào bao quanh cũng sẽ biến mất khi bất kỳ con yêu tinh nào trong số năm con yêu tinh kia nốc một cốc rượu vì những con yêu tinh làm nhiệm vụ trợ chiến sẽ nhanh chóng đuối sức, căng tay của chúng sẽ bị đau. Vào một ngày đẹp trời, rất có thể bạn sẽ nắm quyền sở hữu một tiếng rưỡi đồng hồ, nhưng như thế thì chẳng bổ bèn gì so với những rắc rối bạn phải chịu đựng.

Foaly là người đã đưa ra ý tưởng tiến hành máy móc hóa các tài liệu. Anh ta thuê những con yêu tinh trợ chiến làm việc trong môi trường đặc quy có chất lithi, sau đó anh chàng thiết lập mạng lưới bao gồm một loạt những đĩa nhận xung quanh khu vực đã được đánh dấu sẵn. chuyện này nghe cũng đơn giản phải không? Tuy mọi chuyện không dễ dàng như thế, song cũng có một số thể mạnh nhất định. Một mặt năng lượng sẽ không trào lên, đặc quy cũng sẽ không trào thêm. Bạn cần phải tính toán chính xác xem mình cần bao nhiêu viên pin,

và khoảng thời gian tạm dừng có thể kéo dài trong khoảng tám tiếng đồng hồ. Khi chuyện này xảy ra thì khu điền trang của nhà Fowl chính là nơi lý tưởng cho việc tạm ngưng thời gian. Vì nó cách biệt với hàng rào. Lạy trời, thậm chí nó còn có những pháo đài trông đến là đẹp mắt. Mọi chuyện sắp xếp cứ như Artemsi Fowl rất muốn thời gian ngưng lại vậy... Ngón tay của Foaly có vẻ do dự trên nút ấn. Chuyện này có thể xảy ra không nhỉ? Trong toàn bộ vụ này, rút cục chú nhóc của chúng ta vẫn đi trước một bước.

- Chỉ huy?

- Chúng ta đang ở trên mạng đúng không?

- Chưa đâu. Có một điều gì đó...

Phản ứng nhanh và mạnh của Root gần như thổi tung những chiếc loa trầm gắn trong tai Foaly.

- Không, Foaly! Chẳng có chuyện gì cả! Chẳng có ý tưởng nào của cậu nghe có vẻ khả thi cả, cảm ơn cậu rất nhiều. Tính mạng của đại úy Short đang bị đe dọa, cho nên cậu hãy ấn vào chiếc nút đó trước khi tôi trèo lên tháp và ném nó vào mặt cậu!

- Hiểu rồi – Foaly làu bàu và ấn vào chiếc nút.

Trung úy Cudgeon liếc nhìn chiếc đồng hồ có hình mặt trăng của gã.

- Ông có tám tiếng đồng hồ cả thảy.

- Tôi biết thời gian của mình lắm chứ - Root gầm gừ khó chịu - Và hãy thôi cái kiểu cứ rình mò tôi đi. Anh không còn việc gì để làm nữa hay sao?

- Cuối cùng thì ông cũng đề cập đến chuyện đó, tôi có sẵn trong tay một trái bom sinh học đây.

Root đáp lại.

- Đừng làm phiền tôi, trung úy. Lúc nào anh cũng đưa ra những lời bình luận khiến tôi không sao tập trung nổi. Hãy làm bất kỳ việc gì mà anh có thể. Nhưng anh hãy chuẩn bị mà hầu tòa. Nếu chuyện này không trót lọt, ối người sẽ phải ra tòa đấy.

- Thực vậy – Cudgeon gầm gừ - Nhưng tôi không nằm trong số đó.

Root ngược nhìn bầu trời. Một cánh đồng xanh mướt trải dài qua điền trang Fowl. Thật tuyệt. Họ đang ở trong trạng thái trung gian. Bên ngoài những bức tường này, cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra, gấp gáp, nhưng nếu bất kỳ ai phải giành cho kỳ được khu vực này bất chấp những bức tường đã được củng cố và cổng cao, thì sớm muộn họ cũng nhận thấy rằng trang ấp này hoàn toàn bị bỏ hoang, tất cả những thành viên trong điền trang này đều bị mắc kẹt trong quá khứ.

Vậy nên trong vòng tám tiếng đồng hồ tiếp theo, điền trang Fowl sẽ tỏa sáng lung linh. Sau đó thì Root cũng không thể đảm bảo an toàn cho Holly được nữa. Trong tình huống bắt buộc, rất có khả năng Cudgeon sẽ sử dụng đến trái bom sinh học kia. Root đã từng trông thấy ánh chớp xanh lam trước đó. Không một sinh vật nào có thể trốn thoát, ngay cả những con chuột nhắt.

Root đã nhìn thấy Foaly ở bệ của ngọn tháp nằm ở phía Bắc. Anh chàng nhân mã dùng chiếc tàu con thoi sát với bức tường dày đến một mét. Khu vực làm việc là một đồng toàn dây rợ rối tung tối mù và cả những sợi cáp quang đang đập loạn xạ.

- Foaly à? Cậu ở đó đúng không?

Mái đầu hình lá của con nhân mã từ từ hiện lên khỏi chỗ khum của một ổ cứng đã bị tháo dỡ lạnh tanh bành.

- Tôi ở đây, thưa chỉ huy. Tôi cho rằng ông vừa ấn vào chiếc nút trước mắt tôi.

Root cười:

- Đừng nói với tôi là cậu đang trông mong một lời tạ lỗi đấy, Foaly. Hôm nay tôi đã chán cảnh phải xin lỗi rồi. Tốt hơn chúng ta nên cư xử với nhau như những người bạn thật sự.

- Cudgeon ấy à? Thứ lỗi cho tôi thưa chỉ huy nhưng tôi không đời nào xin lỗi gã trung úy đó đâu. Hẳn ta không xứng đáng nhận được bất kỳ lời tạ lỗi nào, vì hẳn ta chính là kẻ đã đánh lén ông.

- Cậu nghĩ sai về Cudgeon rồi. Anh ta là một sĩ quan ưu tú đấy. Có lẽ anh ấy hơi nhiệt tình một chút, nhưng khi thời cơ đến Cudgeon sẽ biết phải làm gì.

- Có lẽ, gã sẽ chỉ làm những gì có lợi cho bản thân mà thôi. Tôi không nghĩ hẳn quan tâm đến tính mạng của Holly đâu.

Root không trả lời. Sự thực thì Root không thể trả lời được.

- Và còn một điều nữa. Tôi nghi ngờ là thằng nhóc Artemis Fowl muốn chúng ta tạm ngưng thời gian. Rút cuộc tất cả những gì chúng ta có thể làm là chịu sự kiểm soát của nó.

Root day day hai bên thái dương:

- Chuyện này không thể xảy ra được. Làm sao một thằng bé người trần mắt thịt như nó lại có thể biết về khoảng thời gian tạm ngưng cơ chứ? À này Foaly, không còn thì giờ để suy luận đâu. Chúng ta chỉ còn chưa đầy tám tiếng đồng hồ để dọn sạch cái đồng bừa bãi này, cậu hiểu ý tôi chứ?

Foaly gõ lọc cọc lên chiếc giá để thiết bị bám sát lấy bức tường.

- Chắc chắn là không còn vũ khí hạng nặng nữa. Ngay sau những gì xảy ra với Nhóm phục hồi I, chẳng còn lấy một chiếc mũ chiến. Có vẻ như con người đã thu thập hết vũ khí. Không, để tỏ rõ mình vẫn còn đức tin, chúng tôi sẽ gửi ông đi trong tình trạng không có vũ khí cũng không hề có một manh áo trong tay.

Root thở phì phò:

- Thế cậu nhận được những lời chỉ dẫn từ đâu?

- Đó chỉ là yêu cầu cần thiết khi tiến hành những thủ tục mà thôi. Nuôi dưỡng niềm tin sẽ đẩy nhanh tốc độ liên lạc.

- Này cậu đừng nói thêm gì nữa, đưa cho tôi thứ gì có thể bắn được đi.

- Một thứ gì phù hợp với ông – Foaly miệng thở dài, còn tay thì lựa lấy một thứ gì đó trông giống như một ngón tay từ chiếc giá đựng thiết bị.

- Đó là thứ gì vậy?

- Một ngón tay. Thế nó còn giống thứ gì khác sao?

- Đúng là một ngón tay – Root thú nhận.

- Nhưng nó không phải là một ngón tay bình thường – Foaly liếc nhìn xung quanh để chắc không ai theo dõi mình – Giải pháp nằm trong một chiếc phi tiêu được điều áp. Chỉ có một viên đạn mà thôi. Ông hãy gõ khớp ngón tay cái và sẽ có kẻ buồn ngủ.

- Tại sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy thiết bị này trước đây nhỉ?

- Đó là một thiết bị bí mật...

- Và? – Root nói đầy vẻ nghi hoặc.

- Thực ra cũng có một vài bất trắc...

- Nói cho tôi đi chứ, Foaly!

- Nhiều đồng đội của chúng ta đã quên bém mắt rằng họ đang nắm giữ những thứ như thế này.

- Điều ấy cũng đồng nghĩa với chuyện họ tự bắn vào mình

Foaly gật gật đầu trông có vẻ khốn khổ lắm:

- Một trông số những con yêu tinh giỏi nhất của chúng ta đã ngoáy mũi. Ba ngày được đưa vào danh sách phê phán.

Root hồi tưởng những gì còn sót lại sau khi kẻ khốn khổ sử dụng đầu ngón tay trở. Tại địa điểm đó người ta chỉ nhìn thấy xương thịt chẳng còn hình thù gì của kẻ bất cẩn

- Đừng lo lắng Foaly, tôi đâu có ngốc đến vậy. Còn chuyện gì nữa không?

Foaly tháo thứ gì đó trông như cái móng giả ra khỏi chiếc giá để thiết bị.

- Cậu không nghiêm túc chút nào! Cái đó là gì vậy?

- Chẳng là gì cả - con nhân mã thú nhận – Nhưng nó có thể gây cười.

Root cười tủm tỉm. Lần thứ hai ông ta lại tủm tỉm. Thật là một dấu hiệu khác lạ.

- Cậu khinh thường tôi đúng không. Cậu định cho tôi vào tròng chứ gì?

- Tất nhiên rồi. Đây là một webcam đeo ở mắt. Màu mống mắt của ông là gì vậy? – Foaly nhìn sâu vào mắt viên chỉ huy – Hừm. Màu nâu bùn – Anh ta lựa lấy một ống đựng thuốc nhỏ nhỏ từ chiếc vỏ rồi tháo những chiếc thấu kính hội tụ ra khỏi khoảng chứa chất lỏng. Sau đó anh dùng ngón tay cái và ngón tay trở lật mí mắt của Root lên, rồi lách vào trong mống mắt – Điều này có thể làm ông khó chịu. Nhưng cố gắng đừng chớp hay nháy phần sau của mắt. Khi đó chúng tôi sẽ kiểm tra đầu ông, và Chúa mới biết là trong đó chẳng có thứ gì thú vị cả.

Root chớp chớp mắt, cố chống lại cảm giác rằng nước mắt đang ứa ra.

- Xong rồi chứ?

Foaly gật gật đầu.

- Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm.

Viên chỉ huy gật đầu một cách miễn cưỡng. Hông ông ta có cảm giác thật nhẹ

nhóm khi không còn ngồi nỏ ba nòng nào lúc lắc bên cạnh nữa.

- Ổn rồi. Ngón tay có hình chiếc phi tiêu này có tác dụng gì nhỉ. Thành thật mà nói, Foaly, nếu thiết bị này có thể thổi tắt mặt tôi, cậu sẽ dính chặt vào mặt sau của chiếc tàu con thoi tới Haven đấy.

Anh chàng nhân mã cười khúc khích:

- Hãy cẩn thận trong nhà vệ sinh đấy.

Root không cười. Có một vài chuyện bạn không nên đem ra làm trò đùa.

Chiếc đồng hồ của Artemis đã ngừng chạy. Cứ như thể giờ chuẩn Greenwich không còn ở đó nữa. Hoặc có lẽ, Artemis đang suy tưởng, chúng ta chính là những kẻ đã biến mất trong thời gian. Cậu kiểm tra hệ thống CNN. Nhưng hệ thống này đã ngừng hoạt động. Hình ảnh của Riz Khan đang trong cảnh hoảng loạn hiển hiện trên màn hình. Artemis không thể kiềm chế một nụ cười mãn nguyện. Họ đã làm chuyện này, giống y những gì Cuốn sách nhận xét. LEP đã ngừng thời gian lại. Tất cả đang tiến triển theo kế hoạch.

Giờ là thời gian để kiểm tra một giả thuyết. Artemis quay chiếc máy phát hiện phóng xạ rồi đặt máy Cam Man ở mức 7 centimét. Angeline Fowl không còn nằm trong phòng. Căn phòng trống không. Mẹ cậu đã biến mất. Đã biến mất thật. cậu bé ngoác miệng cười thật tươi. Nụ cười thật mãn nguyện. Nụ cười chỉ xuất hiện khi cậu nghi ngờ chuyện gì đó.

Artemis chú ý vào Holly Short. Cô đang đắm chìm vào chiếc giường. Cô nhảy lên chiếc đệm rồi dùng tay không nện vào bức tường. Có thể cô đang bức mình. Có thể đó là giải pháp mỗi khi cô ấy điên tiết chẳng? Artemis gõ một ngón tay mảnh khảnh của mình vào chiếc máy phát hiện phóng xạ.

- Nhiệm vụ của cô là gì, đại úy? Thế kế hoạch nho nhỏ của cô là gì vậy?

Một xao động trên chiếc máy phát hiện phóng xạ khiến cậu bé rối trí.

- Cuối cùng – cậu bé hỗn hển – Cuộc chơi đã bắt đầu.

Một gương mặt đang tiến xuống đại lộ. Gương mặt này nhỏ nhắn nhưng rất cương quyết. Nó cũng không được bảo vệ. Chuyện đóng kịch đã chấm dứt rồi.

Artemis ấn tay vào chiếc nút trên hệ thống thông tin liên lạc.

- Butler đấy hả? Chúng ta có khách. Tôi sẽ chỉ cho ông thấy. Ông hãy quay trở lại đây và điều khiển hệ thống camera giám sát.

Qua tai nghe, giọng nói của Butler ngày càng nhỏ.

- Mười bốn, Artemis. Tôi đang trên đường tới.

Artemis ấn vào chiếc jacket được thiết kế riêng của mình rồi dừng lại trước gương để kéo thẳng ca vát. Một mảnh quan trọng trong khi thương lượng là cần phải nắm giữ tất cả các quân bài trong cuộc chơi, và ngay cả khi bạn không có quân bài nào thì cũng hãy cứ làm như mình đang có chúng.

Artemis cố tạo bộ mặt dữ tợn nhất. Dữ tợn, cậu lắm bầm, nhưng rất thông minh. Cần phải cương quyết, không được quên điều này. Cậu bé đặt một tay

lên nùm cửa. Giờ thì cậu đã sẵn sàng. Cậu thở thật sâu và cố gắng không nghĩ đến trường hợp có thể không kiểm soát nổi tình thế và dính đạn chết người. Một, hai, ba... cậu hé mở cánh cửa.

- Xin chào – cậu nói rất lịch sự mặc dù giọng nói ẩn chứa điều gì chẳng lành, hơi dữ dằn, hơi thông minh và quyết đoán.

Root đứng ngay trên bậc cửa, giơ hai lòng bàn tay lên, một cử chỉ báo hiệu: Xem này, tôi không hề mang theo vũ khí giết người nào đâu.

- Cậu là Artemis đúng không?

- Vâng, Artemis là tôi. Còn ông là?

- Chỉ huy Root dưới quyền LEP. Đúng rồi, chúng ta đã biết tên của nhau, vậy ít nhiều chúng ta cũng hiểu tình huống này đúng không?

- Tất nhiên rồi.

Root quyết định đánh liều dù rằng có thể thất bại.

- Giờ thì cậu hãy bước ra nào, nơi tôi có thể nhìn thấy cậu ấy.

Khuôn mặt Artemis trở nên lì lợm:

- Thế ông không hiểu gì sau khi tôi đã mất công giải thích sao? Chuyện con tàu nữa? Và cả những người lính biệt kích của ông thì sao? Tôi cần phải giết chết vài người đúng không?

- Không phải vậy – Root cướp lời vội vã – Tôi chỉ...

- Ông chỉ nuôi ý định dụ tôi ra bên ngoài để tôi có thể bị tóm gọn và buộc phải thương lượng đúng không. Đây chỉ huy Root, tôi khuyên ông hãy từ bỏ cuộc chơi này hoặc ít nhất cũng nên phái ai có cái đầu thông minh đến đây.

Root cảm giác mạch máu đang trào dâng ở hai má.

- Hãy nghe tôi này, cậu còn trẻ...

Artemis lại mỉm cười, điệu cười cao ngạo:

- Ông không phải là người giỏi giang trong việc thỏa hiệp đâu, chỉ huy ạ, ông đã mất bình tĩnh trước khi chúng ta có thể tiếp cận bàn thương lượng.

Root thở thật sâu.

- Tốt thôi. Cậu muốn nói gì thì nói. Cậu muốn dẫn dắt cuộc nói chuyện của chúng ta đến đâu đây?

- Vào trong nhà, tất nhiên rồi. Tôi cho phép ông bước vào đây, nhưng nhớ một điều, sinh mạng của đại úy Short đang nằm trong tay ông đấy. Hãy cân nhắc điều này cho thật kỹ.

Root làm theo lời chỉ dẫn của Artemis, ông đi xuống hành lang có hình mái vòm. Các thể hệ nhà Fowl đang nhìn ông chăm chăm từ những bức chân dung cổ điển. Họ băng qua một cánh cửa ra vào làm bằng gỗ sồi bóng để bước vào một căn phòng dài dành riêng cho việc hội họp. Trong phòng có kê một chiếc bàn tròn, trang bị đầy đủ những chiếc đệm êm, gạt tàn thuốc lá và cả bình đựng nước.

Root mừng ra mặt khi nhìn thấy chiếc gạt tàn thuốc lá, ông nhanh chóng lôi ra một điều xì gà đã dùng hết một nửa từ chiếc áo ghi lê.

- Có thể cậu không phải là một kẻ thô lỗ - Root vừa gầm gừ vừa nhả ra một đám khói thuốc lá màu xanh khổng lồ. Viên chỉ huy chẳng thèm để mắt đến những bình đựng nước, thay vào đó ông tự tay rót một thứ chất lỏng màu tím tím từ trong chai bệt chuyên dùng để đựng nước. Uống một hơi thật đã, ợ lên một cái rồi Root mới từ từ ngồi xuống.

- Ông đã sẵn sàng chưa? - Artemis tráo đi tráo lại những mảnh giấy trong tay mình cứ như một phát thanh viên đọc bản tin vậy - Chuyện là thế này. Tôi đã có cách để phanh phui những bí mật bẩn thỉu của các ông, và ông chẳng có cách gì để ngăn tôi làm việc đó. Vậy nên bất cứ điều gì tôi yêu cầu cũng chỉ là cái giá nhỏ nhỏ mà thôi.

Root lại nhả thêm một hơi thuốc lá:

- Chắc là cậu nghĩ có thể tung toàn bộ tin tức lên hệ thống Internet.

- Ồ, không phải là bây giờ, cũng không phải thời điểm khi khoảng thời gian tạm dừng vẫn còn hiệu lực.

Khói thuốc trong cuống họng khiến Root sắp chết vì tắc thở. Bí mật giấu cuối đường hầm thế là đã bị phát hiện.

- Tốt, nếu cậu biết đôi chút về khoảng thời gian tạm dừng, thì chí ít cậu cũng cần phải ý thức được một điều, cậu cũng sẽ bị cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Artemis nhanh tay ghi lên mẫu giấy:

- Nay, tôi nghĩ chúng ta nên tiết kiệm thì giờ quý báu cho nhau. Tôi chán nghe những lời dối trá vụng về của ông rồi đấy. Trong một vụ bắt cóc như thế này, chắc chắn LEP sẽ phái một đội cứu hộ được đào tạo kỹ lưỡng để có thể giành lại những gì đã mất. Ông cũng sẽ hành động như vậy thôi. Xin lỗi vì thấy tức cười quá. Một đội cứu hộ có chuyên môn cao. Thành thật nhé, chỉ cần một nhóm tuần tra trinh sát hạng bét cùng với những khẩu súng nước cũng có thể hạ gục đội này dễ như trở bàn tay.

Root lặng lẽ nhả khói thuốc rồi từ từ trút cơn thịnh nộ lên đầu mẫu của điều thuốc lá.

- Bước tiếp theo là thương lượng đây. Và cuối cùng, khi thời hạn tám tiếng đồng hồ gần hết mà chúng ta không đạt được thỏa thuận nào thì khi đó cũng là lúc trái bom sinh học sẽ phát nổ.

- Cậu chủ Fowl, dường như cậu biết rất rõ về chúng tôi. Tôi không nghĩ cậu sẽ tiết lộ cho chúng tôi hay, cậu biết về chúng tôi đến mức nào? - Root dúi phần còn lại của điều thuốc vào chiếc gạt tàn - Vậy hãy nói thẳng ra nhé, cậu cần gì?

- Tôi chỉ có một yêu cầu thôi. Một yêu cầu duy nhất.

Artemis đẩy mẫu giấy cậu vừa cầm cùi ghi chép lúc trước lên mặt bàn đánh bóng loáng. Root đọc những thông tin được ghi trên đó.

- Một tấn vàng 24 cara. Đó phải là những thỏi vàng bóng. Cậu đang đùa phải không.

- Ồ không, tôi đang nói nghiêm túc đấy.

Root nóng nảy ngo ngoay trên ghế:

- Cậu không hiểu gì sao? Không ai có thể biện hộ cho việc cậu phạm tội đâu. Nếu cậu không trao trả đại úy Short, chúng tôi buộc phải thanh toán cậu. Không có giải pháp thứ ba đâu. Chúng ta không thể thương lượng được nữa rồi. Thực sự là không thể. Tôi đến đây với trọng trách giảng giải, phân tích cho cậu hay thực lực của cậu.

Giọng cười như ma cà rồng của Artemis lại vang lên.

- Ồ, nhưng ông sẽ phải thương lượng với tôi mà thôi.

- Thật vậy sao? Điều gì khiến cậu quá tự tin đến vậy?

- Tôi dám chắc đây, vì tôi biết cách thoát ra khỏi thế trận thời gian này.

- Làm gì có chuyện đó – Root gầm gừ - Chuyện đó không thể xảy ra được.

- Thế mà đó lại là sự thực đấy. Tin tôi đi, tôi chưa bao giờ nói sai đâu.

Root vò nát mẫu giấy rồi nhét vào trong chiếc áo của mình.

- Tôi phải cân nhắc kỹ vấn đề này.

- Cứ nghĩ cho kỹ đi. Chúng ta có tám tiếng đồng hồ đây... Ồ, xin lỗi nhé vì chỉ còn lại có bảy tiếng rưỡi nữa thôi, sau đó thì chẳng còn thì giờ nữa đâu.

Root im lặng một lúc lâu, ông gõ móng tay lên mặt bàn. Hít một hơi thật sâu, ông đột ngột đứng thẳng lên.

- Chúng ta sẽ giữ liên lạc với nhau. Đừng lo lắng, tôi sẽ theo đuổi chuyện này đến cùng.

Artemis đẩy chiếc ghế tựa ra phía sau.

- Ông đã nói vậy đấy nhé. Nhưng hãy nhớ lấy một điều, ông sẽ không được phép bước vào đây chừng nào tôi còn sống.

Root rón rén bước xuống hành lang, vừa đi ông vừa dán mắt vào những bức tranh sơn dầu. Bây giờ tốt nhất là rời đi và xử lý những thông tin vừa có được. Cậu nhóc Artemis Fowl quả là một đối thủ khó chơi. Nhưng chú nhóc đã phạm một sai lầm đáng tiếc khi cho rằng Root sẽ tuân theo đúng luật của cuộc chơi. Tuy nhiên, Julius Root đã không nhận được những thỏi vàng từ phía người chỉ huy của mình như bất kỳ luật lệ nào được ghi trong sách vở. Giờ là lúc phù hợp cho những hành động không tuân theo khuôn phép đó.

Những chuyên gia đang quan sát cuốn băng từ chiếc cam trong mống mắt của Root.

- Mọi người hãy nhìn xem – Giáo sư Cumulus lên tiếng – ông ta là một chuyên gia nghiên cứu hành vi – Chính là sự co giật ấy, thằng bé đang nói dối.

- Thật vô nghĩa – Tiến sĩ Argon, một chuyên gia tâm lý đến từ Mỹ phản bác – Đó là vì nó ngựa quá thôi. Nó ngựa thì nó phải gãi chứ sao. Chẳng thể kết luận được điều gì.

Cumulus quay về phía Foaly.

- Hãy lắng nghe xem thằng cha này nói gì. Làm sao tôi có thể kỳ vọng vào

chuyện sẽ cộng tác với một gã lang băm cơ chứ?

- Đồ phù thủy – Argon đáp lại. Foaly giơ lòng bàn tay còn vương những cọng tóc lên.

- Thôi nào, các quý ngài. Chúng ta cần có sự thống nhất. Cần có một bước đi cụ thể.

- Vô ích mà thôi – Argon buồn bã nhận xét – Tôi không thể làm việc trong điều kiện như thế này.

Cumulus khoanh tay lại:

- Nếu ông ấy không làm được, thì tôi cũng không làm được đâu.

Root sai bước qua những chiếc cửa kếp trên chiếc tàu con thoi. Trông ông lạc quan hơn thường lệ.

- Thăng nhóc ấy đang điều khiển chúng ta. Tôi sẽ không dễ dàng chịu thua nó. Nào, bây giờ thì hãy nói cho tôi biết các chuyên gia của chúng ta đã có được gì từ cuốn băng?

Foaly từ từ chuyển sang một bên để viên chỉ huy có thể quan sát một cách rõ ràng những kẻ mệnh danh là chuyên gia kia.

- Rõ ràng chúng tôi không thể làm việc trong điều kiện như thế này.

Root từ từ nhắm mắt lại và lẩm nhẩm:

- Định xin lỗi tôi sao?

- Một tiến sĩ giỏi thực ra cũng chỉ là một kẻ dở hơi – Cumulus lên tiếng, có vẻ như ông ta không quen với thái độ giận dữ này của Root.

- T..tôi là một kẻ dở hơi sao – Argon lắp bắp.

- Thế còn ông thì sao, đồ yêu tinh suốt ngày mò mẫm dưới các hang động? Ông đã đưa ra nhận định thật ngớ ngẩn cho hành động chẳng có ý nghĩa gì.

- Hành động đó mà không có nghĩa lý gì sao? Rõ ràng thăng nhóc đang mất bình tĩnh. Rõ ràng nó đang nói dối. Sách đã dạy như thế.

Root tức giận đập rầm rầm năm đấm xuống bàn khiến những vết nứt hình mạng nhện chạy ngang qua màn hình.

- Im đi.

Một sự im lặng bao trùm lấy bầu không khí.

- Nào, hai chuyên gia yêu mến, các ông đã được trả trước một khoản kếp xù để có thể đưa ra những dự đoán cần thiết. Đúng không hả?

Cả hai cùng gật đầu. Cả hai cùng sợ như thể một khi lên tiếng, họ sẽ phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

- Rất có khả năng chuyện này sẽ liên quan đến tính mạng của các ông đấy, vậy nên tôi muốn các ông sẽ tập trung hết mình. Các ông hiểu tôi đang nói gì chứ?

Cả hai lại gật đầu.

Root giật chiếc camera ra khỏi một bên mắt ướt đẫm.

- Chú ý đấy Foaly. Cho đến khi có được kết quả.

Cuộn băng giật giật một cách rời rạc. Trên màn hình, Root vẫn chăm chú theo

dối hình ảnh Artrmis đang ở bên trong phòng hội thảo.

- Ở đó, cứ ở yên đó. Cậu có thể phóng to mặt của thằng nhóc Artemis được không?

- Tôi có thể phóng to khuôn mặt của thằng nhóc Artemis chứ gì – Foaly rên rỉ – một chú lùn có thể đánh cắp trang web phía dưới một con nhện không nhỉ?

- Đương nhiên là được rồi – Root đáp lại.

- Trên thực tế đó là một câu hỏi hoa mỹ mà thôi.

- Tôi không cần cậu phải lên lớp, Foaly. Cậu có phóng to khuôn mặt thằng nhóc lên không thì bảo?

Foaly nghiêng hàm răng làm từ đá xây mộ của mình.

- Được thôi, thưa chỉ huy. Tôi sẽ làm ngay.

Con nhện mã chạm tay vào bàn phím với tốc độ nhanh như chớp. khuôn mặt của Artemis nhanh chóng bao trùm toàn bộ màn hình.

- Tôi khuyên các ông hãy chú ý vào những tôi sắp nói ra đây – Root vừa lên tiếng vừa ép mạnh vào bờ vai của những chuyên gia – Những nhận xét này có tính chất sống còn trong sự nghiệp của các ông đấy.

- Tôi dám chắc đấy vì tôi biết cách thoát ra khỏi thế trận thời gian này.

- Nào giờ thì hãy nói cho tôi biết – Root ra lệnh – Thằng nhóc đang nói dối, đúng không?

- Tua lại đi – Cumulus thúc giục – Hãy cho tôi xem ánh mắt của thằng bé.

Argon gật đầu.

- Được. Chỉ xem mắt thôi nhé.

Foaly gõ nhẹ vào một vài phím, và cặp mắt của Artemis dần dần trải rộng trên màn hình.

- Tôi chắc đấy – giọng của cậu bé oang oang – vì tôi biết cách thoát ra khỏi thế trận thời gian này.

- Này, nói cho tôi biết thằng nhóc đang nói dối đúng không.

Cumulus và Argon quay mặt nhìn nhau, tất cả những thành kiến của hai người chợt tan biến.

- Không phải vậy – cả hai cùng đồng thanh.

- Thằng nhóc nói thật – chuyên gia hành vi bổ sung.

- Hoặc là – chuyên gia tâm lý xác nhận – Chí ít thì nó cũng nghĩ như thế.

Root chớp mắt.

- Tôi cũng đã nghĩ như thế. Khi nhìn vào thằng nhóc, tôi nhận ra rằng thằng bé đang rất thành thực hoặc là nó đang phát điên.

Trên màn hình, Artemis nhìn chăm chăm vào họ với ánh mắt rất điềm tĩnh.

- Vậy câu trả lời ở đây là gì – Foaly vồn vã hỏi – Rút cục thằng bé nói đúng hay nó điên rồi?

Root giật lấy ngòi nổ ba nòng của mình từ giá súng.

- Khác gì cơ chứ – ông rít lên, ấn chặt thứ vũ khí bất ly thân của mình vào hông – Nổi đường dây ngoại vi cho tôi đến E1. Tên Fowl này dường như biết

tất cả mọi luật lệ của chúng ta, đã đến lúc phải vi phạm một điều luật nào đó rồi!

Chương 7: MULCH

Đã đến lúc giới thiệu một nhân vật mới trong thế giới phép thuật của chúng ta. Thực ra, đây không phải là một nhân vật mới. Trước đây chúng ta đã có dịp gặp hắn ở đường dây đặt trước của LEP. Người này đang bị giam giữ vì vô số lần ăn cắp: Mulch Diggums, tên lùn có thói quen ăn cắp vặt. Một phần tử bất hảo, thậm chí là theo tiêu chuẩn của Artemis Fowl, cứ như thể nhân vật này vẫn chưa đủ bội thực vì những cá tính phản đạo đức.

Sinh ra trong một gia đình người lùn cư trú trong hang điển hình, Mulch đã sớm quyết định rằng khai thác mỏ không phải là nghề dành cho hắn, và hắn kiên quyết dành những phẩm chất đặc biệt của mình cho một việc khác – đào bới và đột nhập, thường là đột nhập những gia đình giàu có của Người Bùn. Tất nhiên điều này đồng nghĩa với việc mất phép thuật vì nơi cư trú rất thiêng liêng. Nếu anh phá vỡ quy định nào đó, anh phải chuẩn bị sẵn sàng đón nhận hậu quả. Mulch không quan tâm. Dù sao đi nữa hắn cũng chẳng bận tâm nhiều đến phép thuật. Vì nó chẳng lợi nhiều cho công việc đào bới.

Mọi chuyện trôi qua khá suôn sẻ trong một vài thế kỷ. Hắn đã tạo dựng cho mình một công việc làm ăn rất khá khẩm trên mặt đất cho tới khi hắn cố sức bán khẩu Jule Rimet Trophy cho một tình báo viên của LEP. Từ đó, may mắn đã rời bỏ hắn, tính cho đến nay hắn đã bị bắt hơn hai mươi lần. Tổng số là hơn ba trăm năm ra tù vào tội.

Mulch có một sự thêm thuồng kỳ lạ đối với công việc đào đường hầm, và thật không may điều đó phải hiểu theo nghĩa đen. Vì những người lùn này không giống với những chiếc máy đào hầm, nên tôi sẽ giải thích chuyện này sao cho thú vị nhất. Cũng giống như một số thành viên của họ hàng nhà lùn, cánh lùn nam giới có thể dịch chuyển xương hàm của mình, nó cho phép họ ngốn vào ký lô đất trong một giây. Loại vật liệu này được hấp thụ bởi một quá trình chuyển hóa vô cùng hiệu quả, tinh lọc lấy tất cả khoáng chất hữu ích và tổng những chất còn lại ra ngoài. Thật hấp dẫn.

Còn hiện tại, Mulch đang ngồi ủ dột trong một xà lim với bốn bức tường bằng đá tại đại bản doanh của LEP. Ít nhất thì hắn cũng đang cố gắng để chấp nhận hình ảnh một tên lùn ủ ê và quá nhàn rỗi. Sự thực là hắn đang run rẩy trong đôi ủng thép bọc kín hết các đầu ngón chân của hắn.

Lúc này cuộc chiến giữa người lùn và yêu tinh bỗng chốc bùng phát và một tên tiểu yêu nào đó của LEP cảm thấy giam Mulch cùng với một đám yêu tinh luôn sẵn sàng gây hấn là hợp lý. Có lẽ do sơ suất. Mà rất có khả năng là để trả thù hành động cố xoáy chiếc túi của viên sĩ quan bắt hắn ở đường dây đặt trước.

- Thế nào thằng lùn kia – tên yêu tinh đầu trọc, gã bạn tù mặt mụn, quanh người đầy hình xăm mĩa mai – Sao không nhai vụn mấy bức tường này rồi

chuồn đi?

Mulch gõ lên những bức tường:

- Đá rắn lắm.

Tên yêu tinh cười ha hả.

- Cái gì cơ? Còn thứ gì có thể cứng hơn đầu bọn lùn chúng mày nữa.

Bọn lâu la quanh hắc cười rộ lên. Mulch cũng cười. Hắc nghĩ có thể như thế là khôn ngoan. Nhưng hắc đã lầm.

- Mày đang cười nhạo tao đó hả thằng lùn kia?

Mulch im bặt.

- Cùng ngài – hắc chữa – tôi cười cùng ngài đấy chứ. Câu chuyện về cái đầu đó hay quá.

Tên yêu tinh tiến về phía Mulch cho đến lúc cái mũi gầy nhẳng của hắc còn cách mũi của Mulch vài centimet.

- Mày đang c-h-ọ-c t-ử-c tao phải không, thằng lùn kia?

Mulch nuốt giận, tính toán. Nếu lúc này mà cự lại, hắc có thể sẽ phải đối phó với tên đầu đảng trước khi lũ lâu la kia phản công. Nhưng bọn yêu tinh hay hành hạ cơ quan tiêu hóa của người ta lắm. Sao mà thẳng nổi.

Bất thành lình tên yêu tinh đầu đảng làm phép gọi một quả cầu lửa bay lơ lửng trên tay hắc.

- Tao hỏi mày một câu, thằng lùn kia.

Mulch thấy tuyến mồ hôi trên cơ thể hắc đột nhiên hoạt động mãnh liệt. Người lùn vốn không ưa lửa. Khác hắc với những loài có phép thuật khác, người lùn không thích sống trên mặt đất, nơi quá gần với mặt trời. Đối với bất kỳ ai cố gắng vì sự nghiệp giải phóng sự chiếm hữu của Người Bùn thì đó quả là một điều đáng mỉa mai.

- Không phải thế – hắc lắp bắp – Tôi chỉ đang cố gắng thân thiện thôi mà.

- Thân thiện à – Tên mặt mụn nói với vẻ nhạo báng – Loại chúng mày thì làm gì biết được ý nghĩa của từ đó. Đồ đánh lén hèn hạ, tất cả bọn chúng mày.

Mulch gật đầu xã giao:

- Thì người ta vẫn nghĩ chúng tôi là kẻ hơi mưu mô mà.

- Hơi mưu mô! Hơi mưu mô thôi á! Anh tao Phlegm đã bị một đám lùn ngụ trang thành những đồng phân mai phục. Bây giờ anh ấy đang phải nằm điều trị!

Mulch gật đầu thông cảm:

- Kể đồng phân mai phục cổ đấy. Thật chẳng tế nhị chút nào. Đó là một trong những lý do tôi chẳng muốn dính dáng đến những người họ hàng của mình nữa.

Tên mặt mụn xoáy tít quả cầu lửa bằng các ngón tay:

- Trên đời này có hai thứ mà tao thật sự kinh tởm.

Mulch cảm thấy hắc biết được đó là điều gì.

- Thứ nhất là một thằng lùn hôi thối.

Chẳng có gì bất ngờ cả.

- Và thứ còn lại là kẻ phản bội lại giống nòi của mình. Mà từ những điều tao nghe được, mày lại đúng là hai thứ ấy.

Mulch gượng cười:

- Chỉ vì tôi may mắn thôi.

- May mắn chẳng làm trò trống gì ở đây cả. Số mệnh đã sắp đặt mày rơi vào tay tao.

Vào lúc khác, Mulch hẳn đã chứng minh ngay rằng may mắn và số mệnh cơ bản là giống nhau. Nhưng không phải là lúc này.

- Mày thích lửa chứ, thằng lùn kia?

Mulch lắc đầu.

Tên mặt mụn cười khoái trá.

- Giờ thì chẳng có gì là xấu hổ cả, vì mỗi một giây tao sẽ đập một quả cầu lửa này vào họng mày.

Tên lùn lạnh lùng đón nhận. Phải chăng đó không phải là thứ họ hàng nhà lùn ghét? Người lùn ghét thứ gì kia chứ? Lửa. Kẻ duy nhất có khả năng tạo ra những quả cầu lửa là ai cơ chứ? Yêu tinh. Vậy thì kẻ nào bắt người lùn phải đối đầu với lửa kia chứ? Thật là đầu đất.

Mulch lùi về phía bức tường.

- Cẩn thận. Tất cả chúng ta thành than bây giờ.

- Không phải bọn tao – tên mặt mụn cười đắc thắng, hít hít quả cầu lửa bằng hai lỗ mũi thật là dài – Hoàn toàn không bắt lửa.

Mulch biết rõ điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hẳn cũng đã nhìn thấy điều đó rất nhiều lần ở những góc đường khuất. Một đám yêu tinh dồn một người lùn đơn độc vào góc tường, dùng phép thuật làm anh ta tê liệt, rồi tên cầm đầu sẽ nhả đạn từ hai lỗ mũi – khẩu súng hai nòng của nó – thẳng vào mặt anh ta.

Hai lỗ mũi tên mặt mụn phập phồng khi hẳn chuẩn bị hít quả cầu lửa. Mulch sợ hãi. Chỉ có một lối thoát duy nhất. Bọn yêu tinh thường hay phạm phải một sai lầm cơ bản. Bọn chúng thường quên làm tê liệt các cánh tay của đối phương.

Tên yêu tinh mở miệng, thở ra rồi lại mím miệng lại. Hơi thở càng làm ngọn lửa mạnh hơn. Hẳn ngửa đầu về phía sau, chĩa mũi thẳng vào tên lùn, rồi bắt đầu bay. Nhanh như chớp, Mulch nhét hai ngón tay cái vào mũi tên mặt mụn. Thật là kinh khiếp, đúng thế, nhưng rõ ràng vẫn tốt hơn là trở thành món thịt lùn nướng.

Quả cầu lửa bị chặn. Nó đập vào hai đầu ngón tay Mulch rồi dội ngược trở về tên yêu tinh. Ống dẫn lệ vốn là đường thông mỏng manh nhất, nên ngọn lửa bị nén lại thành những dòng áp lực, trào ra dưới mi mắt tên yêu tinh. Khấp xà lim tràn ngập lửa.

Mulch rút hai ngón tay ra, nhanh chóng lau chùi sạch sẽ, rồi đút vào miệng. Một hoạt chất tự nhiên trong nước bọt của hẳn bắt đầu chữa trị vết thương. Tất nhiên, nếu hẳn vẫn còn phép thuật, hẳn là hẳn chỉ cần đọc thần chú để

chữa lành những ngón tay bị cháy xém. Nhưng đó là cái giá phải trả cho một lối sống sai lầm.

Tên mặt mụn trông thật tệ. Khói bay ra từ những cái lỗ trên khuôn mặt hắc. Những tên yêu tinh có lẽ không bắt lửa, nhưng quả cầu lửa đánh nhằm chỗ đã khiến cái cơ thể hình ống của hắc lắc lư hết bên này lại sang bên kia. Hắc đu đưa như một sợi tảo biển, rồi đổ ụp, ngã sấp xuống sàn bê tông. Có tiếng gì đó lao xao. Có lẽ là một cái mũi yêu tinh to bụi.

Bọn yêu tinh lâu nhâu còn lại phản ứng chẳng chút thiện cảm nào.

- Xem hắc làm gì với xếp kia!

- Tên lùn đáng ghét đó.

- Rán hắc lên đi.

Mulch lùi ra xa hơn. Hắc hy vọng đám yêu tinh còn lại sẽ mất tinh thần khi kẻ cầm đầu của bọn chúng bị loại khỏi vòng chiến đấu. Những rõ ràng không như thế. Và cho dù hoàn toàn khác với bản chất con người hắc, nhưng Mulch không có lựa chọn nào khác ngoài tấn công.

Hắc dịch chuyển xương hàm rồi nhảy về phía trước, ngoạm vào trán tên lùn đứng đầu.

- Tản ra – Hắc hét lên bất chấp sự bận bịu của hàm răng – Hoặc tản ra hoặc thẳng đồng bọn của chúng mày sẽ lãnh hậu quả.

Cả bọn đứng sững lại, không biết nên làm gì tiếp. Dĩ nhiên tất cả bọn chúng đã từng nhìn thấy điều mà hàm răng của một tên lùn có thể gây ra cho đầu của những tên yêu tinh. Không phải là một cảnh đẹp để gì cho lắm.

Quả cầu lửa xuất hiện trên tay bọn yêu tinh.

- Tao cảnh cáo đấy!

- Mày không thể đánh thẳng tất cả bọn tao, thẳng lùn thôi tha.

Mulch cố cưỡng lại sự thôi thúc cắn sâu xuống nữa. Đó là ham muốn mạnh mẽ nhất trong những ham muốn của người lùn, có ngay từ khi sinh ra tuy hàm của họ được dùng để đào đường hầm hàng nghìn năm nay. Tên yêu tinh đang ngộ nguậy nhưng chẳng xá gì. Hắc chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Lũ lâu la kia đang tiến đến, còn hắc càng đầy ứ trong miệng lâu thì càng mất sức.

Thời khắc quyết định đã đến. Đó có phải là một kiểu chơi chữ không nhỉ? (Crunch time: thời khắc quyết định, Cruch: nhai, gặm)

Đột nhiên cửa xà lim lách cách mở cửa và hình như hắc một đội sĩ quan LEP đã tràn vào căn phòng chật hẹp ấy. Mulch cảm thấy hơi thép lạnh băng của một nòng súng dí sát vào thái dương hắc.

- Nhả tên tù đó ra – một giọng nói ra lệnh.

Mulch tuân lệnh. Tên yêu tinh khấp mình mấy nhầy nhựa sụp xuống, nôn ra sàn xà lim.

- Còn bọn yêu tinh các người, giải tán đi.

Từng người, từng người một đang lăm le quả cầu lửa biến mất.

- Không phải lỗi của tôi đâu – Mulch rên rỉ, tay chỉ vào tên mặt mụn đang nằm

có rúm – Hẳn tự làm mình ra nông nổi thế đấy.

Viên sĩ quan thu lại vũ khí rồi rút ra một chiếc còng tay.

- Tao chỉ quan tâm đến việc mày đã làm với bọn nó thôi – anh ta nói, xoay Mulch lại rồi chụp chiếc còng vào tay hẳn – Nếu ta có quyền, tao đẩy tất cả bọn mày vào một căn phòng rộng, một tuần sau tao quay lại để tẩy uế nó. Nhưng chỉ huy Root lại muốn gắp mày trong phòng ASAP trên mặt đất.

- Phòng ASAP à?

- Ngay bây giờ.

Mulch biết Root. Viên chỉ huy có trách nhiệm viếng thăm các nhà khách của chính phủ. Nếu Julius muốn gặp hẳn có lẽ lý do không phải là để uống rượu hay xem phim.

- Ngay bây giờ sao? Nhưng bây giờ trời vẫn còn sáng. Tôi sẽ bị thiêu cháy mất.

Viên sĩ quan LEP cười lớn:

- Nơi mày sắp đến không có ánh sáng, anh bạn ạ. Nơi mày sắp đến chẳng là gì cả.

Root đợi hẳn bên trong cổng của trường thời gian. Cánh cửa ấy cũng là một trong những phát minh của Foaly. Những vị thần được mời đến và rời khỏi trường thời gian mà không mấy may ảnh hưởng gì tới môi trường đã bị biến đổi bên trong trường thời gian. Thực tế điều này có ý nghĩa rằng cho dù phải mất gần sáu giờ đồng hồ để đưa Mulch lên tới mặt đất, nhưng hẳn sẽ chỉ được đưa vào trường thời gian ấy sau khi Root ra lệnh dẫn hẳn ta đến.

Đó là lần đầu tiên Mulch bước vào một trường nào đó. Hẳn đứng ngơ ngẩn nhìn cuộc sống đang diễn ra với một tốc độ chóng mặt đang diễn ra bên ngoài vòng quay cầu sáng lấp lánh. Ô tô phóng đi với tốc độ dường như là bất khả còn những đám mây thì bay hỗn độn trên bầu trời như thể bị những cơn lốc dữ dội cuốn đi.

- Mulch, mày là tên vô lại – Root gầm lên – Mày có thể cởi áo khoác ra được rồi đấy. Trường thời gian này ngăn tia cực tím hay ít ra người ta nói với tao thế.

Tên lùn được phát cho một chiếc áo khoác tạm thời tại nhà E1. Mặc dù người lùn có lớp da rất dày nhưng họ lại vô cùng nhạy cảm với ánh sáng mặt trời và sẽ bị đốt cháy trong vòng chưa đầy ba phút. Mulch cởi bỏ chiếc áo khoác bám chặt vào da.

- Vui mừng được gặp ngài, Julius.

- Kia là chỉ huy Root.

- Chỉ huy hiện tại thôi. Tôi nghe thế. Có một sai sót trong văn bản phải không? Root nghiêng răng, khiến điệu xì gà nát bét.

- Tao không có thời gian cho trò hỗn láo của mày, thẳng tù. Lý do duy nhất khiến tao không đánh mày một cái ngay bây giờ là tao đang có một việc dành cho mày đây.

Mulch chau mày:

- Thằng tù? Ông biết đấy Julius, tôi có tên đảng hoàng.

Root cúi xuống cho thấp bằng tên lùn:

- Tao không cần biết mày sống trong thế giới hão huyền nào, thằng tù, nhưng trong thế giới thực tại, mày là một tên tội phạm và công việc của ta là phải đảm bảo rằng cuộc sống của mày phải thật cực khổ. Vậy nếu mày hy vọng phép lịch sự chỉ vì tao đã làm chứng chống lại mày khoảng mười lăm lần gì đó thì mày hãy quên nhanh chuyện đó đi.

Mulch xoa xoa cổ tay đỏ ửng bởi chiếc còng số tám.

- Thôi được, chỉ huy. Không cần phải phũ phàng với nhau thế. Ông thừa hiểu tôi không phải là một kẻ giết người, mà chỉ là một tên ăn cắp vặt xoàng thôi.

- Từ những gì tao nghe được, thì mày đã gần như làm náo loạn dưới nhà giam còn gì.

- Không phải lỗi của tôi. Bọn họ đã tấn công tôi.

Root cắn chặt điều xì gà trong miệng.

- Thôi được rồi, chuyện đó không quan trọng. Hãy theo tao và đừng có thó cái gì đấy.

- Tuân lệnh, thưa chỉ huy – Mulch đáp một cách vô tội. Hắn cần gì phải thó cái gì. Hắn đã lén lấy được thẻ ra vào trường thời gian của Root khi viên chỉ huy nhoài người về phía trước.

Họ băng qua phía ngoài phòng hồi sinh đến đường lớn.

- Mày có thấy dinh thự kia không?

- Dinh thự nào?

Root nạt nộ.

- Tao không có thời gian cho chuyện đó, thằng tù kia. Gần một nửa khoảng thời gian chết của tao đã trôi qua. Thêm vài giờ nữa, một trong những sĩ quan giỏi nhất của tao sẽ chẳng còn trở về.

Mulch nhún vai.

- Chẳng liên quan gì đến tôi. Ông nhớ cho, tôi chỉ là một tên tội phạm. Và tiện thể tôi nói luôn, tôi biết điều ông muốn tôi làm, và câu trả lời là không.

- Tao vẫn chưa đề nghị mày cơ mà.

- Cần gì ông phải nói. Tôi là một tên trộm. Đó là một ngôi nhà. Ông thì lại không thể đột nhập vào ngôi nhà đó vì ông sẽ mất phép thuật, nhưng phép thuật của tôi cũng chẳng còn nữa rồi. Rõ như ban ngày rồi mà.

Root nhổ toẹt điều xì gà ra.

- Mày chẳng có chút quyền công dân nào ở đây cả đúng không? Ở đây toàn bộ cách sống của bọn tao đều đã được sắp sẵn.

- Nhưng đó không phải cách sống của tôi. Nhà tù của thần tiên hay nhà tù của con người. Đối với tôi đều giống nhau.

Viên chỉ huy suy nghĩ về điều tên lùn vừa nói.

- Thôi được, đồ cù nhầy. Mày sẽ được giảm năm mươi năm tù.

- Tôi muốn được ân xá.
- Mà y mơ hả, Mulch.
- Hoặc là chấp nhận như vậy, hoặc là ông hãy quên chuyện đó đi.
- Bảy mươi lăm năm tù và quản thúc nhẹ nhất. Hoặc chấp nhận hoặc mà y hãy quên chuyện đó đi.

Mulch giả vờ ra chiều suy nghĩ. Nghe có vẻ thuận lợi bởi vì dù thế nào đi nữa hẳn cũng có ý định trốn tù.

- Một mình một xà lim chứ?
- Được, được. Một mình một xà lim. Bây giờ thì mà y đồng ý rồi chứ?
- Được, Julius. Nhưng chỉ vì ông thôi đấy.

Foaly đang tìm một chiếc máy quay phim áp trùng hợp với Mulch.

- Màu nâu nhạt, tôi nghĩ thế. Hay có lẽ là màu nâu vàng. Ngài thực sự có một đôi mắt ấn tượng, ngài Mulch ạ.

- Cảm ơn, Foaly. Mẹ tôi luôn nói rằng đó là điểm hấp dẫn nhất của tôi đấy.

Root đi đi, lại lại trên sàn tàu con thoi.

- Cả hai người đều biết rằng chúng ta đang ở trong tình thế nguy hiểm thế nào rồi, đúng không? Đừng có quan tâm mãi đến chuyện phối màu nữa. Chỉ cần đưa cho hắn một chiếc máy quay phim thôi.

Foaly dùng một chiếc kẹp nhỏ nhắc một thấu kính ra khỏi dụng dịch.

- Thưa chỉ huy, điều này không hề phù phiếm chút nào. Màu sắc càng hợp bao nhiêu thì càng ít xoi mói bấy nhiêu.

- Màu nào mà chẳng được, chỉ cần làm quen với nó thôi.

Foaly túm cầm Mulch, giữ chặt hắn ta.

- Đây rồi, chúng tôi sẽ luôn ở bên ngài.

Foaly xoáy, ấn một vật hình trụ nhỏ tí xíu vào mớ tóc dày, rậm mọc ra từ tai Mulch.

Cái này dành cho liên lạc. Phòng khi ngài cần giúp sức.

Tên lùn cười nhăn nhó

- Bỏ qua cho tôi nhé vì không thể hiện sự tự tin của mình. Tôi cảm thấy từ trước đến bây giờ một mình tôi luôn làm việc tốt hơn.

- Nếu mà y có thể gọi mười bảy lần bị kết án là tốt hơn - Root tủm tỉm cười.

- Ồ, chúng ta làm gì có thời gian tán dóc, đúng thế không nhỉ?

Root chớp lấy vai Mulch.

- Mà y nói đúng. Chúng ta không có thời gian. Đi thôi.

Ông kéo Mulch qua bờ cỏ tới một mảnh đất có rất nhiều cây anh đào.

- Tao muốn mà y đào hầm vào trong đó và tìm hiểu làm thế nào mà thằng người trần mắt thịt Fowl này lại biết quá nhiều về chúng ta như vậy. Có lẽ có một hệ thống giám sát nào đấy. Bất kể nó là thứ gì, phá hủy ngay. Nếu có thể hãy đi tìm đại úy Short và xem xem mà y có thể làm gì cho cô ta. Nếu cô ta đã chết, thì ít nhất điều đó cũng sẽ dọn đường cho trái bom sinh học thẳng tiến.

Mulch liếc mắt nhìn toàn bộ khung cảnh:

- Tôi không thích nó.
- Mà không thích cái gì?
- Vị trí của vùng đất. Tôi nghĩ thấy mùi đá vôi. Nền đất này cấu tạo bằng đá cứng. Có lẽ không thể có đường vào.

Foaly phóng theo:

- Tôi vừa làm một phân tích hình ảnh. Cấu trúc cơ bản của vùng đất này hoàn toàn dựa trên đá, nhưng một số chỗ lại lồi nhিপ, cấu tạo bằng đất sét. Hầm rượu ở phía Nam có vẻ như có nền nhà bằng gỗ. Chắc sẽ chẳng thành vấn đề với ai đó có một cái miệng giống của ngài đâu.

Mulch quyết định coi đó như là một câu nói thực lòng chứ không phải là một lời xúc phạm. Hắn mở khóa chiếc quần đào hầm đang mặc.

- Được rồi. Lùi lại.

Root và những nhân viên LEP đứng xung quanh đều lùi về phía sau, nhưng Foaly, vốn chưa được tận mắt chứng kiến một người lùn đào hầm, quyết định đứng nguyên để ngó qua một tí.

- Chúc may mắn, ông Mulch.

Tên lùn di chuyển xương quay hàm của hắn.

- À, ừ – hắn lẩm nhẩm, cúi xuống bắt đầu hành động.

Cậu chàng nhân mã nhìn quanh...

- Mọi người đâu rồi...

Cậu chàng chẳng kịp nói hết câu, vì một cục đất sét vừa mới bị nuốt và thậm chí vừa qua công đoạn "tái chế" đã rớt bụp xuống mặt cu cậu. Rồi đúng lúc cu cậu vừa chùi sạch được đôi mắt thì Mulch đã biến sâu vào lỗ hổng, và âm thanh rột roạt không ngừng xuất hiện, làm lung lay cả cây anh đào.

Mulch đào theo một vùng đất xốp xuyên qua vùng tiếp giáp với núi lửa trong lòng núi đá. Rắn vừa phải, không quá nhiều đá vụn. Và cũng rất nhiều côn trùng nữa. Chúng cần thiết cho một bộ răng khỏe mạnh, đặc điểm nổi bật của một người lùn – hay đặc điểm đầu tiên của một người bạn đời trong tương lai của chúng để ý đến.

Mulch khoét sâu hơn nữa vào lòng đá vôi, dạ dày của hắn dường như đang nghiền nhỏ đá. Đường hầm càng sâu, càng ít nguy cơ bị sạt lún. Bạn không thể không để ý đến những chiếc máy cảm ứng xúc cảm và những bãi mìn. Người Bùn đã tiến được những bước kinh ngạc trong việc bảo vệ những tài sản quý giá của họ. Bởi những lý do hợp lý như đang diễn ra.

Mulch cảm thấy một chùm gì đó đang đung đưa bên trái hắn. Những con thỏ, tên lùn xác định vị trí trong tầm nhìn của mình. Điều đó luôn lợi ích để biết rõ lỗ động vật hoang dã nơi này đang treo ở đâu. Hắn ngoạm dọc khu đất có nhiều hang thỏ, ven theo móng của dinh thự, vòng quanh bên bên trong một cái thòng lọng hướng về phía Tây Bắc.

Không khó để tìm ra hầm rượu vang. Qua hàng bao nhiêu thế kỷ, rượu đã rĩ

ra, thắm qua nền nhà, ngấm xuống vùng đất bên dưới. Nơi này thật ẩm đậm, chẳng có gì vui vẻ cả. Có mùi hoa quả dấy, nhưng chẳng đủ tạo thành hương thơm. Rõ ràng là một hầm rượu đã xuống cấp.

Mulch ợ hơi. Quả là một loại đất sét tốt.

Tên lùn hướng bộ hàm chuyên dùng để đào bới của hắn lên phía trên, ngoạm vào nền nhà. Hắn ních qua cái ổ lõm khởm vừa được tạo ra ấy, rũ nốt chỗ bùn đất còn dính trên quần.

Thật may mắn, hắn đang ở trong một gian phòng tối om, điều kiện hoàn hảo cho khả năng thị giác của họ hàng nhà lùn. Bộ phận phản xạ sóng âm của hắn đã đưa hắn tới một khoảng trống trên nền nhà. Tiến một mét về phía trái, hắn đã trồi lên trong một thùng rượu vang đỏ khổng lồ. Mulch lại dịch chuyển xương quay hàm về vị trí cũ rồi nhẹ nhàng tiến về phía bức tường. Hắn áp cái tai hình con ốc của mình lên bức tường gạch đỏ. Trong một khoảng khắc lặng thinh, hắn lắng nghe những tiếng động của tòa nhà. Toàn là tiếng o o tần số thấp. Có một chiếc máy phát điện ở đâu đây vì dòng điện đang chạy qua các dây điện.

Cả tiếng bước chân nữa, đang đi lên, có lẽ là lên tầng ba. Và khá gần đây. Tiếng va chạm của một vật bằng kim loại rơi xuống sàn bê tông. Ở đó lại ồn lên lần nữa. Ai đó đang xây cái gì đó. Hoặc là đang đập vỡ thứ gì đó.

Cái gì đó đang bò qua chân hắn. Theo bản năng, Mulch nghiền nát nó. Hóa ra là một con nhện. Chỉ là một con nhện thôi.

- Xin lỗi anh bạn nhé - hắn nói với cái vệt xám dưới đất - Tôi có hơi lo lắng một chút.

Tất nhiên những bậc cầu thang làm bằng gỗ. Người mù là biết chúng đã có hơn một thế kỷ rồi. Những bậc thang thế này sẽ kêu kộp kộp ầm ầm ngay cả khi bạn liếc nhìn chúng. Hiệu quả hơn bất kỳ đệm cảm nhận áp lực dùng để phát hiện kẻ đột nhập nào. Mulch leo dọc theo mép cầu thang, chân nọ tiếp chân kia. Ngay gần tường là nơi có những tấm gỗ chắc chắn nhất và rõ ràng là khó mà kêu cọt kẹt được.

Nhưng điều này lại không đơn giản. Chân của họ hàng nhà lùn được sinh ra để dành cho những công việc nặng nhọc, chứ không phải dành cho những công việc phức tạp, khéo léo như múa ba lê hay giữ thăng bằng trên những bậc cầu thang làm bằng gỗ mục. Tuy nhiên, Mulch đã tới được cánh cửa mà không gây ra sự cố nào. Cũng có một vài tiếng cọt kẹt nhỏ, nhưng đôi tai của con người và những phần cứng máy tính làm sao mà nhận biết được.

Theo lẽ thường cánh cửa bị khóa, nhưng chỉ có thể làm sao ngăn được một tên lùn siêu ăn cắp vặt.

Mulch thọc tay vào mớ râu của hắn, nhổ ra một sợi râu cứng quèo. Râu của người lùn về căn bản khác với râu của người thường. Râu và tóc của Mulch thực sự là một khối các ăng ten chỉ đường cho hắn và giúp hắn tránh được những nguy hiểm trong lòng đất. Một khi chúng bị nhổ ra khỏi chân tóc hay lỗ

chân lông, thì lập tức trở nên cứng và chắc chắn. Mulch bẻ cong phần đuôi sợi tóc nhanh chóng trước khi nó trở nên cứng hoàn toàn. Một cái móc hoàn hảo. Chỉ một cái lắc thật nhẹ, cái khóa đã bật mở. Chỉ có đúng hai cái lắc khóa. Một sự bảo vệ quá sơ sài. Đúng là con người, họ không bao giờ ngờ đến một vụ đột nhập từ dưới lòng đất cả. Mulch bước lên một hành lang gỗ. Trần ngập nơi này là mùi của tiền. Hẳn có thể kiếm được một mớ bộn ở đây, nếu như hẳn còn thời gian.

Ngay dưới cột ở cửa ra vào là những chiếc máy quay. Quả là một chi tiết đầy tính thẩm mỹ, đặt những chiếc máy quay trong những góc khuất tự nhiên. Nhưng cảnh giác không phải là thừa. Mulch đứng lại một lúc, xem xét những điểm máy quay không chiếu tới. Ba máy quay dọc hành lang. Chín mươi giây một nhịp quét ảnh. Không có cửa rồi.

- Ông có thể đề nghị giúp đỡ – một giọng nói vang lên bên tai hẳn.

- Foaly – Mulch nhướng tròng mắt có dây dợ của hẳn về phía chiếc máy quay gần nhất – Cậu có thể làm được gì với mấy thứ này không – Hẳn thì thầm.

Tên lùn nghe thấy âm thanh thao tác trên bàn phím, rồi đột nhiên mắt phải của hẳn biến thành một thứ như là ống kính camera

- Thật là tiện lợi – hẳn nói bằng hơi thở – Mình phải có một cái này mới được Giọng nói của Root khô khốc lọt qua cái tai nghe nhỏ xíu.

- Không có cơ hội đâu, tên tù kia. Tài sản quốc gia đấy. Mà có lấy được chẳng nữa thì mày sẽ làm gì với nó trong tù hả? Hay mày lại muốn ở tù thêm nữa.

- Ông thật là biết dụ người khác, Julius ạ. Chuyện gì thế nhỉ? Chắc là ông sẽ đem lòng đổ kị lắm bởi vì tôi sắp thành công ở chính cái nơi mà ông đã thất bại phải không?

Câu chửi thề của Root bị tiếng của Foaly át đi.

- Xong, tôi làm được rồi. Một hệ thống video đơn giản. Thậm chí còn không phải là kỹ thuật số. Tôi sẽ truyền đi chuỗi hình ảnh của mười giây trước đây đến các máy quay qua các đĩa của chúng ta. Điều này sẽ tạo cho ông khoảng thời gian vài phút đấy.

Mulch bước đi không được hài lòng lắm.

- Vậy khoảng thời gian đó sẽ kéo dài bao lâu? Cậu biết đây, ở đây tôi rất dễ bị lộ .

- Bắt đầu rồi đấy – Foaly đáp – Vậy nên hãy hành động đi.

- Cậu chắc chắn không đấy?

- Đương nhiên là tôi chắc chắn. Mấy thứ đồ điện tử đơn giản. Tôi đã tiếp xúc với hệ thống giám sát của loài người từ khi tôi còn học mẫu giáo cơ. Ông chỉ cần phải tin tôi thôi.

Mình thà tin cả một đám người không săn đuổi những loài đang có nguy cơ tuyệt chủng còn hơn là tin một cố vấn LEP, Mulch nghĩ bụng. Nhưng hẳn ta vẫn nói ra.

- Được rồi. Tôi đi đây. Đi qua và ra khỏi đây.

Mulch lén lút chuồn xuống đại sảnh. Thậm chí tay của hắn cũng lần mò, khóa vào không khí như thể bằng cách nào đó hắn có thể tự làm cho mình nhẹ hơn. Bất kỳ chuyện gì mà chàng nhân mã ấy đã làm ắt hắn đang phát huy tác dụng bởi vì chẳng có tên Người Bùn hốt hoảng nào chạy xuống bậc cầu thang, vung vẩy những khẩu súng từ thời tiền sử của chúng cả.

Bậc cầu thang. Mulch có một ý tưởng liên quan đến cái cầu thang.

Chúng giống như những cái bẫy sập. Hắn cảm thấy chắc chắn như những vật giá trị nhất phải nằm ở tầng trên cùng. Và quả là một cái cầu thang tệ hại. Gỗ sồi mọt ruỗng, với những hình chạm trổ phức tạp thường làm liên tưởng đến thế kỷ XVIII hoặc là những kẻ giàu có trụy lạc, trong trường hợp này, có lẽ là cả hai. Mulch vuốt những ngón tay của mình dọc theo một dãy lan can cầu thang lộng lẫy.

Nhưng, chẳng có thời gian mà vớ vẩn. Những bậc cầu thang này sẽ không mãi vững vẻ như thế, đặc biệt lại nằm trong một vùng bị bao vây thế này. Ai có thể biết trước được có bao nhiêu tên lính canh khát máu đang đợi sẵn đằng sau mỗi cánh cửa kia, háo hức muốn có thêm một cái đầu của một kẻ có phép lạ trong kho chiến lợi phẩm chật ních của chúng.

Mulch di chuyển một cách thận trọng, quan sát nghe ngóng mọi thứ. Thậm chí cả tiếng sàn gỗ sồi cứng kêu cọt két. Hắn chạm đến bậc cuối cùng, cố tránh những họa tiết trên tấm thảm. Từ lần bị bắt thứ tám, tên lùn hiểu rằng một máy phát hiện trọng lực được giấu dưới lớp lông dày xù của một tấm thảm đặc biệt nào đó hoạt động dễ dàng đến mức nào.

Hắn chạm đất trong tư thế đầu vẫn rụt xuống tận vai. Nhưng có một vấn đề khác lại nảy sinh, gần như theo nghĩa đen của từ lên men. Hệ tiêu hóa của tên lùn, vì hoạt động quá mãnh liệt nên giờ như muốn nổ tung ra. Loại đất cấu trúc mềm xốp trên lãnh địa của Fowl quả là thoáng khí và một lượng không khí lớn đã đi vào thực quản của Mulch cùng với đất và các loại chất khoáng. Giờ thì chỗ đất ấy muốn thoát ra ngoài.

Lý thuyết của người lùn khẳng định rằng khí vào cơ thể phải được đưa ra ngoài ngay trong đường hầm, nhưng Mulch chẳng có thời gian cho chuyện đó. Bây giờ hắn đang cảm thấy tiếc vì đã không tận dụng lấy một chút thời gian để tổng đám khí này ra ngoài khi hắn vẫn còn đang ở trong căn phòng hẹp đó. Vấn đề của người lùn là khí không thể tự đi lên, mà chỉ có trôi xuống thôi. Nếu bạn có thể, hãy nghĩ đến hậu quả khủng khiếp của chứng ợ hơi trong khi đang tiêu hóa một miếng đầy ứ đất sét. Sẽ nôn hết cả ra. Chẳng phải là một cảnh tượng đẹp để gì cho lắm. Thế nên ngành giải phẫu học của người lùn mới khẳng định rằng tất cả khí phải được đưa xuống bên dưới, rồi ra ngoài cùng với đất sét thải, nhưng chỉ có trong sách của người lùn thôi.

Mulch ôm bụng. Hắn nên đến chốn nào đó vắng vẻ. Một bữa quá no nề đất như thế này có thể làm vỡ tung những cánh cửa sổ. Hắn lê bước dọc hành lang, bước qua cái cửa đầu tiên mà hắn gặp.

Lại những chiếc máy quay nữa. Đúng ra thì khá nhiều. Mulch nhìn một lượt. Bốn cái đang sục sạo nền nhà, còn ba cái nữa được gắn cố định.

- Foaly? Cậu có ở đó không? – tên lùn thì thầm.

- Không! – một giọng châm chọc đáp lại – Tôi có hàng tá việc phải làm hơn là ngồi lo lắng, cho sự sụp đổ của một nền văn minh mà chúng ta đã biết đến.

- Đúng thế, cảm ơn cậu. Đừng để cho tình cảm nguy ngập của tôi làm cậu day dứt chứ.

- Tôi sẽ cố để không day dứt.

- Tôi dành cho cậu một thử thách đây này.

Ngay tức thì giọng Foaly trở nên hứng thú.

- Thật hả? Cái gì thế?

Mulch đưa mắt về phía những máy quay được đặt trong những hốc tường, một nửa bị che khuất bởi kiểu kiến trúc cuộn xoáy.

- Tôi cần biết ba chiếc máy quay hướng về đâu. Một cách chính xác.

Foaly cười vang.

- Đó chưa phải là thử thách. Những hệ thống video cũ kỹ này tỏa ra những dòng ion rất mờ. Tất nhiên là mắt thường không nhìn thấy nhưng không thành vấn đề với đôi mắt gắn máy quay của ông.

Bộ phận trong mắt Mulch nhấp nháy và phát ra tia sáng.

- Ái!

- Xin lỗi. Sơ suất nhỏ ý mà.

- Cậu phải cảnh báo tôi chứ.

- Đợi sau này tôi sẽ hôn ông một cái thật kêu nhé, em bé? Mà tôi nghĩ những người lùn rất mạnh mẽ.

- Chúng tôi rất mạnh mẽ. Tôi sẽ chỉ cho cậu thấy tôi mạnh mẽ thế nào khi tôi trở lại.

Giọng nói của Root đột ngột làm gián đoạn sự ra oai của Mulch:

- Tên tù kia, có lẽ ngoại trừ nhà vệ sinh trong phòng giam của mày ra mày sẽ chẳng thể hiện cho ai thấy bất cứ điều gì được đâu! Còn bây giờ mày đang nhìn thấy cái gì thế hả?

Qua con mắt cảm ứng ion, Mulch lại nhìn vào căn phòng một lần nữa. Mỗi chiếc máy quay đều tỏa ra một thứ ánh sáng mờ đục, giống như ánh sáng lúc sẩm tối. Các tia sáng tập trung vào bức chân dung của Artemis Fowl bố

- Không phải đằng sau bức tranh đấy chứ. Đi, làm ơn.

Mulch áp tai vào tấm kính của khung tranh. Không có dòng điện nào. Cũng chẳng có hệ thống báo động. Để chắc chắn, hấn ngửi khung tranh. Không phải nhựa, cũng chẳng phải đồng. Chỉ có gỗ, thép và thủy tinh. Trong bức tranh còn có chì nữa. Hấn xoay một con ốc đằng sau bức tranh rồi kéo bức tranh ra. Bức tranh dịch chuyển một cách nhẹ nhàng sang một bên. Và đằng sau nó. Một chiếc két an toàn.

- Đó là một cái két an toàn – Foaly lên tiếng.

- Tôi biết, gốc ạ. Tôi đang cố tập trung đây! Nếu cậu muốn giúp đỡ thì hãy nói cho tôi biết mã số đi.

- Không thành vấn đề. Nay tiện đây, tôi mới phát hiện ra một bất ngờ nho nhỏ đấy. Có lẽ em bé lớn này sẽ thích mút ngón tay cái để giải khuây.

(Em bé lớn này là để chỉ Mulch).

- Foaly. Tôi sẽ...!

- Ở đó đó. Chỗ mà tia X chiếu lên đó.

Mulch nhìn lại cái kết. Thật không thể tin nổi. Hẳn có thể nhìn thấy mọi thứ. Chốt và lấy khóa nổi lên mờ mờ. Mulch hà hơi những ngón tay đầy lông lá của mình và quay số. Sau vài giây, kết an toàn đã mở ra ngay trước mắt hẳn.

- Đi – hẳn rên lên thất vọng.

- Gì thế?

- Chẳng có gì cả. Chỉ có tiền của con người. Chẳng có gì giá trị.

- Bỏ qua đi- Root ra lệnh – Xem phòng khác. Làm ngay đi.

Mulch gật đầu. Xem phòng khác. Trước khi thời gian dành cho hẳn kết thúc. Nhưng có điều gì đó cứ làm hẳn dẫn đo. Nếu người này thông minh đến thế, tại sao hẳn ta lại bố trí đặt chiếc kết ngay sau bức tranh. Thật quá tầm thường. Hoàn toàn bất hợp lý. Không. Có cái gì đó không ổn đang diễn ra ở đây. Bằng cách nào đó họ đang bị gài bẫy.

Mulch đóng cửa kết an toàn, kéo bức chân dung lại vị trí cũ. Nó di chuyển không một tiếng động, rất nhẹ nhàng. Hẳn lại kéo bức tranh qua. Rồi kéo lại.

- Tên tù nhân. Mà đang làm gì thế?

- Im đi, Julius! Ý tôi là xin hãy yên lặng thưa chỉ huy.

Mulch xem xét lại gờ khung tranh. Dày hơn bình thường một chút. Rõ ràng là dày hơn một chút. Dù có tính cả khung hộp. Phải đến năm centimét. Hẳn kéo một con ốc chạy quanh lớp vỏ cứng bảo vệ, rồi vút chúng ra ngoài, để lộ...

- Một chiếc kết an toàn khác.

Một cái nhỏ hơn. Rõ ràng được đặt làm theo yêu cầu.

- Foaly. Tôi không nhìn xuyên qua được cái kết này.

- Bị ngăn bằng chì rồi. Ông phải tự lực thôi. Hãy biểu diễn ngón nghề mà ông siêu nhất ấy.

- Đúng nghề – Mulch lẩm bẩm, áp tai vào mặt thép lạnh.

Hẳn xoay số một cách thiện nghệ. Quả là một hành động điêu luyện. Vì tiếng click báo hiệu khóa bật mở đã bị tấm chì ngăn lại nên hẳn sẽ phải tập trung. Những cái kết mỏng kiểu này dám chắc chỉ có ba lần khóa là cùng.

Mulch nín thở, xoay số, từng vòng một. Thậm chí dù có được trang bị thiết bị khuếch đại âm thanh thì đối với một đôi tai bình thường, điều đó cũng chẳng ăn nhằm gì. Nhưng đối với Mulch, mỗi bánh răng đều có đặc điểm đặc trưng và khi một bánh răng bắt được nhịp, nó phát ra âm thanh to, mạnh như muốn làm điếc tai vậy.

- Một – hẳn thở.

- Nhanh lên, tên tù. Mày sắp hết thời gian rồi.

- Ông ngừng nói với tôi câu đó được không? Bây giờ thì tôi có thể hiểu ông là người chỉ huy kiểu gì, Julius ạ

- Tên tù kia, tao sẽ...

Nhưng, chẳng tác dụng gì cả. Mulch cắt chiếc tai nghe vào túi. Giờ thì hẳn ta dành tất cả sự tập trung vào đôi bàn tay.

- Hai.

Bên ngoài có tiếng ồn ào. Trong sảnh đường. Ai đó đang đến. Chắc là thân hình phải bằng một con voi chứ không ít. Chắc chắn đây là gã khổng lồ đã đập tơi tả Đội Phục hồi.

Mulch chớp mắt, một giọt mồ hôi rơi xuống từ mắt hấn. Tập trung. Tập trung. Những bánh xe chuyển dịch. Từng milimet một. Nhưng chẳng khớp nhau. Mặt sàn đang run lên nhẹ nhẹ. Click đi, click đi. Nào. Nào. Mồ hôi túa ra khi những ngón tay của hấn khéo léo hành động làm những vòng số trở nên trơn tuột. Mulch chùi đôi bàn tay vào áo.

- Nào, bé con, cố lên. Lên tiếng đi chứ.

Click.

- Được rồi!

Mulch vặn tay nắm. Chẳng có gì nhúc nhích cả. Vẫn bị khóa. Hấn dùng một đầu ngón tay dò khắp bề mặt của két. Chỗ đó. Có một điểm bất thường nhỏ. Một lỗ khóa nhỏ xíu. Quá nhỏ đối với một chiếc khóa bình thường. Đã đến lúc sử dụng đến cái mẹo mà hấn đã học được trong tù. Đột nhiên, bụng hấn sôi ùng ục như thể bị ninh trên bếp, còn hai bàn chân thì ngày càng xích lại gần nhau.

Chọn một sợi râu thật cứng, Mulch khéo léo đút nó vào cái lỗ tí hon đó. Khi kéo sợi râu ra, hấn nhanh chóng nhổ nó khỏi cạm.

Ngay lập tức sợi râu cứng lại với hình dạng bên trong của lỗ khóa.

Mulch nín thở và vặn. Chiếc khóa bật mở, trơn như lời nói dối của một quỷ lùn vậy. Tuyệt vời. Những khoảng khắc như thế này, có ở tù cả đời cũng không thấy tiếc nuối.

Tên lùn có tật ăn cắp vặt mở cánh cửa nhỏ. Một tác phẩm hoàn hảo. Xứng tầm với một xưởng kim khí của người có phép thuật. Nhẹ như một chiếc bánh kem xốp. Bên trong là một ngăn nhỏ. Và trong cái ngăn đó là...

- Đi, thánh thần ơi – Mulch nín thở.

Thế rồi rất nhanh chóng mọi thứ như muốn vỡ òa ra. Cơn kinh hoàng mà Mulch đã từng chịu đựng truyền đến ruột hấn, và chắc chắn lượng khí dư phải được thải ra ngoài. Mulch biết những triệu chứng này mà. Hai chân nhũn ra, dạ dày sôi ùng ục, đau quặn lên, lão đảo về phía sau. Vài giây còn lại, hấn chộp lấy vật trong két rồi dựa vào tường, ôm hai đầu gối chịu đựng.

Luồng khí bị nén tụ lại thành một khối khí xoáy mini và không chịu bị nén thêm nữa. Vậy nên nó bung ra, rất mạnh mẽ, thổi bật khóa quần Mulch rồi

phun vào người đàn ông to lớn đang nhẹ nhàng tiến đến sau lưng hắn.

Artemis dán mắt vào mấy cái màn hình. Đây là thời điểm mà mọi thứ, theo thói thường, thường trở nên sai lầm – ba phần tư kế hoạch đã qua. Say sưa trong thành công, những kẻ bắt cóc có ý định nghỉ ngơi, ngồi đốt thuốc và tán chuyện với các con tin. Điều tiếp theo mà chúng ta biết là chúng sẽ thất bại nhục nhã với những khẩu súng lục chìa vào gáy chúng. Nhưng không phải Artemis Fowl. Cậu không mắc sai lầm.

Chắc chắn những kẻ có phép thuật đó đang xem xét lại những cuốn băng ghi hình cuộc thương lượng đầu tiên để tìm kiếm bất cứ thứ gì giúp chúng đột nhập. Ở chỗ đó vẫn ổn. Tất cả những gì những gì mà họ phải làm là quan sát. Được chôn đủ sâu để làm ra vẻ ngẫu nhiên.

Rất có thể chỉ huy Root sẽ thử dùng một mảnh khoe. Ông ta là một kẻ xảo quyệt, rõ ràng là như thế. Ông ta sẽ không thực lòng chấp nhận bị một đứa trẻ đánh bại. Ông ta sẽ bình tĩnh quan sát.

Ý nghĩ đó về Root khiến Artemis rùng mình. Cậu quyết định kiểm tra lại. Cậu rà soát tất cả các màn hình.

Juliet vẫn ở trong bếp, cọ bồn rửa bát và rửa rau.

Đại úy Short ngồi trên giường. Yên lặng như xác chết. Không dám thành thịch vào tường nữa. Có lẽ những suy đoán của cậu về cô ta đã sai. Chắc là chẳng có âm mưu gì đâu.

Butler làm nhiệm vụ của mình bên ngoài phòng giam của Holly. Lạ nhỉ. Lúc này anh ta phải đang đi tuần tra mới đúng chứ. Artemis chộp lấy điện đàm.

- Butler?

- Roger, căn cứ. Đã nhận.

- Không phải anh đang đi tuần tra sao?

Một chút yên lặng.

- Thưa cậu Artemis, tôi đang đi tuần. Đang xem xét khu vực cầu thang chính. Sắp đi lên phòng két sắt. Tôi đang vẫy tay với cậu đây.

Artemis nhìn vào những chiếc máy quay ở cầu thang chính. Chẳng thấy gì cả từ tất cả mọi góc độ. Hoàn toàn không có bóng dáng anh chàng giúp việc đang vẫy tay đâu cả. Cậu xem xét thật kỹ tất cả các màn hình.

- Một cái bẫy – cậu kêu lên, nhảy bật ra khỏi ghế – Chúng đang lừa chúng ta.

Qua bộ đàm, cậu có thể nghe được tiếng bước chân của Butler hồi hả dần.

- Phòng két sắt.

Artemis cảm thấy buồn nôn kinh khủng. Bị lừa rồi! Cậu, Artemis Fowl, đã bị lừa, mặc dù đã đoán trước chuyện này sẽ đến. Thật không thể tin nổi. Chính sự ngạo mạn của cậu. Sự ngạo mạn đến mù quáng của chính cậu, và toàn bộ kế hoạch có thể sụp đổ trước mắt cậu.

Cậu bật điện đàm để liên lạc với Juliet. Thật tiếc là cậu đã tắt hệ thống liên lạc nội bộ trong nhà, nhưng không phải lúc nào nó cũng hoạt động tốt.

- Juliet?

- Đã nhận.
- Bây giờ cô đang ở đâu?
- Trong bếp. Đang giữa móng tay.
- Bỏ đó, Juliet. Đi kiểm tra tên tù nhân ngay.
- Nhưng Artemis, những sợi cà rốt này sẽ khô cong mất!
- Bỏ đó, Juliet – Artemis quát lên – Bỏ tất cả mọi thứ và đi kiểm tra tên tù nhân ngay!

Juliet nghe lời, bỏ tất cả mọi thứ, cả chiếc điện đàm của cô nữa. Cô hậm hực cả ngày nay rồi. Không vấn đề gì. Thời gian đâu mà lo đến lòng tự ái của một cô bé chứ. Cậu còn khối việc quan trọng hơn phải làm.

Artemis nhấn nút điều khiển hệ thống theo dõi được máy tính hóa. Cơ hội duy nhất để cậu tháo bỏ cái bẫy này là phải làm lại hoàn toàn chương trình hoạt động của nó. Sau một lúc màn hình nhập nhằng, nhảy lên nhảy xuống rồi dừng lại. Mọi thứ đã không còn như vài giây trước đây nữa.

Có một thứ gì kỳ quái trong phòng kết sắt. Có vẻ như kẻ nào đó đã phát hiện ra cái ngăn bí mật đó. Không chỉ thế, hắn đã xoay sở và mở được ổ khóa đó. Thật đáng ngạc nhiên. Bất chấp cả việc Butler đã thuê người che giấu nó thật kĩ. Anh ta đang lặng lẽ tiến đến phía sau sinh vật lạ, và mỗi lúc kẻ xâm nhập lại càng gập mình xuống thăm thẳm.

Artemis nhìn sang Holly. Sinh vật có phép thuật này lại quay lại với việc hành hạ cái giường. Cô ta cứ nâng cái giường lên rồi lại cho nó rơi đánh rầm xuống, cứ như là cô ta có thể...

Điều đó khiến Artemis giật nảy người, nó giống như một luồng nước mạnh phụt ra từ vòi rồng. Nếu bằng cách nào đó Holly đã lén đem được một quả sồi vào đây thì một centimét vuông đất cũng là quá đủ. Nếu Juliet để cánh cửa đó mở...

- Juliet – Cậu hét vào máy điện đàm – Juliet! Không được vào trong đó! Nhưng vô ích. Điện đàm của cô bé đang nằm kêu rì rì trên sàn bếp, còn Artemis thì chỉ có thể nhìn theo một cách tuyệt vọng khi cô em gái của Butler vẫn cứ sai bước về phía cánh cửa phòng giam, miệng lẩm bẩm về cà rốt.

- Phòng kết sắt – Butler kêu to, rồi bắt đầu chạy. Bản năng nhắc hắn ta chuẩn bị bước vào cơn mưa đạn, nhưng những buổi rèn luyện đã làm hắn vững tâm. Đối với hắn, vũ khí có phép thuật rõ ràng là thứ vũ khí lợi hại nhất, và ai mà biết được lúc này bên kia cánh cửa có bao nhiêu họng súng đang chĩa ra chứ. Không, trong tình huống này cẩn trọng vẫn là tốt nhất.

Hắn ta đặt một bàn tay lên cánh cửa gỗ, cảm nhận sự rung động. Chẳng có gì cả. Cũng không có động tĩnh gì của máy móc. Butler nắm nắm đấm cửa, xoay êm ru. Tay còn lại rút khẩu Sig Sauer tự động, từ bao súng đeo trên vai. Không có thời gian để kiểm một khẩu súng trường gắn phi tiêu, như thế sẽ là liều mạng.

Cánh cửa bật mở không một tiếng động, Butler biết sẽ là như thế bởi vì chính

hắn mới tra dầu cho từng cái bản lề một trong ngôi nhà này mà. Trước khi hắn... Trời, thành thật mà nói, Butler cũng không chắc lắm đó là thứ gì. Lúc mới nhìn, nếu không biết rõ hơn thì hắn có thể thề rằng cái thứ đó trông chẳng khác gì hơn là một sinh vật khổng lồ đang run rẩy... Và rồi cái thứ đó bùng ra, đùn cả một khối kinh hoàng đất đào vào thẳng người giúp việc kém may mắn! Giống như bị nện liên hồi bởi hàng trăm chiếc búa tạ cùng một lúc, thân hình Butler bị nhấc bổng lên và đập mạnh vào tường. Rồi khi nằm đó trong vô thức, hắn ước sao Artemis không nhìn thấy cảnh này trên màn hình.

Holly ngày càng yếu dần. Chiếc giường gần như nặng gấp đôi trọng lượng cơ thể cô, còn gờ của nó đang làm cho những vết hằn trên bàn tay cô rách ra. Nhưng đến lúc này cô không thể ngừng lại được. Không phải là lúc cô đang rất gần tới thành công ư.

Cô lại dần chiếc cột xuống nền bê tông. Một đám mây bụi xám cuộn tròn quanh chân cô. Bất kỳ lúc nào, Fowl cũng có thể nhận ra được kế hoạch của cô, và cô sẽ lại bị tiêm thuốc. Nhưng cho đến lúc đó.....

Cô nghiêng chặt răng chống lại cơn đau, nâng chiếc giường lên đến đầu gối. Rồi cô nhìn thấy nó. Một khoảng màu nâu nhỏ xíu giữa một vùng màu xám. Điều đó có thể là sự thật ư?

Quên cả đau, đại úy Short thả chiếc giường ra, quỳ sụp xuống. Thật vậy, có một mảnh đất nhỏ thủng ra giữa nền bê tông. Holly dò dẫm tìm quả sỏi trong giày của mình, rồi nắm chặt nó bằng những ngón tay rớm máu.

- Tao trả mày lại với đất đây – cô thì thầm, cố len bàn tay nhỏ bé của mình vào mảnh đất bé tí xíu đó – và hãy mang lại món quà mà tao xứng đáng được nhận.

Chẳng có gì xảy ra trong khoảng khắc của một nhịp tim. Có lẽ là hai. Rồi Holly đột ngột cảm thấy điều kỳ diệu ào tới trong cánh tay của cô giống như một cú sốc từ một hàng rào điện khổng lồ. Cú sốc khiến cho cô quay tròn khắp căn phòng. Trong phút chốc cả thế gian này đều bị cuốn vào một chiếc kính vạn hoa hỗn loạn đầy màu sắc, nhưng khi nó dừng lại thì Holly không còn là một yêu tinh bị đánh bại nữa.

- Đúng thế, cậu Fowl – Cô cười lớn, nhìn những tia sáng lấp lánh màu xanh da trời chữa lành những vết thương của cô – Hãy xem những gì tôi làm để buộc cậu để tôi rời khỏi nơi này.

- Bỏ mọi thứ đấy – Juliet hờn dỗi – Bỏ mọi thứ đấy và đi kiểm tra tên tù nhân ngay – Cô bé hất mái tóc dài vàng óng qua vai một cách điệu đà – Hắn cậu ta nghĩ mình là một cô hầu gái hay là một cái gì gì đó của cậu ta chắc.

Cô đập bàn tay vào cánh cửa phòng giam.

- Tôi sắp vào đấy, cô gái có phép thuật, vậy nên cô đang làm điều gì xấu hổ thì hãy dừng lại ngay đi.

Juliet hậm hực nhấn mã khóa.

- Tôi không mang rau hay hoa quả sạch cho cô đâu. Nhưng đó không phải là lỗi của tôi, cậu Artemis ra lệnh tôi phải đến đây ngay...

Juliet ngừng nói bởi vì chẳng có ai nghe cả. Cô đang thuyết giáo cho một căn phòng trống. Cô cố nghĩ một lời giải thích, nhưng không nghĩ ra. Cuối cùng, ý nghĩ phải kiểm tra căn phòng mới xuất hiện trong đầu cô.

Cô ngập ngừng bước vào căn phòng bê tông hình lập phương. Chẳng thấy gì cả. Chỉ thấy có một luồng ánh sáng lung linh mờ nhạt trong bóng tối. Giống như sương mù. Chắc có lẽ tại cái kính chết tiệt này. Kiểu gì mà ở dưới lòng đất rồi người ta vẫn bắt bạn phải nhìn mọi thứ qua một chiếc kính phản quang. Và chúng lại từ những năm chín mươi rồi mà vẫn chưa được tân trang.

Juliet liếc nhìn máy quay với vẻ tội lỗi. Chỉ nhìn một chút thôi, hại gì chứ? Cô nhắc gọng kính, đảo mắt khắp phòng.

Trong khoảng khắc, một bóng người hiện ra trước mặt cô như là bước ra từ không khí. Đó là Holly. Cô ta đang cười.

- Ô, là cô à. Làm thế nào mà cô...

Cô gái có phép thuật ngắt lời bằng một cái vẫy tay.

- Tại sao cô không tháo đôi kính đó ra, Juliet? Chúng chẳng hợp với cô chút nào.

Cô ấy nói đúng, Juliet nghĩ. Và một giọng nói mới đáng yêu làm sao. Giống như một đội hợp xướng cất tiếng hát vậy. Làm sao mà bạn có thể tranh cãi với một giọng nói như thế chứ?

- Đúng thế. Người sống dưới lòng đất thì chẳng cần đeo kính. Giọng nói của cô hay quá. Nghe như đang ru em bé ngủ vậy.

Holly quyết định không thử giải nghĩa những lời bình phẩm của Juliet. Sẽ rầy rà đây nếu cô gái này suy nghĩ thấu đáo.

- Nào, một câu hỏi đơn giản nhé.

- Không có vấn đề gì. Quả là một ý tưởng hay.

- Có bao nhiêu người trong nhà?

Juliet ngẫm nghĩ. Một cộng một cộng một.

Và một người nữa nhỉ? Không, bà Fowl không có ở đây.

- Ba – cuối cùng cô trả lời – Tôi và anh Butler và, tất nhiên cả cậu Artemis. Bà Artemis đã ở đây nhưng bà ấy đi rồi, bây giờ thì bà ấy đi rồi.

Juliet cười khúc khích. Cô vừa nói dối. Cũng trôi chảy đó chứ.

Holly hít sâu để hỏi cho rõ ràng, rồi suy nghĩ thấu đáo về chuyện đó. Có vẻ như một sai lầm.

- Có ai khác ở đây nữa không. Ai đó giống tôi ấy?

Juliet bĩu môi.

- Có một người đàn ông nhỏ con. Mặc một bộ đồng phục giống của cô. Mặc dù không đẹp. Không đẹp một chút nào. Chỉ gào thét và hút một thứ xì gà nặng mùi. Nước da thật khủng khiếp. Đỏ như một quả cà chua.

Holly suýt bật cười. Root đã thân chinh đến. Chắc chắn những cuộc thương lượng đã biến thành thảm họa.

- Không ai khác nữa à?

- Tôi không biết ai nữa. Nếu cô gặp lại người đàn ông đó, hãy nói với ông ta bỏ tảng thịt màu đỏ đó đi nhé. Ông ta đúng như một động mạch căng phồng đang chờ chờ đập.

Holly nhin cười. Juliet là con người duy nhất cô biết mà có lẽ còn đủ sáng suốt dưới phép thôi miên.

- Nhất trí. Tôi sẽ nói với ông ta. Còn bây giờ, Juliet, tôi muốn cô ngồi lại căn phòng này, và bất kể cô nghe được cái gì cũng đừng chạy ra ngoài.

Juliet nhăn mặt:

- Phòng này à? Chán chết. Chẳng có ti vi hay bất cứ thứ gì cả. Tôi cũng không thể đi lên phòng chờ sao?

- Không. Cô phải ở lại đây. Tiện đây cũng nói luôn, họ vừa mới lắp đặt một chiếc ti vi tường bằng kích thước ở rạp chiếu phim. Môn đấu vật phát hai mươi tư giờ một ngày.

Juliet suýt ngất vì sung sướng. Cô chạy vào phòng giam, thở hổn hển trong khi tưởng tượng tới những bộ phim.

Holly lắc đầu. Chà, cô nghĩ, ít ra một người trong chúng ta cũng cảm thấy hạnh phúc.

Mulch lắc mông, rũ nốt những nhúm đất. Giá mà mẹ hăn có thể nhìn hăn lúc này, đang phun bùn đất bê bết lên bọn Người Bùn. Quả là đầy tính châm biếm hay điều gì đó đại loại như thế. Hồi đi học, Mulch chưa bao giờ là một học sinh xuất sắc môn ngữ pháp. Ngữ pháp hay thơ ca gì đó. Hăn chưa bao giờ hiểu tường tận môn học này. Ở dưới hầm mỏ, chỉ có hai câu đáng được cho là quan trọng: "Nhìn kìa, vàng!" và "Sập hầm, mọi người ra ngoài ngay!" Chẳng có nhịp điệu hay ẩn ý gì ở đó cả.

Tên lùn cài khuy quần, chỗ vừa bị cơn đau bụng làm bung ra. Đã đến lúc đánh bài chuẩn. Bất kể hy vọng gì về chuyện tẩu thoát trót lọt mà hăn có đều đã bị thổi bay. Đúng theo nghĩa đen.

Mulch tìm lại được chiếc tai nghe, gắn nó vào tai. Chà, bạn không bao giờ biết, thậm chí cả LEP cũng có thể tỏ ra có ích.

- ...Rồi khi nào tao tóm được mày, tên tù kia, mày sẽ ước gì mày mãi mãi ở lại cái hầm đó...

Mulch cười khẩy. Ái chà. Ở đó cũng chẳng có gì mới.

Nắm chặt bấu vật ở kết sắt trong tay, tên lùn quay bước. Hăn sừng sốt khi thấy ở lan can có một người dính đòn của hăn. Mulch không hề bất ngờ rằng

đồng đất tái chế của hắn đã quăng tên Người Bùn khổng lồ này ra xa vài mét. Người ta cho rằng áp suất không khí của người lùn chính là nguyên nhân gây ra những trận tuyết lở trên dãy Anpow cơ mà. Điều khiến hắn ngạc nhiên chính là việc người đàn ông đó đã đến rất gần hắn.

- Anh cừ đấy – Mulch nói, chỉ tay về phía người vệ sĩ bất tỉnh – Nhưng chẳng có ai bay ra khỏi Mulch Diggums mà vẫn đứng được trên đôi chân của mình đâu.

Anh chàng Người Bùn cử động, dưới đôi mi mắt chớp chớp là phần màng trắng của đôi mắt.

Giọng của Root the thé bên tai tên lùn:

- Rút thôi, Mulch Diggums, trước khi tên Người Bùn đó tỉnh dậy và dạy cho mày một bài học. Hắn đã xóa sổ cả một Đội Phục hồi đấy, mày biết chứ? Mulch nuốt nước bọt, vẻ hiên ngang đã đột ngột rời bỏ hắn.
- Cả một Đội Phục hồi cơ à? Có lẽ tôi nên trở lại dưới kia... để hoàn thành nhiệm vụ.

Vội vã nhảy qua người vệ sĩ đang rên rỉ, Mulch bước hai bậc một lúc. Khi bạn vừa tạo ra một cuộc tấn công có sức công phá tương đương với cơn bão nhiệt đới Hal khắp các dãy hành lang thì việc để ý đến những bậc cầu thang kêu cọt két là vô ích.

Đúng lúc hắn sắp bước tới cách cửa phòng giam thì một bóng người xuất hiện trước mặt hắn. Mulch nhận ra đó là viên sĩ quan đã bắt hắn trong một vụ buôn lậu kiệt tác thời Trung cổ.

- Đại úy Short.
- Mulch. Tôi không hy vọng được gặp anh.

Tên lùn nhún vai:

- Julius có một điệp vụ quan trọng. Ai đó phải thực thi nó.
- Tôi biết rồi – Holly vừa nói vừa gật đầu. – Anh đã mất hết phép thuật. Thông minh thật. Anh tìm thấy gì đấy?

Mulch đưa Holly xem vật hắn tìm thấy:

- Nó nằm trong két sắt của cậu ta.
- Một bản sao của Cuốn Sách – Holly há hốc miệng – Đây là lý do tại sao chúng ta đã sa vào cái bẫy này. Vậy là chúng ta hoàn toàn bị Fowl kiểm soát.

Mulch mở cửa xà lim:

- Đi chứ?
- Tôi không thể. Luật nhãn cầu không cho phép tôi rời khỏi ngôi nhà này.
- Quỷ tha ma bắt các loại phép thuật và nghi lễ của cô đi. Cô không biết thoát ra khỏi tất cả cái mớ ràng buộc đó thì thành thoi thế nào đâu.

Hàng loạt những tiếng động gấp gáp dội xuống từ đầu cầu thang phía trên. Nghe giống như một tên khổng lồ đang đập phá một cửa hàng pha lê.

- Chúng ta có thể tranh luận về đạo đức vào một dịp khác. Còn bây giờ tôi đề nghị chúng ta lánh đi thôi.

Mulch gật đầu:

- Đồng ý. Anh chàng này đã tiêu diệt hoàn toàn một Đội Phục hồi đấy.

Holly ngừng lại, rùng mình, thân hình mờ dần.

- Cả một đội á. Hừm. Được trang bị vũ khí đầy đủ nữa chứ. Tôi tự hỏi...

Cô tiếp tục tàng hình, và điều cuối cùng nhìn thấy chính là nụ cười rất tươi của cô.

Mulch buộc phải đi loanh quanh. Chẳng có nhiều điều thú vị hơn là xem một sĩ quan Recon trang bị đến tận răng xả súng không thương tiếc vào một đám người không thuộc diện tình nghi. Đến lúc đại úy Short kết thúc công việc với nhân vật Fowl này thì cậu ta sẽ phải cầu xin cô ấy rời khỏi nhà cậu ta.

Artemis Fowl đang xem xét tất cả mọi chuyện từ phòng quan sát. Chẳng có gì phủ nhận điều này cả. Mọi thứ không suôn sẻ. Không suôn sẻ tí nào cả. Nhưng chắc chắn không phải là vô vọng. Vẫn còn có hy vọng.

Artemis liệt kê lại các sự kiện xảy ra trong vài phút qua. Hệ thống an ninh của căn nhà bị đột nhập, phòng kết sắt trở thành một đồng hồ nổ tung bởi chứng đầy hơi gì đó không phải của người phàm trần. Butler bất tỉnh, có lẽ cũng do cái khối khí lạ lùng đó. Con tin của cậu ta đi khắp nhà, phép thuật của cô ta đã hồi phục. Một sinh vật xấu xí đào bới dưới nền nhà, mà rõ ràng không liên quan đến sự chỉ đạo của bên có phép thuật. Và loài người đã phục hồi thành công bản sao của Cuốn Sách, trong một vài bản sao được làm ra đó bao gồm cả bản dưới dạng đĩa trong một hãm chứa của người Thụy Sĩ.

Artemis cào cào mái tóc đen. Cậu sẽ phải xem xét thật kỹ càng, tỉ mỉ để tìm thấy lỗi ra trong hoàn cảnh cụ thể này. Cậu hít, thở thật sâu vài lần, tìm lại nhuệ khí của bản thân như Butler đã dạy cậu.

Sau một lúc nghiền ngẫm, cậu nhận ra rằng, tất cả những chuyện này chẳng ảnh hưởng mấy đến toàn bộ chiến lược của cả hai bên. Đại úy Short vẫn phải ở trong khu nhà. Thời kỳ thời gian chết cũng sắp sửa hết. LEP sẽ chẳng còn lựa chọn nào khác là phải sử dụng bom sinh học, và đó chính là lúc Artemis Fowl tung ra đòn quyết định. Tất nhiên, mọi chuyện phụ thuộc vào chỉ huy Root. Nếu Root đủ thách thức về mặt trí tuệ như vẻ bề ngoài của ông ta thì rất có thể tất cả mọi sắp đặt sẽ sụp đổ trước mắt cậu. Artemis tha thiết hy vọng rằng ai đó ở bên kia chiến tuyến có đủ thông minh để nhìn ra "sai lầm lớn" mà cậu tạo ra trong cuộc thương lượng.

Mulch mở khóa quần. Đã đến lúc ngốn một ít đất, như họ nói khi ở dưới mỏ. Những đường hầm của người lùn có một nhược điểm là chúng sẽ tự lấp lại. Vậy nên nếu bạn phải quay lại đường hầm mà bạn vừa đi qua, bạn sẽ phải đào lại.

Một vài người lùn đi theo đúng con đường cũ của họ, nhai lại chỗ đất đã qua tiêu hóa, ít rắn hơn. Mulch thì lại thích đào một đường hầm mới hơn. Vì việc ăn cùng một chỗ đất hai lần không hấp dẫn lắm.

Dịch chuyển xương quai hàm, tên lùn chọc thân hình như ngư lôi của hắn qua lỗ hồng ở sàn nhà. Trái tim hắn dịu lại ngay khi mùi của các chất khoáng xông đầy mũi hắn. An toàn rồi, hắn đã an toàn. Chẳng thứ gì có thể bắt một tên lùn đã ở dưới lòng đất, trừ con sâu đá Skaylian. Tất nhiên điều đó là hoàn toàn đúng nếu hắn cố chui được xuống đất...

Mười ngón tay vô cùng chắc khỏe nắm chặt lấy mắt cá chân Mulch. Chắc chắn hôm nay không phải là ngày của tên lùn này rồi. Đầu tiên là tên mặt mụn, còn bây giờ là tên người sát nhân này. Một số người chẳng bao giờ học được điều gì, nhất là bọn Người Bùn này.

- Chết tiệt – hắn lăm bằm, xương quai hàm đu đưa một cách vô ích.

- Không có cơ hội đâu, một giọng nói đáp lại – Cách duy nhất để mày thoát khỏi ngôi nhà này là nằm trong quan tài.

Mulch có thể cảm thấy mình đang bị kéo về phía sau, người đàn ông này khỏe thật. Không có nhiều sinh vật có thể lôi một tên lùn ra bằng tay không. Hắn cố quào vào đất, nhét hàng năm to thứ đất sét thấm đẫm rượu vang vào cái miệng rộng như cái hang của hắn. Chỉ có một cơ hội duy nhất.

- Thôi nào, đồ yêu tinh tí hon. Ra khỏi đó đi.

Yêu tinh! Mulch hắn sẽ nổi đóa lên nếu hắn không bặn ngón đất sét để bắn vào kẻ thù.

Người đàn ông ngừng nói. Có lẽ hắn ta đã để ý thấy chiếc khóa quần, và có lẽ cả phần mông của Mulch. Chắc chắn sự cố xảy ra trong phòng kết sắt lại sắp tái diễn với hắn.

- Đi...

Điều gì xảy ra tiếp sau từ "đi" chắc ai cũng đoán được, nhưng tôi sẵn sàng cược rằng chắc chắn không phải là "Cảm ơn trời". Khi chuyện xảy ra, Butler còn chẳng đủ thời gian để nói nốt câu chửi thề của mình bởi vì hắn ta đã sáng suốt chọn thời điểm buông tay ra. Quả là một lựa chọn khôn ngoan bởi vì nó vừa khít với khoảng khắc Mulch quyết định bắt đầu cuộc phản công bằng đất.

Cả một tảng đất sét chắc nịch phóng như đạn đại bác thẳng đến chỗ mà trước đó vài giây là vị trí cái đầu của Butler. Nếu nó vẫn còn ở chỗ đó, thì sức mạnh của sự va chạm sẽ khiến Butler chẳng còn đầu ở trên cổ. Một kết cục không lấy gì làm vẻ vang đối với một vệ sĩ có năng lực như anh ta. Thế mà nó đã xảy ra, quả tên lửa sũng nước ấy xém chút nữa thì khiến tai Butler sứt da. Tuy nhiên áp lực nó tạo ra cũng đủ để khiến Butler quay tròn như một vận động viên trượt băng, tiếp đất bằng mông sau vài phút.

Đến lúc đôi mắt hắn định thần trở lại thì tên lùn đã biến mất trong một vũng xoáy đất. Butler quyết định không đuổi theo. Chết dưới lòng đất không phải là một trong những việc đáng ra hắn cần làm. Nhưng rồi có ngày tên lùn kia sẽ

phải trả giá, hắn giận dữ nghĩ. Và ngày đó cũng đã đến. Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Lực mà Mulch tạo ra đã đẩy hắn ta vào sâu trong lòng đất. Trước khi nhận ra không còn ai đuổi theo mình nữa hắn đã đi thêm được vài mét dọc theo dải đất mùn. Khi hương vị của đất làm nhịp tim của hắn trở lại bình thường, hắn quyết định rằng đã đến lúc triển khai kế hoạch tẩu thoát.

Tên lùn đổi hướng, hắn ngoạm để con đường chạy về cái hang thỏ mà hắn để ý thấy trước đây. May mắn thay, thẳng nhân mã đã không tiến hành kiểm tra địa chấn học trên vùng đất của ngôi nhà, nếu không âm mưu của hắn có thể bị đổ bể. Hắn chỉ còn biết đặt hy vọng vào một sự thật rằng bọn họ còn khối việc quan trọng hơn là quan tâm đến một tên tù nhân bị mất tích.

Bộ phận định vị bên trong cơ thể Mulch đã chỉ hướng, và trong vòng vài phút hắn đã có thể cảm thấy những rung động nhẹ của những con thỏ đang chạy dọc theo những đường hầm chúng đào. Nếu như những cảm nhận này là đúng thì từ lúc này, việc chọn thời điểm là vô cùng quan trọng. Hắn đào chậm lại, nhẹ nhàng xuyên qua lớp đất mềm, cho đến khi những ngón tay hắn phá vỡ bức tường đường hầm. Mulch cẩn thận nhìn quanh bởi vì bất cứ thứ gì hắn nhìn thấy đều sẽ hiện lên trên màn hình lớn ở sở chỉ huy LEP.

Ngửa những nón tay của mình lên nền hầm, giống như một con nhện bị lật ngửa, Mulch chờ đợi. Và sự chờ đợi cũng chẳng kéo dài lâu. Sau vài giây hắn đã cảm thấy từng nhịp thành thịch của một chú thỏ đang tiến lại gần. Lúc hai chân sau của con vật vướng bẫy, hắn túm chặt cổ con vật bằng những ngón tay đầy sức mạnh. Con vật đáng thương chẳng còn cơ hội sống sót.

Xin lỗi, anh bạn, tên lùn nghĩ. Giá mà có cách gì khác... Lôi con thỏ ra khỏi cái lỗ, Mulch dịch chuyển xương quai hàm và bắt đầu gào lên: Sập hầm! Sập hầm! Cứu tôi! Cứu tôi!

Lúc này cần một chút thủ thuật. Bằng một tay, hắn làm cho đất xung quanh hắn rung lên, tạo ra một cơn mưa vụn đất bắn lên đầu hắn. Tay còn lại hắn lôi chiếc camera áp tròng ra khỏi mắt trái rồi lắp vào mắt con thỏ. Bóng tối và cơn mưa đất, gần như là không thể nhìn thấy gì.

- Julius! Làm ơn! Hãy cứu tôi.

- Mulch! Chuyện gì đang xảy ra thế? Tình hình của mày ra sao rồi?

Tình hình của tôi ra sao à? Tên lùn suy nghĩ một cách đầy ngờ vực. Thậm chí... Trong thời điểm xảy ra những sự cố đã đoán trước, người chỉ huy cũng không thể từ bỏ cái lối nói kiểu cách của mình.

- Tôi...A...- tên lùn kêu lên những tiếng cuối cùng, đuổi dần.

Có vẻ hơi kịch nhưng Mulch chưa bao giờ cưỡng lại nổi chuyện đóng kịch. Hồi tiếc nhìn lại con vật đang hấp hối lần cuối cùng, Mulch há miệng và đào về hướng Đông Nam. Tự do đang vẫy gọi hắn.

Chương 8: Con quỷ

Root nhoài người về phía trước, gào vào micro.

- Mulch! Chuyện gì đang xảy ra thế? Tình hình của mày ra sao rồi?

Foaly tức giận gõ vào bàn phím.

- Chúng ta mất tín hiệu âm thanh rồi. Cả hình ảnh nữa.

- Mulch. Nói đi, chết tiệt.

- Tôi đang kiểm tra các bộ phận trong cơ thể ông ta... Ờ a!

- Tim của ông ta đập nhanh khủng khiếp. Nhanh như một con thỏ vậy...

- Một con thỏ hả?

- Không, chờ đã, nó...

- Sao? – Viên chỉ huy hít sâu, vô cùng sợ hãi điều ông ta đã đoán trước.

Foaly ngả lưng vào ghế.

- Nó ngưng rồi. Tim của ông ấy đã ngừng đập.

- Cậu chắc chứ?

- Máy tính không nói dối. Qua máy quay áp tròng, máy tính có thể kiểm tra tất cả các cơ quan nội tạng. Chẳng có lấy một tín hiệu. Ông ta chết rồi.

Root không thể tin vào điều đó. Mulch Diggums. Một kẻ trường sinh bất lão. Chết ư? Đó không thể là sự thật.

- Foaly, cậu biết đấy, hắn ta đã thành công. Lấy lại được bản sao Cuốn sách, và khẳng định Short còn sống.

Trong khoảng khắc, đôi lông mày rậm rạp của Foaly nhăn lại.

- Chỉ là...

- Cái gì cơ? – Root nói, tỏ rõ sự ngờ vực.

- À, trong tích tắc, ngay trước lúc chết, nhịp tim của ông ta có vẻ nhanh một cách bất thường.

- Có thể đó là một dị tật bẩm sinh.

Anh chàng nhân mã vẫn không cảm thấy thuyết phục:

- Tôi nghi ngờ chuyện này. Các thiết bị của tôi không hề hỏng hóc.

- Còn có thể có lời giải thích nào khác ở đây nữa nào? Cậu vẫn quan sát đấy chứ?

- Đúng thế, bằng mắt thường thì chẳng có gì nghi ngờ cả. Không có một chấm nhỏ xung điện nào trong não cả; còn chiếc camera vẫn hoạt động nhờ nguồn điện của chính nó.

- Chà, vậy thì thế thôi. Chẳng có lời giải thích nào khác cả.

Foaly gật đầu.

- Có vẻ là như thế. Ngoại trừ... Không, chuyện đó là quá hoang đường.

- Đó là Mulch Diggums, chúng ta đang nói về hắn. Cho nên chẳng có gì là quá hoang đường cả.

Foaly mở miệng định nói giả thuyết khó tin của mình nhưng trước khi anh kịp cất tiếng nói thì cánh cửa phi thuyền trượt mở.

- Chúng ta tóm được hắn rồi! – Một giọng nói đặc thẳng vang lên.

- Đúng thế! – Giọng nói thứ hai tán thành – Fowl đã phạm phải sai lầm!

Root xoay người trên ghế. Đó là Argon và Cumulus, được gọi là các nhà phân tích hành vi.

- Ồ, có phải cuối cùng chúng ta đã quyết định hưởng khoản tiền trả trước đó không nhỉ?

Nhưng cả hai vị giáo sư lại không dễ bị dọa nạt đến thế. Đồng lòng vì phần khởi và háo hức. Cumulus còn cả gan dè dặt lời nói xỉa xói của Root sang một bên. Chính điều này chứ không phải điều gì khác đã khiến viên chỉ huy phải đứng dậy và tập trung sự chú ý.

Argon gạt Foaly sang một bên, đút chiếc đĩa laze vào bảng điều khiển. Khuôn mặt của Artemis hiện ra, thông qua chiếc camera áp tròng của Root.

- Chúng tôi sẽ giữ liên lạc – giọng nói được ghi âm lại của viên chỉ huy vang lên – Đừng lo, chính tôi sẽ đi đến cùng.

Khuôn mặt của Fowl đột nhiên biến mất khi cậu ta đứng dậy. Root ngẩng lên để kịp đón nhận một lời tuyên bố khủng khiếp nữa.

- Anh hãy làm thế. Nhưng xin nhớ điều này, không ai trong loài của các ông được phép bước vào đây chừng nào tôi còn sống.

Argon đặc thẳng nhấn nút tạm dừng.

- Chỗ đó, ông thấy không!

Làn da Root chẳng còn chút xanh xao nào cả.

- Chỗ đó? Chỗ đó là chỗ nào? Tôi chẳng hiểu gì cả.

Cumulus tỏ vẻ sốt ruột, như một người lớn sốt ruột trước một đứa trẻ chậm hiểu. Một sai lầm, nhớ lại đi.

Trong phút chốc, viên chỉ huy tóm lấy bộ râu nhọn của anh ta.

- Nào – ông lên tiếng, giọng bình tĩnh – Hãy giả sử rằng chúng ta phải chạy đua với thời gian và hãy lí giải điều đó cho tôi mà không bình luận hay tỏ thái độ gì nào.

- Tên người nói chúng ta không thể vào đó khi hắn ta còn sống – Cumulus thỏ thẻ.

- Vậy thì sao?

Argon tiếp lời.

- Vậy... nếu chúng ta không thể vào đó khi hắn ta còn sống...

Root hít thật sâu.

- Thì chúng ta sẽ vào được đó khi hắn ta chết.

Cumulus và Argon cười tươi rói:

- Chính xác – họ đồng thanh nói.

Root gãi cằm.

- Tôi không rõ nữa. Đúng luật thì chúng ta cũng đang ở thế chênh vênh.

- Không sao – Cumulus cãi lại – Đó chỉ là quy định sơ đẳng. Rõ ràng là tên người đó đã tuyên bố hãn cấm chúng ta vào nơi đó chừng nào hãn còn sống. Đó chẳng khác gì mời chúng ta đến đó khi hãn chết cả.

Viên chỉ huy vẫn chưa cảm thấy thuyết phục:

- May mắn lắm thì đó cũng chỉ là một lời mời có ẩn ý.

- Không – Foaly ngắt lời – Họ đúng đấy. Đó là một lời khẳng định. Khi Fowl chết, cánh cửa ra vào sẽ rộng mở. Chính cậu ta nói thế mà.

- Có thể.

- Có thể cái cóc gì! – Foaly buột miệng. – Vì Chúa, Julius, ông cần thêm gì nữa nào? Đề phòng ông quên mất, tôi xin nhắc rằng ở đây chúng ta đang phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng đấy.

Root chậm rãi gật đầu.

- Một, cậu đúng. Hai, tôi sẽ đồng ý chuyện này. Ba, hai cậu khá lắm. Và bốn, nếu cậu còn gọi tôi là Julius nữa, Foaly, cậu sẽ tự gặm móng của mình đấy. Còn bây giờ nổi liên lạc đến Hội đồng cho tôi. Tôi cần có sự chấp thuận cho số vàng đó.

- Xong ngay đây, thưa ngài chỉ huy Root. – Foaly cười toe toét, nhường câu măng gặm móng chân lại cho Holly.

- Vậy là chúng ta giao vàng – Root lẩm bẩm những ý nghĩ trong đầu. – Họ giao trả Holly, chúng ta sẽ quét sạch chỗ đó và thanh thoi đi vào lấy lại khoản vàng chuộc. Thật đơn giản.

- Quá đơn giản, rõ ràng là như thế. – Argon hào hứng. – Trong nghề nghiệp của chúng ta đó là một hành động khá táo bạo, không phải thế sao tiến sĩ Culumus?

Đầu Culumus đang quay cuồng với những khả năng có thể xảy ra.

- Những chuyến giảng dạy, những hợp đồng viết sách. Sao chứ, chỉ riêng bản quyền điện ảnh cũng sẽ đáng giá cả một gia tài.

- Hãy để các nhà xã hội học xếp thêm điều này vào trong bộ sưu tập của họ. Nó sẽ đánh dấu chấm hết cho sự thiếu thốn – giống nòi – những câu chuyện cũ rích về những hành vi chống lại xã hội. Tên Fowl này trong cuộc đời mình, hãn chưa bao giờ trở nên tham vọng.

- Không phải chỉ có một kiểu tham vọng – Argon nhắc.

- Rất đúng. Tham vọng thành công. Tham vọng thống trị. Tham vọng...

Root cúi:

- Cút ra ngoài ngay! Cút ngay trước khi tôi bóp cổ cả hai cậu. Nếu trong một buổi nói chuyện nào đó mà tôi nghe được dù chỉ một từ về chuyện này, thì tôi sẽ tự biết nó xuất phát từ đâu.

Hai nhà cố vấn thận trọng rút lui, quyết không gọi cho những người đại diện của họ cho đến khi họ ra khỏi tầm nghe.

- Tôi không biết liệu Hội đồng có ủng hộ chuyện này không? – Root thừa nhận khi họ bắt đầu. – Nhiều vàng quá.

Từ bảng điều khiển Foaly ngẩng lên:

- Chính xác là bao nhiêu?

Viên chỉ huy ném một tờ giấy ngang qua bảng điều khiển:

- Nhiều thế đó.

- Nhiều thật – Foaly huýt gió – Một tấn. Những thỏi vàng nhỏ không đánh dấu. Chỉ nhận vàng hai mươi tư carat. Chà, ít nhất thì số lượng cũng tròn trĩnh đấy chứ.

- Rất tuyệt. tôi sẽ đưa chuyện này lên Hội đồng. Cậu đã nổi liên lạc xong chưa?

Cậu chàng nhân mã cầu nhàu. Một lời cầu nhàu không đúng lúc. Thật sự là rất xấc xược, cầu nhàu với cả sỹ quan chỉ huy cao nhất. Root không còn sức lực để chinh cho cậu ta một trận, nhưng ông tự ghi nhớ rằng, khi chuyện này êm xuôi, ông sẽ trừ lương của Foaly trong vài chục năm. Ông mệt nhọc dụi mắt. Khoảng thời gian chết đang bắt đầu rút ngắn lại. Mặc dù từ khi vùng thời gian chết được tạo ra, ông chưa hề được ngủ nhưng bộ não của ông cũng chẳng để cho ông ngủ, cơ thể của ông đang kêu gào được nghỉ ngơi.

Anh ra khỏi ghế, mở rộng cửa để không khí tràn vào. Thật khó chịu. Không khí của vùng thời gian chết. Kể cả những hạt nguyên tử cũng không thể thoát khỏi trường thời gian, huống hồ một cậu bé người.

Ở lối ra vào có chuyện gì đó. Rất nhiều người. Một đám binh lính xúm quanh một chiếc cũi bay. Cudgeon đứng đầu và cả bọn đang đi theo hắn. Root bước xuống để gặp họ.

- Cái gì thế này? – Ông hỏi, chẳng dễ chịu chút nào. – Một gánh xiếc hả?

Khuôn mặt của Cudgeon tái đi nhưng kiên quyết.

- Không phải, Julius. Chỉ là phần đuôi của gánh xiếc thôi.

Root gật đầu.

- Tôi hiểu rồi. Còn đây là những anh hề hả?

Foaly thò đầu qua cửa.

- Tha lỗi cho tôi vì đã làm gián đoạn trò ẩn dụ về gánh xiếc của các ngài, nhưng đó là cái quỷ quái gì vậy?

- Đúng thế, trung úy – Root nói, hất hàm về chiếc cũi bay. – Đó là cái quái quỷ gì vậy?

Cudgeon hít sâu để tăng thêm tự tin.

- Tôi noi gương anh mà Julius.

- Thật hả?

- Vâng, chính vậy. Anh đã quyết định cử đến đó một sinh vật đầy tội lỗi. Và bây giờ tôi sẽ quyết định làm như vậy.

Root cười nham hiểm:

- Anh chẳng được quyết định làm chuyện gì cả, trung úy, nếu như tôi nói không.

Cudgeon vô tình lùi lại phía sau.

- Tôi đã đến Hội đồng, Julius. Tôi đã có đủ sự hậu thuẫn của họ.

Viên chỉ huy quay sang Foaly:

- Thật chứ?

- Đúng vậy. Tin này được đưa đến bằng đường dây ngoại vi. Đây là nhóm của Cudgeon. Ông ta đã thông báo với Hội đồng về yêu cầu vàng chuộc và chuyện ông giúp đỡ cậu Diggums trốn thoát. Mà ông biết các bộ lão cảm thấy thế nào khi phải giao vàng cho người khác rồi đấy.

Root khoanh tay:

- Mọi người đã nói với tôi về anh, anh Cudgeon. Họ nói rằng anh đâm tôi sau lưng. Tôi đã không tin họ. Tôi quả là một tên ngốc.

- Không phải là chúng tôi, Julius. Tất cả chỉ vì nhiệm vụ. Thứ nằm trong cũi là lựa chọn hoàn hảo nhất cho thành công của chúng ta.

- Vậy cái gì nằm trong cũi? Không, đừng nói với tôi đó là loài sinh vật không phép thuật duy nhất còn lại ở tổ Thành viên Cấp thấp – Con quỷ đầu tiên chúng tôi cố bắt sống được trong hơn một thế kỷ qua.

- Chính xác. Sinh vật hoàn hảo để thực hiện nhiệm vụ lôi kẻ thù của chúng ta ra ánh sáng.

Hai má Root bừng lên vì cố gắng kìm nén cơn giận dữ.

- Tôi không tin là anh đang đề cập đến chuyện này.

- Hãy đối mặt với nó, Julius, nó dựa trên ý tưởng ban đầu của anh mà.

- Không phải vậy. Mulch Diggums có quyền lựa chọn. Cậu ta biết rõ có nguy hiểm.

- Diggums chết rồi à?

Root lại dụi mắt.

- Đúng vậy. Có vẻ như thế. Một vụ sập hầm.

- Điều đó chỉ chứng tỏ rằng tôi đúng. Một con quỷ sẽ không dễ chết như thế.

- Trời ạ! Nó là một sinh vật thiếu trí khôn! Một con quỷ sẽ thi hành mệnh lệnh theo kiểu gì?

Cudgeon cười, sự tự tin vừa mới hình thành đã chiến thắng sự e ngại.

- Mệnh lệnh gì chứ? Chúng ta chỉ cần chỉ cho nó ngôi nhà và tránh ra khỏi đường đi của nó. Tôi đảm bảo với anh rằng những con người kia sẽ phải cầu xin chúng ta vào đó và giải cứu cho họ.

- Còn sỹ quan của chúng tôi thì sao?

- Trước khi đại úy Short gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chúng ta sẽ canh chừng con quỷ thật kỹ.

- Anh có thể đảm bảo điều đó thật chứ?

Cudgeon dừng lại.

- Đây là một cơ hội, tôi sẵn sàng... Hội đồng sẵn sàng triển khai nó.

- Mưu đồ chính trị – Root nhổ nước bọt. – Đây là tất cả mưu đồ chính trị của anh, anh Cudgeon ạ. Một chiến công vẻ vang trên con đường đi tới Hội

đồng của anh. Anh làm tôi phát ớn lên.

- Có thể là như thế nhưng chúng tôi đang tiến hành theo chiến lược này. Hội đồng đã chỉ định tôi làm Quyền chỉ huy, nên nếu anh không thể gạt chuyện cá nhân của chúng ta sang một bên, thì hãy bước khỏi đường đi của tôi.

Root bước sang một bên.

- Đừng lo, chỉ huy. Tôi chẳng muốn làm gì với kế hoạch tàn sát này đâu. Tất cả sự chắc chắn và tin tưởng đều là của anh.

Cudgeon tạo ra vẻ mặt chân thành nhất:

- Julius, dù cho anh nghĩ gì, bản chất của tôi chỉ luôn hướng về lợi ích của Con người.

- Cụ thể là một người – Root khịt mũi.

Cudgeon quyết định ủng hộ những giá trị đạo đức tốt đẹp.

- Tôi không cần đứng đây để nghe điều này. Mỗi giây tôi nói chuyện với anh là mỗi giây lãng phí.

Root nhìn thẳng vào mắt anh ta:

- Thế thì chúng ta đã lãng phí khoảng sáu trăm năm cùng nhau rồi đấy, phải không bạn thân mến?

Cudgeon không trả lời. Hẳn có thể nói gì chứ? Tham vọng thì phải trả giá, và cái giá đó là tình bạn.

Cudgeon quay sang toán quân của mình, một đội yêu quái được lựa chọn cẩn thận, chỉ trung thành với hắn.

- Đưa chiếc cũi đến lối đi chính. Chúng ta không làm gì cho đến khi tôi ra lệnh.

Hắn va nhẹ vào Root, hai mắt nhìn khắp nơi, ngoại trừ người bạn thời xa xưa của hắn. Foaly không để hắn đi mà không bình phẩm.

- Này, Cudgeon...

Viên Quyền chỉ huy không thể bỏ qua cho cái giọng điệu ấy, mà trong ngày nhậm chức đầu tiên của mình.

- Coi chừng cái miệng của cậu đấy, Foaly. Không ai là người có thể thiếu.

Cậu nhân mã cười thầm:

- Rất đúng. Đó chính là chính trị, và ông vừa nhận một phát đạn đấy.

Bất chấp tự ái của mình, Cudgeon cảm thấy quan tâm.

- Tôi biết, nếu là tôi – Foaly tiếp tục – và tôi có một, chỉ một cơ hội thôi, để đặt trước cho mình một ghế ở cái Hội đồng đó, thì chắc chắn tôi sẽ không giao phó tương lai của tôi cho một con quỷ.

Đột nhiên sự tự tin mới được tạo dựng của Cudgeon tan biến, thay vào đó là một con người xanh xao, yếu ớt. Hắn quệt trán, vội vã chạy theo chiếc cũi bay.

- Hẹn gặp ông ngày mai nhé, Foaly gọi với theo – Ông sẽ nhận được toàn những lời không tốt của tôi thôi.

Root cười thành tiếng. Có lẽ đây là lần đầu tiên câu bình phẩm của Foaly

khiến ông cảm thấy vui vẻ.

- Tuyệt, Foaly – Ông tươi cười – Hãy đánh kẻ hại người khác sau lưng vào chính nhược điểm của nó, chính là tham vọng.

- Cám ơn, Julius.

Nụ cười biến mất còn nhanh hơn cả một con ốc sên rán quá kỹ ở căn tin LEP.

- Tôi đã cảnh cáo cậu về cái tên Julius, Foaly. Còn bây giờ mở lại đường dây ngoại vi đó cho tôi. Tôi muốn có số vàng đó ngay khi kế hoạch của Cudgeon thất bại. Vận động hành lang tất cả những người ủng hộ tôi ở Hội đồng. Tôi chắc chắn rằng người của Lope sẽ đứng về phía chúng ta, Cahartez và có lẽ cả Vinyaya. Bà ấy luôn luôn dành cho tôi một điều gì đó, hấp dẫn một cách kỳ quái giống như tôi vậy.

- Chắc chắn là ông đang đùa rồi.

- Tôi không bao giờ đùa – Root nói kèm theo vẻ mặt lạnh băng.

Holly đã có một kế hoạch, cũng không phải diệu kế gì: Lén vào khu vực được bảo vệ, lấy lại các loại vũ khí có phép thuật, rồi bắn phá cho đến khi Fowl buộc phải thả cô. Và nếu sự thiệt hại có đáng giá vài triệu bảng Ailen, thì đó cũng chỉ như khoản tiền boa thôi mà.

Vài năm trở lại đây, Holly cảm thấy không khỏe. Mắt cô tỏa quá nhiều sức mạnh và còn có những tia lửa điện lách tách bên dưới từng centimet da. Cô đã chẳng còn nhớ cảm giác nóng bừng khi chạy tuyệt vời như thế nào.

Đại úy Short cảm thấy mình đang kiểm soát, đang tìm kiếm. Đây chính là việc cô được đào tạo. Khi nhiệm vụ này bắt đầu, thuận lợi đã ngã về phía Người Bùn. Nhưng bây giờ tình thế đã đảo ngược. Cô là người đi săn còn bọn họ là con mồi.

Holly bước lên cầu thang lớn, dè chừng anh chàng vệ sĩ to con. Đó chính là người mà cô chẳng có cơ hội chiến thắng. Nếu những ngón tay kia mà tóm được cái sọ của cô, cô sẽ chẳng còn ở trên cõi đời này nữa, dù có mũ bảo vệ hay không, giả sử cô có tìm được một cái mũ bảo vệ.

Ngôi nhà rộng lớn này thật giống một bảo tàng, chẳng có lấy một dấu hiệu nhỏ nhoi nào của sự sống bên trong những căn phòng có mái vòm, mặc dù nó có những bức chân dung ma quái. Mỗi bức đều có đôi mắt của Fowl, sáng rực và đầy hoài nghi. Holly nhất quyết sẽ đốt chúng khi nào cô lấy được khẩu Neutrino 2000 của mình. Có lẽ là do thù hằn, nhưng cũng hoàn toàn công bằng thôi nếu xem xét những gì Artemis Fowl đã bắt cô trải qua.

Cô nhẹ nhàng bước lên từng bậc cầu thang, theo đường xoáy tròn lên đến tận đầu cầu thang. Một khe sáng mờ mờ hiện ra từ cánh cửa ra vào cuối hành lang. Holly đặt lòng bàn tay lên sàn gỗ, cảm nhận được sự rung động. Đúng rồi hành động. Tiếng la hét rồi tiếng bước chân đang chạy về hướng này.

Holly nhảy lùi, nép mình vào lớp giấy dán tường làm bằng vải nhung. Đây rồi. Một bóng người to lớn lao qua cửa ra vào rồi chạy ra khỏi hành lang, bỏ lại

một luồng khí xoáy sau sự náo động của hân ta.

- Juliet! – Hân hét lên, tên cô em gái vẫn vang vọng trong không khí mãi sau khi hân đã mất hút dưới những bậc thang.

Đừng lo, Butler, Holly nghĩ. Cô bé đang sống vui vẻ với chương trình Những đồ vật. Nhưng cánh cửa mở như mời chào cô vào. Cô lách qua trước khi chiếc chốt tự động đóng lại.

Artemis Fowl đang chờ đợi, những thiết bị lọc không màng bảo vệ gắn vụng về trên đôi kính râm của cậu ta.

- Chào đại úy Short – cậu bắt đầu, sự tự tin rõ ràng chẳng hề bị sút mẻ – Chắc là cô nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng tôi đang chờ cô.

Holly chẳng buồn đáp lại, thậm chí chẳng buồn nhìn vào mắt người đã bắt giữ cô. Thay vì điều đó cô tận dụng hết mọi điều cô được dạy để quan sát căn phòng, cô nhìn qua từng đồ vật một.

- Tất nhiên, cô vẫn bị ràng buộc bởi những lời hứa lúc tối...

Nhưng Holly chẳng nghe, cô đang đi về phía một chiếc ghế thợ mộc làm bằng thép không rỉ gắn vào bức tường phía xa kia.

- Vậy là về cơ bản, tình hình của chúng ta không có gì thay đổi. Cô vẫn là con tin của tôi.

- Chà, chà, chà – Holly lẩm bẩm, đưa tay sờ khắp những hành trang tịch thu được của đội Phục hồi. Cô chọn một chiếc mũ bảo hiểm tàng hình, choàng qua đôi tai nhọn. Những miếng đệm được bơm căng phồng để bảo vệ cái đầu của cô. Bây giờ thì cô an toàn rồi. Qua tấm che mặt phản quang này bất cứ mệnh lệnh nào nữa mà Fowl nói cũng chẳng có tác dụng gì. Một chiếc micro có dây nối tự động trượt xuống. Sẵn sàng liên lạc.

- ... trên sóng xoay chiều. Phát trên sóng xoay chiều. Holly, nếu cô có thể nghe thấy tôi, hãy bắt sóng.

Holly nhận ra giọng của Foaly. Có điều gì đó thân thuộc trong một hoàn cảnh điên rồ như thế này.

- Nhắc lại. Hãy bắt sóng. Cudgeon đang đưa đến đó một...

- Điều gì đó tôi cần biết hả? – Artemis nói.

- Yên nào – Holly suyt, cô bị giọng nói suồng sã một cách thản nhiên của Foaly làm cho lo lắng.

- Tôi nói lại, họ đang đưa đến đó một con quỷ để chắc chắn cô sẽ được thả ra.

Holly giật mình. Hiện tại Cudgeon đang kiểm soát tình hình. Thật chẳng phải tin tốt lành gì.

Fowl lại xen vào.

- Cô biết đấy, thế là không lịch sự. Không thềm đếm xỉa gì đến người chủ nhà của cô.

Holly cắn nhai:

- Đủ rồi đấy.

Cô co tay lại, những ngón tay nắm chặt thành một nắm đấm dữ tợn. Artemis chẳng nao núng. Tại sao cậu phải nao núng chứ. Butler luôn can thiệp đúng lúc, trước khi những nắm đấm đó giáng xuống. Nhưng đúng lúc đó có cái gì thu hút ánh mắt cậu, một thân hình to lớn đang chạy xuống cầu thang ở màn hình tầng một. Đó chính là Butler.

- Đúng thế, cậu bé giàu sụ – Holly cúi kính nói – Lúc này cậu chỉ có một mình thôi.

Thế rồi trước khi Artemis kịp mở to mắt ra nhìn thì Holly đã tăng thêm vài ký lô cho chiếc lò xo trong khuỷu tay của mình và giáng cho kẻ bắt cóc cô một đòn ngay vào mũi.

- Ôi – cậu kêu lên , ngã phệt xuống đất.

-Ồ đúng rồi! cái đó tốt chứ.

Holly tập trung vào giọng nói ì xèo bên tai cô.

- ... chúng ta đã tạo ra một cái bẫy ở các máy quay bên ngoài, vậy nên những người đó sẽ không biết bất cứ ai xuất hiện trên lối đi chính. Nhưng nó đang trên đường tới đó, tin tôi đi.

- Foaly, Foaly, khoan đã.

- Holly hả? Phải cô không?

- Người số một và duy nhất. Foaly, không có chiếc bẫy nào cả. Tôi có thể nhìn thấy mọi thứ diễn ra quanh đây.

- Thằng xảo quyệt... Nó hẳn đã khởi động lại toàn bộ hệ thống.

Lối đi chính là nơi hoạt động náo nhiệt của bên có phép thuật. Cudgeon đã ở đó, đang chỉ huy đội yêu quái của mình với đầy vẻ ngạo mạn. Và ở giữa đám lộn xộn ấy là chiếc cũi bay cao năm mét, đang lênh bênh trên một chiếc đệm không khí. Chiếc cũi được đặt ngay trước cửa ra vào ngôi nhà lớn đó, còn bọn yêu tinh thì đang gấn một chiếc đệm chống va đập vào bức tường bao quanh. Khi được kích nổ, một vài sợi hợp kim trong đai của miếng đệm sẽ đồng thời bị phá vỡ, cửa ra vào sẽ vỡ ra từng mảnh. Khi bụi lắng xuống, con quỷ sẽ chỉ có một nơi duy nhất để đi vào trong ngôi nhà.

Holly kiểm tra các màn hình khác. Butler đã lôi được Juliet ra khỏi phòng giam. Họ đang đi lên và đang vượt qua hành lang. Đúng vào nơi nguy hiểm.

- Chết tiệt – cô chửi thề, bước ngang qua phòng điều hành.

Artemis chống cùi chỏ nhòm dậy :

- Cô đánh tôi – cậu nói mà chẳng hề tin nổi.

Holly buộc một bộ cánh chim lên người.

- Được rồi, Fowl. Còn vô khối cú như thế nữa từ nơi nó cần đến. Vậy hãy ở yên đó nếu cậu biết điều gì là tốt cho cậu.

Lần đầu tiên trong đời, Artemis nhận ra rằng cậu không thể bật lại một câu thật nhanh chóng. Cậu mở miệng, đợi một câu trả lời thật ngắn gọn như thường lệ. Nhưng chẳng từ nào xuất hiện cả.

Holly đút khẩu Neutrino 2000 của mình vào bao.

- Đúng thế, cậu bé Người Bùn. Thời gian vui đùa đã kết thúc. Thời điểm dành cho những tay chuyên nghiệp đã đến. Nếu cậu ngoan tôi sẽ mua kẹo mút cho cậu khi tôi quay lại.

Và khi Holly đã đi xa, bay bên dưới những thanh xà gỗ làm bằng gỗ sồi cũ kỹ của dãy hành lang, Artemis mới dám nói :

- Tôi không thích kẹo mút.

Artemis lập tức cảm thấy hoảng sợ. Thật đáng thương : Tôi không thích kẹo mút. Chẳng có tên tội phạm đầu óc siêu việt đầy tự tôn nào lại ngu ngơ đến độ phải dùng đến từ kẹo mút.

Cậu sẽ phải cài một hệ thống dữ liệu cơ sở với những câu đối đáp thông minh sẵn cho những dịp như thế này.

Rất có thể rằng Artemis sẽ ngồi như thế một lúc lâu, hoàn toàn tách biệt với tình hình chung quanh cậu, không biết cửa ra vào chính đã bị nổ tan tành, làm ngôi nhà rung chuyển đến tận nền móng. Một sự việc như thế cũng để thức tỉnh bất cứ ai khỏi những giấc mơ hảo huyền.

Một tên yêu tinh bay đến trước mặt Quyền chỉ huy Cudgeon.

- Chiếc đai đã vào vị trí, thưa ngài.

Cudgeon gật đầu :

- Cậu có chắc là nó siết chắc chứ, đại úy? Tôi không muốn con quý đó đi sai hướng.

- Chặt hơn cả chiếc ví của một yêu tinh. Không một bong bóng khí nào có thể lọt qua tấm đệm đó. Chặt hơn cả một con sâu thối.

- Rất tốt, đại úy – Cudgeon vội ngắt lời trước khi tên yêu tinh có thể hoàn thành phép so sánh hết sức sinh động của mình.

Bên cạnh họ là chiếc cũi bay lắc dữ dội, suýt nữa thì lật nhào khỏi tấm đệm không khí.

Tốt hơn là chúng ta nên thả tên điên đó ra, thưa chỉ huy. Nếu chúng ta không sớm thả nó ra, cả tuần tới đám quân của tôi sẽ không ngớt chửi rủa.

- Được, đại úy, được. Cho nổ đi. Vì Chúa lòng lành, cho nổ đi.

Cudgeon hấp tấp chạy lại phía sau tấm khiên cản chống nổ, viết vội một dòng nhắc nhở lên màn hình LCD của chiếc máy tính cầm tay của ông ta. Ghi nhớ : Nhắc bọn yêu tinh kia coi chừng lời ăn tiếng nói. Hãy nhớ, bây giờ ta đã là chỉ huy.

Viên đại úy ăn nói tục tũn thắc mắc quay sang người điều khiển chiếc cũi bay.

- Cho nổ đi, Chix. Thối bay cánh cửa khỏi những tấm bản lề chết tiệt của nó đi.

- Tuân lệnh. Thối bay cánh cửa khỏi những tấm bản lề chết tiệt của nó. Đã rồi.

Cudgeon nhăn mặt. Ngày mai sẽ có một cuộc họp toàn thể. Điều trước tiên phải làm. Lúc đó, ông sẽ dựng lên hình ảnh một người chỉ huy đỉnh đạc với

logo ba quả sồi lấp lánh trên mặt ông, một con yêu tinh sẽ chẳng dám chửi thề.

Dù chiếc xe đã có kính chắn gió thạch anh nhưng Chix vẫn kéo tấm kính bảo vệ ngăn mảnh bom của mình xuống. Chiếc kính trông thật tuyệt. Các cô gái rất thích nó. Hoặc là anh chàng điều khiển xe này nghĩ vậy. Trong tâm trí, anh thấy mình giống như một kẻ liều lĩnh có khuôn mặt khó ưa.

Bọn yêu tinh đều giống như vậy. Hãy ban đôi cánh cho một thiên thần rồi anh ta sẽ nghĩ rằng đối với phụ nữ anh ta là món quà mà Chúa ban cho họ. Thế nhưng một lần nữa, mong mỗi hăm hiu muốn gây ấn tượng với các quý bà của Chix Verbil lại biến thành một câu chuyện khác. Trong câu chuyện này, anh ta chỉ có một nhiệm vụ, đó là nhấn phím phá hủy. Điều mà anh ta vẫn làm với sự tự tin lớn lao.

Hai tá thuốc nổ được điều tiết đã nổ, khiến từng ấy những hộp hình trụ làm bằng hợp chất văng ra khỏi giá đỡ với tốc độ hơn một nghìn dặm một giờ. Khi va chạm, mỗi hình trụ lại nghiền nát chỗ mà nó tiếp xúc cộng với mười lăm centimet chung quanh, thổi cánh cửa bay khỏi những tấm bản lề chết tiệt của nó. Đúng như lời viên đại úy nói.

Khi đám bụi lắng xuống, những người huấn luyện kéo mở tấm ngăn bên trong chiếc cũi rồi bắt đầu đập ầm ầm vào các ô bên ngoài chiếc cũi bằng lòng bàn tay của họ.

Cudgeon thò mặt ra từ sau tấm khiên cản tiếng nổ.

- Xong chưa, đại úy?

- Chỉ một chút chết tiệt nữa thôi, thưa chỉ huy. Chix? Chúng ta đang làm gì thế?

Chix nhìn màn hình chiếc xe.

- Con quỷ đang di chuyển. Tiếng đập khiến con quỷ sợ hãi. Những chiếc móng vuốt đang thò ra ngoài. Mẹ à, nó là một thằng đàn độn to xác. Tôi thực chẳng muốn trở thành thằng bé sơ sinh của Recon, nếu cô ấy nhiễm phải thói quen này.

Cudgeon thoáng cảm thấy nhói lên một cảm giác tội lỗi. Cảm giác đã đánh thức ông khỏi giấc mơ hão huyền ưa thích của ông – nhìn thấy đang thả mình xuống chiếc ghế nhung màu be ở Hội đồng.

Chiếc cũi tròn thành ghê quá, suýt nữa thì hất Chix ra khỏi ghế. Anh ta vẫn bám trụ như một tay thuần ngựa cừ khôi.

- Chà! Nó đang đi. Các anh bạn khóa lại rồi hãy để nó yên. Tôi có cảm giác rằng chúng ta sẽ phải cầu cứu sự giúp đỡ bất kỳ lúc nào.

Cudgeon không để ý đến chuyện khóa lại và để con quỷ yên. Hắn muốn đẩy cái thứ này sang chân bọn lính. Viên Quyền chỉ huy cho rằng mình là một nhân vật quá quan trọng để dẫn thân vào tình huống kém an toàn như thế này. Nói tóm lại, vì sự tốt đẹp của con người, tốt hơn hết là hắn nên tránh xa khỏi vùng nguy hiểm này.

Butler nhảy bốn bậc cầu thang một lúc. Đây có lẽ là lần đầu tiên hấn bỏ rơi Artemis trong cơn khủng hoảng. Nhưng Juliet là gia đình của hấn, và rõ ràng có điều gì đó vô cùng nghiêm trọng đã xảy đến với đứa em gái bé nhỏ của hấn. Sinh vật có phép thuật đã nói gì đó với cô bé để bây giờ cô chỉ ngồi trong phòng giam và cười một mình. Butler lo sợ điều xấu nhất. Nếu bất kỳ chuyện gì xảy đến với Juliet, hấn không biết sẽ sống một mình như thế nào đây.

Hấn cảm thấy một giọt mồ hôi lăn xuống từ đỉnh cái đầu trọc. Toàn bộ chuyện này thật kỳ quái. Những sinh vật có phép thuật, và bây giờ là một con tin đi lang thang trong nhà. Làm thế nào mà hấn có thể kiểm soát được mọi chuyện chứ? Cả một đội bốn vệ sĩ chỉ để bảo vệ một nhà chính trị cấp thấp nhất, thế mà mình hấn phải canggung cả cái tình thế thật khó tin này.

Butler lao xuống cầu thang, chạy vào nơi mà lúc này còn là phòng giam của đại úy Short. Juliet đang nằm thanh thoi, mê mẩn nhìn bức tường bê tông.

- Em đang làm gì thế? - Hấn thở dốc, rút khẩu Sig Sauer chín li của mình bằng một động tác thành thạo.

Cô em gái chẳng thèm liếc anh đến một cái.

- Yên đi, đồ đười ươi. Họ đang chiếu phim Louie - chiếc máy tình yêu. Anh ấy không quả ương ngạnh. Mình có thể chấp nhận anh ấy.

Butler chớp mắt. Cô bé đang nói làm nhảm. Chắc chắn cô bé đã bị thôi miên.

- Đi nào. Artemis muốn chúng ta lên phòng điều hành.

Juliet chỉ một ngón tay đã được sơn sửa, tĩa tốt vào bức tường.

- Artemis có thể đợi. Đây là trận đấu giành danh hiệu xuyên lục địa. Và là một trận đấu chất chứa đầy hấn thù. Louie đã làm thịt con ỉn cứng của Hogman đấy.

Anh chàng vệ sĩ xem xét bức tường. Hoàn toàn chẳng có gì cả. Anh không có thời gian cho những chuyện như thế này.

- Được rồi. Đi thôi - hấn ậm ừ, xốc cô em gái lên vai.

- Không. Đồ con bò - cô bé giãy giụa, dùng hai nắm tay nhỏ xíu dấm vào lưng ông anh - Không phải bây giờ. Hogman ơi! Hogmaaaan!

Butler kệ cô bé phản đối, hấn kiên quyết chạy thật nhanh. Cái cậu Hogman quái quỷ là ai thế nhỉ? Chắc chắn là một trong số những đứa bạn của con bé rồi. Hấn sẽ kiểm tra những người được gọi đến phòng bảo vệ gần đây.

- Butler hả? Cầm máy đi.

Đó là Artemis, ở bên trái. Butler xốc nhẹ cô em gái để có thể với tới thắt lưng.

- Kẹo mút! - Ông chủ của hấn gào lên.

- Nói lại đi. Tôi nghĩ cậu vừa nói...

- À... ý tôi là hãy ra khỏi đó ngay. Giữ máy đấy! Giữ máy đấy!

Giữ máy à? Mệnh lệnh này nghe như không phải được phát ra từ miệng cậu Artemis. Nó giống như một chiếc nhẫn kim cương mà đựng trong một chiếc

phong bao vậy.

- Giữ máy hả cậu?

- Ủ, Butler. Giữ máy. Tôi đã nghĩ truyền đạt mệnh lệnh bằng những cụm từ đơn giản là cách nhanh gọn nhất để ông hiểu rõ nhiệm vụ của mình. Nhưng rõ ràng tôi đã lầm.

Còn hơn thế ấy chứ. Butler nhìn quanh sảnh đường xem có chỗ nào để nấp vào không. Chẳng có nhiều sự lựa chọn. Chỗ ẩn nấp duy nhất là những bộ áo giáp thời Trung cổ treo trên những bức tường. Gã vệ sĩ núp vào hốc tường phía sau một hiệp sĩ thế kỷ XIV được trang bị đầy đủ cả giáo và gậy.

Juliet đập đập vào tấm áo giáp che ngực của hắn.

- Anh nghĩ là anh cừ lắm ư? Tôi chấp anh một tay.

- Im nào – Butler khế suyt.

Butler nín thở và lắng nghe. Có vật gì đó đang tiến đến cửa chính. Vật gì đó rất to lớn. Butler nhoài người đủ để ghé một mắt nhìn khắp hành lang...

Lúc đó bạn có thể bảo rằng cánh cửa đã bị phá vỡ. Nhưng động từ đó vẫn chưa lột tả hết. Đúng hơn là cánh cửa ấy đã bị tan ra thành từng mẩu vụn. Butler đã từng chứng kiến sự việc giống như thế này trước đây khi một trận động đất mạnh cấp bảy làm rung chuyển khu đất của một ông vua ma túy người Côlômbia trước khi hắn nhận lệnh dùng thuốc nổ phá hủy nó.

Nhưng cảnh tượng này có đôi chút khác biệt. Xảy ra trên diện hẹp hơn, và rất chuyên nghiệp. Đó là một chiến thuật chống khủng bố cổ điển. Tấn công kẻ thù bằng khói và âm thanh, rồi xông vào khi chúng mất phương hướng. Bất kể điều gì đang đến, nó cũng rất tồi tệ. Butler chắc chắn điều đó. Và hắn hoàn toàn đúng.

Những đám mây bụi tan chậm, phủ một lớp trắng bệch lên tấm thảm Tuynidi. Nếu bà Fowl có bước một ngón chân của bà ta ra khỏi cánh cửa gác mái thì hắn bà sẽ rất tức giận. Bản năng mách bảo Butler rời khỏi đây. Hắn chạy dích dắc qua tầng một, hướng lên tầng trên. Leo lên để tối thiểu cũng có thể quan sát mục tiêu. Đây sẽ là thời điểm thích hợp nhất để làm việc đó trước khi bị phát hiện. Bất kỳ lúc nào, hàng tràng đạn cũng có thể bay vèo vèo qua chiếc cổng tò vò, và điều cuối cùng mà hắn muốn làm là chạy xuống tầng hầm.

Vào bất kỳ ngày nào khác thì Butler đã chẳng còn ở đây. Hắn sẽ không đứng chơ vơ giữa cái cầu thang đó trước khi có thời gian suy xét cẩn thận. Nhưng hôm nay, trên vai Butler là đứa em gái yêu quý đang nói nhảm nhí, mà điều cuối cùng mà hắn muốn làm là để cô bé chứng kiến cuộc tấn công đầy hiểm nguy này. Trong tình thế đó, có lẽ Juliet có thể thách thức những tên lính biệt kích có phép thuật. Và mặc dù cô em gái của hắn nói cứng thế, nhưng cô thực sự vẫn chỉ là một đứa bé, không thích hợp với một sĩ quan quân đội đã qua rèn luyện. Thế nên Butler cúi xuống, đặt Juliet lên tấm thảm sau một bộ áo giáp rồi kiểm tra chốt an toàn của khẩu súng. Xong. tốt rồi. Xuất hiện và tóm ta đi, lũ có phép thuật kia.

Vật gì đó đang di chuyển trong làn bụi mờ. Ngay lập tức Butler cảm thấy rõ ràng rằng vật đó không phải là người. Gã vệ sĩ đã tham gia quá nhiều những cuộc đi săn thám hiểm để không nhận nhầm một con vật khi nhìn thấy nó. Hắn nhìn kỹ dáng điệu con vật. Có lẽ là loài khỉ. Phần cơ thể phía trên giống đười ươi, nhưng to hơn bất kỳ con đười ươi nào mà Butler đã từng nhìn thấy. Nếu nó là một con đười ươi, thì khẩu súng ngắn trong tay hắn sẽ chẳng ăn nhằm gì. Bạn có thể bắn vào đầu một con đười ươi đực năm phát đạn và nó sẽ vẫn còn đủ thời gian để xơi tái bạn trước khi bộ não của nó chết hẳn.

Thế nhưng đó không phải là một con đười ươi. Đười ươi không có mắt đi đêm. Nhưng sinh vật này thì có. Những con mắt đỏ, sáng rực, bị cái bờm bù xù trước trán che đến một nửa. Nó cũng có ngà, nhưng không phải voi. Những chiếc ngà này cong và có những chiếc gờ răng cưa. Thứ vũ khí có tầm sát thương cao. Butler cảm thấy ớn lạnh. Trước đây một lần hắn đã có thứ cảm giác này vào ngày đầu tiên tại học viện Thụy Sĩ. Đó là thứ cảm giác sợ hãi.

Sinh vật đó bước ra khỏi lớp bụi mờ. Butler há hốc miệng. Cảm giác trong ngày đầu tiên ở học viện lại xuất hiện. Sinh vật này không giống bất kỳ kẻ thù nào trước đây hắn đã từng đối mặt. Ngay lập tức gã vệ sĩ nhận ra những người có phép thuật vừa làm chuyện gì. Họ đã thả vào đây một kẻ săn mồi có từ thời tiền sử. Một sinh vật chẳng thèm quan tâm đến phép thuật hay luật lệ gì. Một sinh vật chỉ đơn giản sẽ tiêu diệt bất cứ thứ gì trên đường đi của nó, chẳng cần biết đó là ai. Quả là một con dã thú hoàn hảo. Điều đó thật quá rõ ràng từ những mẩu thịt còn giắt trên răng nó, từ những vết máu khô cứng lại dưới móng vuốt của nó và từ cả sự căm giận cô đặc trào dâng trong mắt nó.

Con quỷ nặng nề tiến về phía trước, ánh mắt xuyên qua cây đèn chùm. Những chiếc móng vuốt vàng ệch của nó cào dọc theo những hàng gạch bằng đá cẩm thạch, tạo ra những tia lửa điện. Bây giờ thì nó đang đánh hơi, phả ra một thứ hơi thở thật khác thường, đầu nghiêng sang một bên. Butler đã từng nhìn thấy cử chỉ đó trước đây – đầu của những con chó săn bị bỏ đói trước khi những nhà huấn luyện người Nga thả chúng vào một cuộc săn gấu.

Cái đầu bù xù của con quỷ đột ngột ngừng lại, cái miệng của nó chìa thẳng vào chỗ ẩn nấp của Butler. Đó không phải là một sự trùng hợp. Gã vệ sĩ giúp việc lén nhìn qua những ngón tay của chiếc găng tay được đan bằng xích. Lộ rồi. Khi con dã thú đã ngửi thấy mùi, nó sẽ cố yên lặng, chậm rãi áp sát trước khi ra một cú chớp nhoáng.

Nhưng rõ ràng là con quỷ này chưa xem qua sổ tay dã thú, bởi vì nó chẳng thèm đếm xỉa gì đến bước nhẹ nhàng áp sát mà ra luôn cú đánh chớp nhoáng. Di chuyển nhanh hơn Butler tưởng, con quái vật nhảy vọt theo hành lang, gạt bộ giáp thời Trung cổ sang một bên như thể đó là một ma-nơ-canh trong cửa hàng vậy.

Juliet chớp mắt, cô bé há hốc miệng.

- Đó là Bob chân to. Nhà vô địch người Canada năm một chín chín tám. Em

có tưởng anh đang ở Andes, tìm bà con cơ đấy.

Butler chẳng buồn sửa lại. Cô em của hắn không phải là người nhanh hiểu. Ít nhất thì cô bé cũng sẽ ra đi trong hạnh phúc. Khi đầu hắn còn đang đắm chìm trong những suy nghĩ mềm yếu ấy thì bàn tay cầm súng của Butler đã giơ lên.

Hắn sẽ bóp cò nhanh hết mức có thể. Hai phát vào ngực. Ba phát vào giữa mắt. Đó là kế hoạch. Butler bắn hai phát vào ngực, nhưng con quỷ đã can thiệp trước khi hắn kịp hoàn thành dự định. Sự can thiệp dưới dạng những chiếc ngà tử thần, thọc xuống bộ áo giáp của Butler. Những chiếc ngà cuộn quanh cơ thể hắn, cắt vụn chiếc áo khoát ngoài đã được gia cố như một lưới dao bào cắt vụn tấm bánh đa.

Butler cảm thấy đau nhói khi chiếc ngà răng cửa của con vật đâm vào ngực. Hắn hiểu ngay rằng vết thương vô cùng trầm trọng. Hơi thở của hắn trở nên khó khăn. Phổi bị tổn thương, những cục máu bắt lại trên bộ lông của con quỷ. Máu của hắn. Chẳng ai mất nhiều máu thế mà vẫn còn sống. Thế nhưng ngay tức khắc một cảm giác vui vẻ kỳ lạ bỗng thế chỗ cơn đau. Một dạng chất gây tê tự nhiên nào đó đã được tiêm vào cơ thể hắn qua chiếc ngà của con quái vật. Nguy hiểm hơn cả là chất độc có độc tính cao nhất. Chỉ sau vài phút, Butler sẽ không chỉ ngừng chống cự, mà còn cười như nắc nẻ cho đến chết.

Gã vệ sĩ cố chống lại chất ma túy đang lan dần trong cơ thể, vùng vẫy quyết liệt trong tay con quỷ. Nhưng vô ích. Cuộc đấu tranh của hắn đã thất bại gần như trước khi nó kịp bắt đầu.

Con quỷ kêu lên vài tiếng, quăng đi quăng lại cái xác người mềm nhũn ấy qua đầu. Cơ thể vạm vỡ của Butler va vào bức tường với một tốc độ mà không chiếc xương người nào có thể chịu nổi. Những viên gạch từ nền lên đến trần nhà đều nứt vỡ. Xương sống của Butler cũng gãy vụn. Lúc này máu không chảy nữa, hắn hoàn toàn tê liệt.

Phép thôi miên vẫn khống chế Juliet.

- Thôi nào anh. Ra khỏi tấm vải bạt đó đi. Chúng em đều biết là anh đang giả vờ rồi.

Con quỷ khựng lại, sự thản nhiên không chút sợ hãi đã khơi lên một chút tò mò tiềm tàng. Nó sẽ nghi ngờ đó là một âm mưu nếu nó có thể hình thành trong đầu một suy nghĩ phức tạp đến vậy. Nhưng cuối cùng, sự thèm thuồng đã chiến thắng. Con quỷ ấy ngửi thấy mùi thịt người. TƯƠI và MỀM. Thịt người trên mặt đất khác hẳn. Bao quanh nó là hương thơm. Một khi nó đã ngửi thấy mùi thịt thì thật khó mà quay đầu trở lại. Con quỷ liếm những chiếc răng cửa rồi giơ một cánh tay đầy lông lá của nó ra...

Holly quần bộ cánh chim vào sát người rồi phóng đi. Cô lướt qua, bay vào chiếc cửa bên dưới một mái vòm thủy tinh đã có nhiều vết xước. Ánh sáng của khu vực thời gian chết được gạn lọc một cách thiếu tự nhiên, chia thành những mũi tên màu thiên thanh dày dặn.

Ánh sáng, Holly nghĩ. Trước đây những chiếc đèn cao áp của cái mũ bảo hiểm này hoạt động tốt, không có lý do gì để nó không hoạt động lại. Đã quá trễ để cứu người đàn ông, anh ta đã trở thành một chiếc tải đựng xương vỡ. Nhưng cô gái, cô bé vẫn còn có một chút ít thời gian trước khi con quỷ xông vào xẻ thịt cô ấy.

Holly chạy xuống xuyên qua thứ ánh sáng vô duyên kia, tìm nút chỉnh âm trên hộp điều khiển chiếc mũ bảo hiểm. Nút chỉnh âm thường được dùng cho những loài có răng nanh, nhưng trong hoàn cảnh này có thể khiến con quỷ sao lãng trong một tích tắc, đủ để đưa cô bé xuống tầng hầm.

Con quỷ lặng lẽ tiến về phía Juliet. Đó thường là một hành động thật kín đáo để tạo ra sự lơ là. Những chiếc vuốt sẽ móc qua những chiếc xương sườn, cắt đứt quả tim.

Mất tí tẹo thịt và không có những phút cuối đầy áp lực chờ thịt cứng lại.

Holly bấm nút chỉnh âm... nhưng rồi chẳng có gì xảy ra cả. Không ổn rồi. Một con quỷ bình thường cuối cùng sẽ bị sóng siêu âm làm cho nổi cáu. Nhưng con quái vật này thậm chí chẳng thèm nhúc nhích cái đầu bù xù lông lá của nó. Chỉ có hai khả năng: một, chiếc mũ đã hỏng, hai, con quỷ bị điếc. Thật không may, Holly chẳng có cách nào để biết rõ chuyện đó vì những sinh vật có phép thuật không nghe được những âm này.

Dù thế nào, Holly bắt buộc phải chấp nhận một chiến thuật mà cô chẳng nên nhờ cậy đến. Tiếp cận trực tiếp. Tất cả là để cứu sống một con người. Cô đã tiến hành chẳng chút phân vân.

Holly kéo cần điều khiển, phóng thẳng từ tầng bốn xuống. Thật không tốt cho bộ hộp số. Cô đã từng bị những người thợ máy mắng mỏ về điều đó. Sau sự kiện khó tin đó, cô buộc phải sống sót qua một cơn ác mộng dài đằng đẳng. Bộ hộp số kêu sào sạo trong khi cô lượn trên không trung, nhằm chia thẳng gót giày vào đầu con quỷ. Holly nhắm mắt. Hai lần gặp rắc rối với cùng một con quỷ. Thật không thể tin được.

Gót giày của cô đâm sầm vào đỉnh đầu con quỷ. Với tốc độ đó, vụ va chạm đã tạo ra ít nhất là nửa tấn lực G. Chỉ có những thanh sọc được gia cố trong bộ đồng phục mới giúp xương chân của Holly không vỡ thành những mảnh vụn. Dù vậy, cô vẫn nghe thấy đầu gối mình kêu đánh rộp. Cơn đau dâng lên đến tận trán cô. Nó cũng hủy hoại cả quá trình hồi phục của cô. Thay vì đưa mình đến một độ cao an toàn, Holly ngã nhào xuống lưng con quỷ, vướng vào bộ lông xấu xí của nó.

Con quỷ bực mình. Không chỉ vì có thứ gì đó ngăn cản bữa ăn trưa của nó mà bây giờ cái đó lại rúc vào bộ lông của nó, có lẽ là những con sên sạch sẽ. Con quái vật đứng thẳng người, với bàn tay móng vuốt qua vai. Những chiếc móng vuốt cong tớn cào vào chiếc mũ bảo vệ của Holly, rách thành những đường song song trên lớp hợp kim. Lúc này thì Juliet đã an toàn, nhưng thay vào vị trí nguy hiểm đó là Holly.

Con quỷ ép mạnh hơn, bằng cách nào đó, nó đặt tay lên được lớp vỏ chống ma sát của chiếc mũ bảo hiểm, thứ mà theo Foaly là không thể cầm vào được. Sẽ nghiêm trọng đây. Nếu không phải ở kiếp này, thì chắc chắn là ở kiếp khác.

Đại úy Short cảm thấy mình đang bị nhấc lên cao, đối mặt với kẻ thù cũ. Holly đấu tranh với cơn đau và sự bồn loạn để tập trung. Chân cô khua khoảng giống như một con lắc, còn hơi thở của con quỷ thì phả vào mặt cô từng đợt hôi hám.

Phải có một kế hoạch chứ? Chắc chắn cô không bay xuống chỉ để nằm còng queo và chết. Hẳn phải có một chiến lược chứ. Những năm ở học viện hẳn phải dạy cô điều gì đó chứ. Cho dù kế hoạch của cô có là thế nào đi chăng nữa, đến giờ nó đã trôi khỏi sự suy nghĩ của cô, ở đâu đó giữa sự đau đớn và bàng hoàng. Hoàn toàn ra khỏi sự suy nghĩ thông thường.

- Ánh sáng, Holly...

Một giọng nói vang lên trong đầu. Có lẽ là cô tự nói chuyện với cô. Một trải nghiệm không có trong tiềm thức. Ha ha. Cô phải nhớ kỹ chuyện này để kể cho Foaly nghe... Foaly hả?

- Dùng ánh sáng đi, Holly. Nếu những chiếc ngà đó mà bắt đầu hoạt động, cô sẽ chết trước khi phép thuật của cô được thực hiện.

- Foaly? Cậu đó phải không? - Có lẽ Holly đã kêu lên như thế hoặc là cô đã nghĩ như vậy. Cô không chắc.

- Đền dùng dưới đường hầm, đại úy! - Một giọng nói khác. Không giấu cợt - Nhấn nút đi! Đó là lệnh đấy!

Trời. Đó là Root. Cô lại trở về với công việc của mình rồi. Đầu tiên là Hamburg, sau đó là Martina Franca, và bây giờ là chuyện này.

- Rõ, thưa ngài - cô nói lí nhí, cố tỏ ra chuyên nghiệp.

- Nhấn đi! Ngay bây giờ, đại úy Short!

Holly nhìn thẳng vào đôi mắt độc ác của con quỷ và nhấn nút. Rất kịch tính đây. Hoặc nó sẽ là như thế nếu chiếc đèn hoạt động tốt. Thật không may cho Holly, trong lúc vội vàng cô đã lấy một trong những chiếc mũ mà Artemis Fowl đã tháo tung tất cả mọi thứ ra. Vậy nên chẳng có nút Sonix, chẳng có bộ lọc, và cũng chẳng có đèn dùng dưới đường hầm nữa. Vẫn có những bóng điện Halogen, nhưng dây nối đã bị tháo rời trong những lần nghiên cứu của Artemis.

- Đi! Trời ơi! - Holly hét lên.

- Đi! Trời ơi! - Root quát lên - Thế là nghĩa thế nào hả?

- Những chiếc bóng đèn không được nối dây - Foaly giải thích.

- Đi... - Giọng của Root nhỏ dần rồi im bặt. Còn gì để nói đây?

Holly liếc nhìn con quỷ. Nếu bạn không biết quỷ là những sinh vật thiếu trí khôn, thì bạn hẳn sẽ thề rằng con quái vật ấy đang nhoẻn cười. Nó đứng đó với những giọt máu nhỏ xuống từ vết thương trên ngực và nhoẻn cười. Đại úy Short không thích nó cười với mình.

- Ngậm miệng lại – cô quát, rồi húc vào con quỷ bằng thứ vũ khí duy nhất mà cô sử dụng được. Cái đầu đội mũ bảo hiểm của cô.

Quả là can đảm, nhưng nó cũng chỉ hiệu quả như việc chặt cây bằng một chiếc lông. May mắn thay, cú đánh bốc đồng đó lại thu được chút ít hiệu quả. Trong một phần bao nhiêu đó của giây, hai sợi dây dẫn điện được nối với nhau, điện ào ào truyền tới một trong những chiếc đèn dùng dưới hầm. Ánh sáng trắng bốn trăm oát đột ngột xuyên thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của con quỷ, truyền sự sợ hãi đến não của con quái vật.

- Hê hê – Holly cười thầm trước khi con quỷ vô tình lắc mạnh. Những cơn co giật của nó khiến nó ngã lăn quay xuống sàn nhà gỗ, cái chân quào quào hoảng sợ.

Cô đang lăn về phía bức tường với một tốc độ thật khủng khiếp. Có lẽ, Holly tràn trề hy vọng, đây sẽ là một trong những va chạm mà đến tận cùng bạn không cảm thấy đau. Không, e rằng sự lạc quan của cô sẽ chẳng được đáp lại. Cô đâm sầm vào một tấm thảm trang trí Normandi, khiến nó rơi bộp vào đầu cô. Cơn đau vô tận lập tức kéo đến.

- Ôi cha – Foaly kêu lên – Tôi cảm nhận được điều đó. Bộ phận quan sát bị vỡ. Bộ cảm biến vết thương ngừng hoạt động. Cô bị vỡ phổi, đại úy. Chúng tôi sẽ không ở cạnh cô trong vòng vài phút. Nhưng đừng lo lắng, Holly, phép thuật của cô sẽ mau chóng phát huy tác dụng.

Một cảm giác gai gai nhẹ nhẹ của phép thuật lan nhanh đến những vết thương của cô. Cảm ơn trời vì những quả cây sồi. Nhưng có hơi muộn một chút. Cơn đau đã bao trùm lấy cô. Ngay trước lúc bất tỉnh, bàn tay của Holly buông thõng xuống dưới tấm thảm, nó rơi xuống chỗ cánh tay của Butler, chạm vào da anh ta. Thật ngạc nhiên, người này chưa chết. Một nhịp đập bền bỉ vẫn cố sức truyền máu đến những ngón tay, ngón chân dập nát.

Chữa lành, Holly nghĩ trong đầu. Và phép thuật tuôn ra từ những ngón tay của cô.

Con quỷ lưỡng lự, chần chừ đưa con gái nào trước đây. Lựa chọn, lựa chọn. Đây không phải là một quyết định dễ dàng bởi sự sợ hãi rơi rớt vẫn ù ù quanh cái đầu bù xù của nó, hay bởi loạt đạn ghim vào bộ ngực béo ú của nó. Cuối cùng, nó quyết định thưởng thức cư dân sống trên mặt đất. Thịt người mềm, không dai cứng như thịt của người có phép thuật.

Con quái vật ngồi xuống, nghiêng cằm cô gái bằng một móng vuốt vàng khè. Một đường tĩnh mạch đập chậm chậm trên cổ cô bé. Tim hay cổ? Con quỷ phân vân. Cổ thì gần hơn. Nó quay chiếc móng ngang ra, để cạnh của chiếc móng có thể ấn sát vào lớp thịt người mềm mại. Chỉ cần một cái ấn thật mạnh là máu sẽ trào ra từ cơ thể cô bé.

Butler tỉnh dậy, chính hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Ngay tức khắc, hắn biết mình còn sống vì cơn đau khủng khiếp vẫn đang thấm qua từng centimet khối trong cơ thể. Chuyện này không ổn rồi. Có thể là hắn vẫn sống, nhưng cổ

tay chỉ quay được một phần tám mươi so với bình thường, hẳn sẽ chẳng còn đủ sức mà dắt chó đi dạo chứ đừng nói gì đến chuyện cứu cô em gái.

Gã vệ sĩ ngọ nguậy ngón tay. Bị thương như thể bị đẩy xuống địa ngục vậy, nhưng ít nhất còn cử động được. Thật ngạc nhiên là hẳn vẫn còn có thể cử động, hãy xem vết thương mà cột sống của hẳn phải chịu đựng mà xem. Những ngón chân cũng có vẻ ổn, nhưng đó hẳn là phản ứng của một hồn ma, vì thực sự hẳn chẳng nhìn thấy chúng.

Máu từ vết thương ở ngực hẳn dường như đã ngừng chảy và hẳn đang suy nghĩ rất rõ ràng. Tóm lại, hình dạng cơ thể vẫn tốt hơn nhiều so với mong đợi của hẳn. Chuyện kỳ diệu gì đang xảy ra ở đây vậy?

Butler nhìn thấy điều gì đó. Có những ánh sáng xanh lấp lánh nháy nhót khắp cơ thể hẳn. Hẳn là hẳn đang bị ảo giác, tạo ra những hình ảnh dễ chịu để kéo bản thân ra khỏi cái kết cục không thể tránh khỏi. Một ảo giác rất thỏa đáng, người ta hẳn sẽ nói thế!

Ánh sáng xanh lấp lánh tụ lại nơi những vết thương, chìm xuống dưới da. Butler khẽ rùng mình. Đây không phải là ảo giác. Có điều gì đó kỳ diệu đang xảy ra ở đây. Phép thuật.

Phép thuật ư? Một tiếng chuông reo vui trong đầu hẳn. Phép thuật của những sinh vật có phép thuật. Cái gì đó đã chữa lành những vết thương của hẳn. Butler ngoái đầu, nhần nhó nhìn xuống những đốt xương sống. Có một bàn tay đặt lên cánh tay hẳn. Những tia sáng xanh lấp lánh tuôn ra từ những ngón tay yêu tinh gầy gò, tự đi đến những vết bầm tím, những nơi bị gãy, vỡ hay những vết cắt. Có rất nhiều vết thương nhưng những ánh sáng li ti ấy giải quyết tất cả một cách nhanh gọn và hiệu quả. Như một đội quân hải ly kỳ lạ khắc phục những thiệt hại sau cơn bão.

Butler thực sự có thể cảm thấy những chiếc xương của hẳn đang liền lại, và từ những vết thương sắp lành, máu không chảy ra nữa. Đầu hẳn lại cử động bình thường vì những đốt sống đã trở về vị trí thích hợp, và sức mạnh ồ ạt quay về với hẳn khi phép thuật tái tạo lại ba lít máu đã mất qua vết thương trên ngực. Butler nháy lên – thực sự là nháy lên. Hẳn ta lại chính là mình rồi. Không. Còn hơn thế. Hẳn mạnh hơn lúc nào hết, đủ sức mạnh để thử sức một lần nữa với con quái vật đang cúi xuống cạnh cô em gái hẳn.

Butler cảm thấy trái tim mình được hồi sinh, đập nhanh như chân vịt của một chiếc mô tơ gắn trên thuyền. Bình tĩnh nào, Butler tự nói với mình. Say sưa là kẻ thù của sự hiệu quả. Nhưng bình tĩnh hay không thì tình huống này cũng tuyệt vọng. Con quái vật ấy suýt giết hẳn một lần, và lần này thậm chí hẳn còn không có khẩu Sig Sauer. Ngoài những khả năng của mình, sẽ tốt hơn nếu có một loại vũ khí. Một loại vũ khí nặng một chút. Chiếc bốt của Butler dẫm lên một vật làm bằng kim loại. Butler nhìn xuống những mảnh vụn rải rác sau lưng con quỷ... Tuyệt vời.

Chẳng có gì ngoài một màu trắng trên màn hình.

- Nhanh lên nào! – Root giục – Nhanh lên!

Foaly hích thượng cấp của mình.

- Có thể làm được nếu ông không khăng khăng đứng chặn tất các bảng điện như thế.

Root cảm hờn tránh đường. Theo ông, sai sót của những chiếc bảng điện là do kẻ đứng đằng sau ông. Đầu của chàng nhân mã biến vào trong cổng tiếp cận.

- Làm sao thế?

- Chẳng sao cả. Chỉ do nhiều tín hiệu thôi.

Root đập đập màn hình. Không phải là một ý tưởng hay. Thứ nhất là vì chẳng có đến một trong một triệu cơ hội nói rằng việc đó thực sự có ích, thứ hai là những màn hình plasma đã trở nên cực kì nóng sau khi sử dụng triển miên trong một thời gian.

- Chết tiệt!

- Nhân thể nói luôn, ông đừng có chạm vào cái màn hình đó.

- A, ha ha. Vậy là bây giờ chúng ta có thời gian để tán dóc rồi, đúng không?

- Thực ra là không. Cái gì thế này?

Màn hình trắng đã có những hình thù có thể nhận ra được.

- Đây rồi, cứ giữ thế nhé. Chúng ta bắt được tín hiệu rồi.

- Tôi vừa khởi động chiếc camera thứ hai. Một chiếc máy thu cũ và ít tính năng, tôi e là vậy, nhưng nó sẽ phải hoạt động.

Root chẳng bình luận. Ông đang quan sát màn hình. Đây hẳn là một bộ phim. Chứ không thể là cuộc sống đích thực.

- Vậy cái gì đang diễn ra ở đó thế? Có điều gì thú vị à?

Root cố đáp lời, nhưng tất cả ngôn ngữ nhà binh của ông không có từ nào đặc dụng cả.

- Cái gì thế? Đó là cái gì?

Viên chỉ huy cố nỗ lực.

- Đó là... cái gã người đó... Tôi chưa từng... ồ, quên điều đó đi Foaly. Cậu tự đi mà nhìn lấy.

Holly chứng kiến toàn bộ đoạn phim ấy qua một lỗ hổng của tấm thảm len. Nếu không được nhìn thấy chuyện đó, cô sẽ không bao giờ tin chuyện đó là thật. Thực tế, không tin nổi cho đến khi cô xem lại băng hình để chắc rằng toàn bộ chuyện này không phải là một ảo ảnh được tạo ra từ một kinh nghiệm sống còn. Như chính nó, đoạn băng đã trở thành một điều gì đó huyền thoại, khởi đầu một loạt những bộ phim gia đình không chuyên trên truyền hình cáp và kết cục, trở thành giáo trình truyền tay của học viện LEP.

Con người ấy, Butler, đang mặc chiếc áo giáp thời Trung cổ vào. Có vẻ như không thể tin được, hẳn ta rõ ràng định mặt đối mặt với con quỷ. Holly cố sức để cảnh báo hẳn ta, cố sức rặn ra một âm thanh nào đó, nhưng phép thuật không thể khiến hai lá phổi nát bét của cô phòng trở lại.

Butler kéo tấm che mặt xuống, cầm lên một chiếc gậy rất chắc chắn.

- Nào – hẳn gằm gừ qua tấm lưới bảo vệ – Tao sẽ cho mày biết điều gì sẽ xảy ra khi kẻ nào đó đặt tay lên em gái tao.

Anh chàng múa tít chiếc gậy như thể đó là chiếc gậy chỉ huy của trưởng nhóm cổ vũ, nện một phát vào giữa hai vai con quái vật. Một đòn như thế, nếu không phải là đòn chí mạng thì chắc chắn cũng khiến con vật tạm thời quên đi nạn nhân trong dự định của nó.

Butler đặt chân ngay phía trên hông con quái vật và giật lại chiếc gậy. Con quỷ thả tay ra kèm theo một âm thanh yếu ớt. Butler nhảy về phía sau, đứng chắc chắn ở một khoảng cách an toàn.

Con quỷ tức giận tấn công hẳn ta, cả mười cái móng vuốt đều duỗi ra hết cỡ. Những giọt chất độc lấp lánh trên mũi mỗi chiếc ngà. Giờ chơi đã kết thúc. Nhưng lần này sẽ chẳng có một đòn hiểm nào nữa đâu. Con quái vật trở nên cảnh giác, nó đã bị thương. Nó sẽ không nương tay với kẻ tấn công cuối cùng này. Con quỷ đủ thông minh để lo lắng, lãnh thổ của nó đang bị xâm phạm. Và chỉ có một cách duy nhất để giải quyết cuộc tranh chấp của tự nhiên này. Cách mà những con quỷ dùng để giải quyết mọi cuộc tranh chấp...

- Tao phải cảnh báo mày – Butler lên tiếng, bình thản – Tao có vũ khí và sẵn sàng dốc hết sức lực nếu cần thiết.

Holly sẽ kêu than nếu cô có thể. Đùa à! Gã này đang cố dàn xếp với một con quỷ bằng một mảnh nói ra vẻ ta đây anh dũng chắc! Rồi đại úy Short nhận ra mình đã lầm. Ngôn từ không quan trọng, cái quan trọng chính là giọng nói của hẳn ta. Bình tĩnh, nhẹ nhàng. Giống như một người huấn luyện với một con kỳ lân có phép thuật.

- Tránh xa cô gái đó ngay. Dễ mà.

Con quỷ phồng má rồi tru lên. Chiến thuật rung cây dọa khỉ đây. Nhưng Butler không nao núng.

- Chà, chà. tao thực sự sợ quá. Còn bây giờ bước ra khỏi cửa và tao sẽ không phải cắt vụn mày ra thành từng miếng.

Con quỷ khịt mũi, cảm thấy phật ý bởi phản ứng này của đối phương. Bình thường tiếng gầm của nó khiến bất cứ sinh vật nào đối mặt với nó đều nhanh chóng chui xuống hang.

- Từng bước một. Chắc chắn và từ từ thôi. Dễ phải không nào, anh bạn khổng lồ.

Bạn có thể nhìn thấy điều gì đó trong mắt quỷ. Một thoáng lưỡng lự. Có lẽ con người này là...

Và đó chính là lúc Butler phản công. Hẳn luôn lách dưới những chiếc ngà, nện cho đối thủ những cú móc chí mạng với thứ vũ khí từ thời Trung cổ của mình. Con quỷ lão đảo lúi lại phía sau, những móng vuốt quơ đi quơ lại không đích đến. Thế nhưng đã quá muộn. Butler đã nhảy ra khỏi tầm với, chạy sang phía bên kia của dãy hành lang.

Con quỷ chậm chạp đuổi theo hắn ta, khắc ra những chiếc răng rụng từ nướu răng đã nát vụn của nó. Butler quỳ xuống, trượt quay trở lại, sàn nhà bóng loáng khiến hắn giống như một vận động viên trượt băng. Gã cúi xuống, rồi xoay người lại, đối mặt với kẻ đuổi theo mình.

- Đoán xem tao nhìn thấy gì – Butler nói, giơ khẩu Sig Sauer lên.

Lần này hắn không bắn vào ngực. Butler dành cả băng đạn của khẩu súng tự động Sig Sauer để bắn vào khoảng trống mười centimet giữa hai con mắt con quỷ. Thật chẳng may cho Butler, qua hàng nghìn năm húc đầu vào nhau, nên phần trán của những con quỷ trở nên dày và trơ. Vậy nên mớ lý thuyết bắn vỡ đầu con quỷ của Butler thất bại, cứ như thể có một lớp Teflon – lớp chống đạn bao phủ trán.

Tuy nhiên, không một sinh vật nào trên hành tinh này lại chẳng hề hấn gì khi bị mười viên đạn Kẻ hủy diệt tấn công, và con quỷ cũng không là một ngoại lệ. Những viên đạn đã giáng một đòn khủng khiếp vào đầu con quái vật, gây ra một chấn động. Con vật lao đảo lùi lại phía sau, tay đập vào trán. Sau một khoảng khắc Butler chạy theo, găm một bên chân lông lá của con vật dưới mũi chiếc gậy.

Con quỷ bị thương, máu cản cả tầm nhìn, còn một chân thì khập khiễng. Một người bình thường sẽ cảm thấy chút gì đó hồi lỗi, nhưng Butler thì không. Gã đã nhìn thấy vô khối những người đàn ông bị những con vật bị thương húc vào người. Bây giờ là lúc nguy hiểm, không phải lúc cho lòng thương cảm, mà là lúc tiêu diệt kẻ thù với sự thù ghét cực điểm.

Holly chỉ có thể nhìn theo một cách vô vọng khi con người đó nhắm cẩn thận và giáng cho con vật khốn khổ hàng loạt những cú đánh có thể khiến con vật tê liệt. Đầu tiên hắn cắt gân nó khiến con vật quỳ sụp xuống, rồi Butler vút chiếc gậy và dùng đôi bàn tay đeo găng, có lẽ còn nguy hiểm hơn cả chiếc gậy. Con quỷ kháng cự yếu ớt, thậm chí chỉ ra được vài cú gãi ngứa. Chúng không thể xuyên thủng được tấm áo giáp cổ. Trong khi đó, Butler hành động luôn tay như một nhà phẫu thuật. Cho rằng cơ thể con người và cơ thể con quỷ cơ bản là giống nhau, nên Butler đâm liên tục vào sinh vật ngu độn đó, sau một lúc biến nó thành một đồng lông run rẩy. Cảnh tượng thật đáng thương. Nhưng gã vệ sĩ vẫn chưa thôi. Butler tháo bỏ đôi găng tay đẫm máu, lắp một băng đạn mới vào khẩu súng ngắn.

- Xem xem cô bị gãy bao nhiêu chiếc xương từ cằm trở xuống.

- Không – Holly há hốc miệng nói bằng hơi thở đầu tiên trong người cô – Đừng.

Butler không nghe cô, xiết chặt cò súng, ấn mũi súng vào phía dưới quai hàm con quỷ.

- Đừng làm thế... Anh còn nợ tôi.

Butler ngừng lại. Juliet vẫn còn sống, đó là sự thật. Chắc chắn vẫn mơ màng, nhưng còn sống. Butler gạt cần kim hỏa của chiếc súng. Mỗi tế bào thần

kinh trong đầu hẳn đều khẩn thiết xin được kéo cò súng. Nhưng Juliet vẫn còn sống

- Anh nợ tôi, con người.

Butler thở dài. Hẳn sẽ hối tiếc chuyện này.

- Thôi được rồi, đại úy. Con quái vật đó sẽ sống. Thật may cho nó là tôi đang có tâm trạng tốt.

Holly ọ ọe. Chẳng phải là tiếng rên rỉ cũng chẳng là tiếng cười thầm.

- Còn bây giờ, tổng cổ anh bạn đẩy lông lá của chúng ta đi được rồi.

Butler lặn con quỷ bất tỉnh ấy lên chiếc xe đẩy của chiếc áo giáp, kéo nó về phía cánh cửa đã bị phá hủy tan tành. Cố gắng nâng chiếc xe đẩy lên, rồi Butler tổng cả chiếc xe và con quỷ vào trong không gian ban đêm giả của trường thời gian.

- Và đừng có quay lại đây – hẳn ta hét lên.

- Thật đáng kinh ngạc – Root lên tiếng.

- Kể cho tôi đi – Foaly tán đồng.

Chương 9: Con át chủ bài

Artemis thử cầm tay nắm cửa và bị bỏng cả lòng bàn tay. Bị gắn chặt lại rồi. Bằng thứ vũ khí của mình hẳn cô ta phải phá tung nó chứ. Thật gian xảo. Một điều chẳng thay đổi mấy trong toàn bộ cục diện. Đó cũng chính xác là điều mà bản thân cậu cũng sẽ thực hiện.

Artemis chẳng phí thời gian để cố mở cửa. Cánh cửa làm bằng thép cứng còn cậu mới mười hai tuổi. Không phải thiên tài mới chỉ ra điều đó, mặc dù cậu là thiên tài. Thay vì điều đó, kẻ kế thừa dòng họ Fowl bước về phía tường điều khiển và theo dõi mọi diễn biến.

Ngay lập tức cậu biết LEP định làm gì, gửi một con quỷ đến để có được một lời cầu xin giúp đỡ, cho đó như một lời mời, và điều tiếp theo mà bạn hiểu rõ là một lũ đoàn yêu tinh bão táp sẽ tiến vào căn nhà. Thông minh thật. Nhưng nó đã được tiên liệu trước. Đây là lần thứ hai cậu đánh giá thấp kẻ thù. Dù thế nào đi nữa, sẽ không thể có lần thứ ba.

Khi chứng kiến vở kịch trên màn hình, cảm xúc của Artemis đi từ sợ hãi đến tự hào. Butler đã làm được. Chiến thắng được con quỷ mà không may mắn cầu xin sự giúp đỡ. Nhìn những hình ảnh ấy, Artemis mới đánh giá đầy đủ, có lẽ là lần đầu tiên trong đời, sự phục vụ của gia đình Butler.

Artemis khởi động thiết bị radio ba dải băng tần phát trên tầng số xoay chiều.

- Chỉ huy Root, tôi đoán rằng ông đang theo sát tất cả các kênh...

Sau một lúc không có động tĩnh gì, Artemis nghe thấy tiếng của chiếc nút micrô.

- Tôi nghe thấy rồi, con người. Tôi có thể làm gì cho cậu?

- Đó có phải là ông chỉ huy không đấy?

Một tiếng động lọt qua thiết bị thu âm màu đen. Nghe như tiếng nhựa hí.

- Không. Tôi không phải là chỉ huy. Tôi là Foaly, nhân mã. Đó có phải là tên người bắt cóc hèn hạ không nhỉ?

Artemis biết cậu đang bị xúc phạm.

- Cậu... à... Foaly. Rõ ràng là cậu chưa nghiên cứu qua sách giáo khoa tâm lý. Thật không thông minh khi làm phật ý người đang giam giữ con tin. Tôi có thể đổi ý đấy.

- Có thể đổi ý? Chẳng có từ có thể nào ở đây cả. Cả chuyện đó nữa. Chẳng bao lâu nữa mà sẽ chỉ còn là một đám mây phóng xạ.

Artemis khúc khích cười.

- Đó chính là chỗ mà anh sai lầm, anh bạn bốn chân của tôi ạ. Tới lúc quả bom sinh học đó nổ, tôi đã rời xa khỏi cái khu vực thời gian chết này rồi.

Lần này đến lượt Foaly cười:

- Mà y là đồ lừa bịp, thẳng người kia. Nếu có một lối thoát khỏi trường thời gian này, thì tao đã tìm ra nó. Tao nghĩ mà y đang nói bằng...

Thật may là đúng lúc đó Root đã giằng lấy chiếc micro.

- Fowl hả? Tôi là chỉ huy Root. Cậu muốn gì?

- Ngài chỉ huy, tôi chỉ muốn thông báo cho ngài biết rằng, tôi vẫn sẵn lòng thương lượng bất chấp cố gắng tráo trở của các ngài.

- Con quỷ đó không liên quan gì đến tôi – Root phản ứng – Nó đi ngược lại ý nguyện của tôi.

- Thực tế chuyện đó đã được thực hiện, và thực hiện bởi LEP. Tất cả sự tin tưởng mà chúng tôi có giờ đã không còn. Vậy nên đây là yêu cầu cuối cùng của tôi. Ngài có ba mươi phút để giao nộp số vàng đó, hoặc tôi sẽ không tha đại úy Short. Hơn nữa, tôi cũng sẽ không đưa cô ta rời khỏi trường thời gian cùng tôi đâu, để cho bom sinh học nổ tan xác cô ta.

- Đừng ngốc nghếch thế, con người. Cậu đang tự đánh lừa bản thân mình đấy. Công nghệ của con người đi sau chúng tôi hàng vạn thiên niên kỷ. Không có cách nào thoát khỏi trường thời gian đâu.

Artemis rướn người gần hơn chiếc micro, cười đầy mưu mô.

- Chỉ có một cách thôi, Root ạ. Ông có sẵn lòng đánh cược cuộc sống của đại úy Short không?

Tiếng rè rè xen vào rõ ràng nói rằng Root đang ngần ngại. Khi ông trả lời thấy có pha chút cảm giác thất bại.

- Không – ông thở dài – Tôi không đành lòng. Cậu sẽ có vàng của cậu, Fowl. Một tấn. Hai mươi tư cara.

Artemis cười tự mãn. Diễn khá lắm, chỉ huy Root ạ.

- Ba mươi phút, chỉ huy. Hãy đếm từng giây một nếu đồng hồ của các ngài chết. Tôi sẽ đợi. Nhưng không lâu đâu.

Artemis kết thúc liên lạc, ngã người trên chiếc ghế xoay. Có vẻ như cá đã cắn câu. Chắc hẳn các nhà phân tích của LEP đã phát hiện ra lời mời “sơ ý” của cậu. Những người có phép thuật sẽ giao vàng vì họ tin rằng ngay khi cậu chết số vàng đó sẽ trở về tay họ. Bom sinh học sẽ khiến cậu bốc hơi chẳng còn dấu vết. Tất nhiên cậu sẽ không thể bị bốc hơi hết. Theo lý thuyết.

Butler bắn ba phát đạn vào khung cửa ra vào. Cánh cửa được làm bằng thép và những viên đạn hủy diệt sẽ bật lại quay thẳng về phái hắn ta. Nhưng khung cửa lại làm từ đá xộp, thứ đá được sử dụng để xây ngôi nhà này. Nó bở vụn như phấn. Một khe hở an ninh nghiêm trọng và người ta sẽ phải sửa nó khi chuyện này chấm dứt.

Artemis bình thản ngồi chờ trên chiếc ghế xoay cạnh màn hình điều khiển.

- Tuyệt vời, Butler.

- Cám ơn cậu, Artemis. Chúng ta đã gặp rắc rối lớn ở đó. Nếu không phải là viên đại úy đó...

Artemis gật đầu :

- Đúng vậy. Tôi đã thấy. Chữa lành vết thương, một nghệ thuật phép thuật. Tôi tự hỏi không biết tại sao cô ta làm thế.

- Tôi cũng vậy – Butler nhỏ nhẹ – Chúng ta thực sự không xứng đáng nhận điều đó.

Artemis quắc mắt nhìn lên :

- Đừng có dao động, ông bạn thân mến. Kết cục của sự việc đã trong tầm tay chúng ta rồi.

Butler gật đầu, thậm chí còn nặn ra một nụ cười. Mặc dù hắn ta nhe răng hết cỡ nhưng chẳng chút thật lòng.

- Không đầy một giờ nữa, đại úy Short sẽ được trở lại với đồng đội của cô ta, chúng ta sẽ có đủ tiền để tiếp tục những cuộc phiêu lưu vô cùng táo bạo và đầy thú vị của chúng ta.

- Tôi hiểu. Đó chỉ là...

Artemis không cần hỏi. Cậu biết rõ Butler đang cảm thấy điều gì. Sinh vật có phép thuật kia đã cứu sống cả hai anh em họ mà cậu vẫn khẳng khẳng giữ cô ta lại để đòi tiền chuộc. Đối với một người đàn ông trọng danh dự như Butler, điều này gần như quá sức chịu đựng của ông ta.

- Thương lượng đã kết thúc. Dù sao đi nữa cô ấy cũng sẽ được trở lại với đồng loại của mình. Không có nguy hiểm nào xảy ra với đại úy Short cả. Ông hiểu lời tôi chứ.

- Còn Juliet?

- Sao cơ?

- Em gái tôi gặp nguy hiểm gì không?

- Không. Không sao đâu.

- Đám người có phép thuật ấy sẽ chỉ đến giao vàng cho chúng ta và rời đi thôi hay sao?

Artemis bình thần khịt mũi :

- Không, không hẳn như thế. Họ sẽ cho bom sinh học nổ tung dinh thự nhà Fowl vào đúng thời điểm mà đại úy Short rời khỏi đây.

Butler lấy hơi để nói, nhưng lại phân vân. Rõ ràng đó chưa phải là kế hoạch. Cậu Fowl sẽ nói cho hắn biết nếu hắn ta cần biết. Vậy nên thay vì chất vấn ông chủ của mình, Butler chỉ đơn giản nói :

- Tôi tin cậu, Artemis.

- Đúng – cậu bé đáp lại, sức nặng của sự tự tin tưởng đó hằn trên trán.

Cudgeon đang làm điều mà các nhà chính trị giỏi nhất làm : cố gắng trốn tránh trách nhiệm.

- Người của anh đã giúp đỡ bọn người đó – hắn lên tiếng, tập trung sự phẫn nộ hết sức có thể – Toàn bộ cuộc xâm nhập đang diễn ra theo đúng kế hoạch, cho đến khi con ngựa cái của anh tấn công trợ lý của tôi.

- Trợ lý á? – Foaly cười như nắc nẻ – Bây giờ con quỷ đó lại là một trợ lý cơ đấy.

- Đúng thế. Hắn ta là một trợ lý. Và tên người đó đã băm nát hắn ta. Toàn bộ chuyện này có thể đã kết thúc gọn gàng nếu không vì sự bất tài của bên các anh.

Bình thường, Root hẳn sẽ nổi khùng lên vì chuyện này, nhưng ông biết Cudgeon đang vớ lấy cọng rơm cuối cùng, cố gắng trong tuyệt vọng để cứu vãn sự nghiệp. Thế nên viên chỉ huy chỉ mỉm cười.

- Này, Foaly!

- Có, thưa chỉ huy.

- Chúng ta có thu hình cuộc tấn công của con quỷ đó vào đĩa không nhỉ?

Cậu chàng nhân mã thốt ra một lời thở dài, thật rõ là đáng tiếc.

- Không, thưa ngài, chúng ta hết nhẵn đĩa ngay trước khi con quỷ ấy bước vào ngôi nhà.

- Tiếc thật.

- Thật là xấu hổ.

- Những chiếc đĩa đó hẳn là vô giá với Quyền chỉ huy Cudgeon.

Sự bình tĩnh của Cudgeon đã bay qua cửa sổ.

- Đưa những chiếc đĩa đó cho tôi, Julius! Tôi biết nó có ở đó! Đây quả là một hành động ngáng đường trợ trên.

- Anh mới là kẻ duy nhất mắc tội ngáng đường ở đây đấy, Cudgeon ạ. Dừng

vụ này để thăng tiến.

Khuôn mặt của Cudgeon mang một màu thật hợp với màu trên mặt Root. Tất cả mọi chuyện đã tuột khỏi tay, và hẳn biết điều đó. Thậm chí cả Chix Verbil và những tên yêu tinh khác cũng lấm lét rời bỏ ngay sau lưng người chỉ huy của mình.

- Tôi vẫn có quyền hành ở đây, Julius, vậy nên đưa những cái đĩa đó ra đây nếu không tôi sẽ bắt giam anh.

- Ồ, thật không? Anh và quân đội của anh hả?

Trong một khoảng khắc khuôn mặt của Cudgeon lại lóe lên vẻ tự cao xưa kia. Nó nhanh chóng tan biến trong khi hẳn nhận ra rằng phe hẳn thiếu hụt binh lính trầm trọng.

- Đúng thế – Foaly cười khúc khích – Ông đâu còn là Quyền chỉ huy nữa. Nó đã qua rồi. Ông còn một cuộc hẹn với Hội đồng đấy, và tôi không nghĩ là họ sẽ dành cho ông một ghế đâu.

Có lẽ chính nụ cười tươi như hoa của Foaly đã khiến Cudgeon không còn có thể kiểm soát bản thân được nữa.

- Đưa cho tao những cái đĩa đó! – Hẳn gầm lên, ấn Foaly vào tàu điều khiển.

Root định để cho họ quần nhau một lúc, nhưng bây giờ không phải là lúc tự chiều mình như thế.

- Loạn rồi, loạn rồi – Ông lên tiếng, chỉ tay vào Cudgeon – Ngoài tôi ra không ai được quyền đánh Foaly.

Foaly tái mặt:

- Cẩn thận ngón tay của ông. Ông vẫn đang đeo chiếc...

Ngón tay cái của Root tình cờ chạm nhẹ vào đốt ngón tay, bật mở một van khí nhỏ xíu. Khí xì ra đẩy một phi tiêu an thần qua ngón tay trở làm bằng nhựa tổng hợp và cắm đúng vào cổ Cudgeon. Viên Quyền chỉ huy, chẳng bao lâu nữa chỉ còn là binh nhì, đổ ụp xuống như một viên đá.

Foaly xoa xoa cổ:

- Bắn tuyệt lắm, chỉ huy.

- Tôi không biết cậu đang nói về chuyện gì. Hoàn toàn ngẫu nhiên thôi. Tôi quên tiệt ngón tay giả ấy. Tôi tin rằng cũng có vài tiền lệ.

- Ồ, nhất định rồi. Cudgeon không may sẽ bất tỉnh trong vài tiếng đồng hồ. Khi ông ta tỉnh dậy, mọi chuyện thú vị đều đã chấm hết.

- Thật xấu hổ – Root cho phép mình có một nụ cười tươi thật nhanh, rồi sau đó quay trở lại ngay với công việc – Vàng có chưa?

- Có rồi, họ vừa chuyển đến.

- Tốt – Ông ra lệnh cho đám thuộc hạ đang bồi rỗi của Cudgeon – Chết vàng lên một xe đẩy bay và giao chúng. Bất kỳ bất trắc nào xảy ra các cậu sẽ phải gặm cánh của chính mình đấy. Hiểu chưa?

Không ai dám đáp lại, nhưng mệnh lệnh đã được hiểu rõ. Chẳng còn ai phân vân.

- Tốt. Nào, hãy đi tới đó đi.

Root biến vào trong tàu điều khiển, Foaly gõ lộc cộc phía sau ông. Viên chỉ huy sập cửa đánh rầm một cái.

- Chiếc xe đẩy có được trang bị vũ khí không?

Cậu chàng nhân mã gõ một vài phím có vẻ quan trọng trên bàn phím điều khiển chính.

- Bây giờ thì có.

- Tôi muốn nó khởi hành càng sớm càng tốt – Ông liếc nhìn qua lớp thủy tinh phản chiếu tia bức xạ và ngăn tia laze – Chúng ta trễ vài phút ở đây rồi. Tôi thấy ánh mặt trời đang xuyên qua.

Foaly nghiêm túc cúi xuống bàn phím:

- Phép thuật đang bị phá vỡ. Sau mười lăm phút nữa không gian xung quanh chúng ta sẽ là ban ngày trên mặt đất. Những dòng nơ-tri-nô đang mất dần.

- Tôi hiểu – Root nói, lại là một lời nói dối trắng trợn. – Được rồi, tôi không hiểu. Nhưng tôi có mười lăm phút. Cho cậu mười phút để đưa đại úy Short ra khỏi đó. Sau đó chúng ta sẽ ngồi yên lặng vì loài người.

Foaly khởi động một chiếc camera. Chiếc này được nối với xe bay. Cậu ta lướt tay vô cùng thành thạo trên chiếc bàn điều khiển theo dõi dấu vết. Chiếc xe bay lao về phía trước, xém chút nữa thì làm Chix Verbil rơi đầu.

- Chạy được đấy – Root lẩm bẩm – Nó có lên được các bậc thang đó không?

Foaly thậm chí chẳng buồn ngẩng mặt lên khỏi những chiếc máy tính.

- Máy tạo khoảng trống tự động. Thành một mét rưỡi. Không thành vấn đề.

Root lườm cậu ta:

- Cậu làm thế chỉ để chọc tức tôi phải không?

Foaly nhún vai:

- Có thể.

- Được rồi, may phước cho cậu những ngón tay kia của tôi chưa lắp đủ, hiểu chứ?

- Vàng, thưa chỉ huy.
- Tốt. Giờ hãy đưa đại úy Short trở về.

Holly đi đi lại lại dưới mái cổng. Những đốm vàng tươi của ánh sáng đã dần thay thế màu xanh nhợt nhạt. Khung thời gian chết đang bị phá vỡ. Chỉ còn vài phút nữa trước khi Root phá hủy toàn bộ nơi này. Giọng của Foaly vo vo trong tai nghe của cô.

- Ổn rồi, đại úy Short. Vàng đang trên đường đến. Chuẩn bị rời khỏi đó nhé.

- Chúng ta không mặc cả với những kẻ bắt cóc nữa à?- Holly nói, ngạc nhiên – Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?

- Chẳng có chuyện gì cả – Foaly đáp không suy nghĩ – Trao đổi sòng phẳng. Vàng trao, cô được thả. Chúng ta còn gửi cả tên lửa. Một vụ nổ sinh học thật lớn và tất cả mọi chuyện chấm dứt.

- Fowl có biết về quả bom sinh học này không?

- Có, biết hết. Cậu ta còn khẳng định có thể thoát khỏi trường thời gian chứ.

- Đó là điều không thể mà.

- Chính xác.

- Nhưng tất cả bọn họ sẽ chết!

- Vấn đề lớn đấy nhỉ – Foaly vặc lại, và Holly gần như có thể nhìn thấy cậu ta nhún vai – Đó chính là thứ mà cô nhận được khi cô sống với bọn người đó hả?

Holly ngổn ngang suy nghĩ. Không có gì phân vân khi nói Fowl là một đe dọa cho nền văn minh của thế giới phép thuật. Không phải khóc cho cậu ta. Nhưng Juliet, cô bé ấy vô tội. Cô bé xứng đáng có một cơ hội.

Holly đi xuống khoảng hai mét. Đầu ngẩng cao trông chừng Butler. Bọn họ đang tập trung trong một đồng đồ nát trước đây từng là tiền sảnh. Có bất đồng giữa họ. Viên sỹ quan LEP có thể cảm nhận điều đó.

Holly nhìn chăm chăm Artemis tố cáo:

- Cậu nói với họ chưa?

Artemis đáp trả lại cái nhìn của cô:

- Nói gì với họ?

- Đúng thế, cô gái phép thuật, cậu ta phải nói gì với chúng tôi – Juliet nói với giọng khiêu khích, vẫn còn bực mình về chuyện bị thôi miên.

- Đừng có đóng vai thẳng ngực, Fowl. Cậu biết tôi đang nói gì mà.

Artemis không bao giờ có thể đóng vai thẳng ngực quá lâu:

- Vâng, đại úy Short. Tôi đã nói với họ. Bom sinh học. Lo lắng của cô sẽ thật cảm động biết bao nếu nó vượt qua dự tính của tôi. Tuy nhiên, cô không phải làm khổ mình thế. Mọi thứ đang diễn ra theo kế hoạch.

- Theo kế hoạch? – Holly kinh ngạc, chỉ vào sự đổ nát xung quanh họ – Đây cũng là một phần của kế hoạch hả? Và Butler suýt bị giết – tất cả đều nằm trong kế hoạch hả?

- Không – Artemis xác nhận – Con quỷ đó chỉ là một sai sót nhỏ. Nhưng không ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch.

Holly lại phải cố kìm ý muốn thụi cho con người nhợt nhạt kia một đấm, thay vì điều đó cô quay sang Butler.

- Vì Chúa lòng lành, hãy nghe tôi giải thích. Anh không thể thoát khỏi trường thời gian. Điều đó không bao giờ làm được.

Những đặc tính của Butler hẳn là được khắc sâu vào đá.

- Nếu Artemis nói có thể thực hiện, thì điều đó có thể thực hiện.

- Nhưng em gái anh. Anh sẵn sàng mạo hiểm cuộc đời cô bé vì lòng trung thành với một kẻ chuyên gây tội ác ư?

- Artemis không phải là một kẻ chuyên gây tội ác, thưa cô, cậu ấy là một thiên tài. Còn bây giờ cô vui lòng tránh khỏi tầm nhìn của tôi. Tôi đang quan sát lỗi ra vào.

Holly lùi ra khoảng sáu mét.

- Các người điên rồi. Tất cả các người! Chỉ năm phút nữa thôi tất cả các người sẽ biến thành tro bụi. Các người không hiểu hả?

Artemis thở dài:

- Cô đã có câu trả lời của mình rồi đó, đại úy. Còn bây giờ, xin cô vui lòng. Đây là bước tập trung cao độ trong kế hoạch.

- Kế hoạch á? Một vụ bắt cóc thì có! Ít nhất tôi cũng có đủ can đảm để gọi tên nó như vậy.

Sự bình tĩnh của Artemis lung lay.

- Butler, chúng ta còn mũi thuốc an thần nào không nhỉ?

Gã vệ sĩ to lớn gật đầu, nhưng không nói. Vào chính khoảng khắc đó nếu cậu chủ ra lệnh tiêm, hẳn ta không chắc liệu sẽ thực hiện hay không. May mắn sao sự huyền não trên đường chính lại thu hút sự chú ý của Artemis.

- A, có vẻ như LEP đã khuất phục. Butler xem xét món hàng trao đổi đi. Nhưng vẫn phải cảnh giác đấy. Những người bạn biết phép thuật của chúng ta không phải là những người biết bỏ qua thủ đoạn.

- Cậu cũng là một người tốt lắm đấy – Holly lẩm bẩm.

Butler chạy đến chỗ chiếc cửa ra vào đã bị phá hủy, kiểm tra chiếc xe và nắm chặt khẩu Sig Saur chín li trong tay. Hắn cảm ơn những hoạt động quân sự đã tránh cho mình khỏi tình huống khó xử. Trong những tình huống như thế này, quá trình huấn luyện thật là quan trọng vì không có chỗ cho sự đa cảm.

Một màn bụi mờ mờ vẫn bay hỗn độn trong không khí. Butler căng mắt nhìn qua lớp bụi, hướng về phía đường chính. Những thiết bị lọc của bên có phép thuật gắn trên mắt cho hắn ta biết rằng không có sinh vật sống nào đang tiến đến cả. Tuy nhiên, có một chiếc xe đẩy rất lớn hình như đang tự lái đang trào lên cửa trước. Nó trôi bồng bềnh trên một lớp đệm khí sáng lấp lánh. Chắc chắn Artemis sẽ biết cấu tạo của động cơ này, tất cả điều mà Butler lo lắng là liệu cậu ta có thể cản nó lại không.

Chiếc xe lao rầm rầm đến bậc thứ nhất.

- Máy tự động – cái chân của tôi – Root ra chiều nghi ngờ.

- Vâng, vâng, vâng. Foaly đáp lại – Tôi đang làm điều đó đây.

- Đó là vàng chuộc – Butler kêu lên.

Artemis cố kìm nén sự vui sướng đang trào dâng trong ngực. Bây giờ chưa phải là lúc để cảm xúc xen vào tình hình.

- Kiểm tra xem có bẫy không.

Butler cẩn trọng bước ra cửa. Những mảnh ván bị phá nát nằm rải rác dưới chân hắn.

- Không có ai. Có vẻ như nó tự đến đây.

Chiếc xe tròng trành trên những bậc thang.

- Tôi không biết ai đang điều khiển chiếc xe này, nhưng chỉ cần vài bài học là anh ta có thể làm điều đó thôi.

Butler cúi sát xuống đất, xem xét gầm xe.

- Không có bất kỳ hệ thống chứa chất nổ nào.

Hắn rút từ trong túi ra một chiếc máy quét, kéo những chiếc ăng ten viễn vọng dài ra.

- Cũng không có máy nghe trộm. Không có bất kỳ thiết bị do thám nào. Nhưng chúng ta có gì thế này?

- Ồi chà – Foaly kêu lên.

- Một chiếc camera.

Butler chạm tay vào, rồi lôi cái ống kính hình mắt cá ra khỏi chỗ dây nối.

- Máy quay đêm, phải không?

Mặc dù chở rất nặng nhưng chiếc xe phản ứng rất nhạy với sự tiếp xúc của Butler, trượt qua ngưỡng cửa, đi thẳng vào trong hành lang. Nó đứng đó kêu nhè nhẹ như thể đang chờ đợi người ta dỡ vàng xuống.

Bây giờ, khi giây phút đó đến thì Artemis lại có vẻ sợ phải nắm lấy cơ hội. Thật khó mà tin rằng sau bao nhiêu tháng như thế mà kế hoạch nguy hiểm của cậu lại đổ bể. Tất nhiên những phút cuối cùng này là những phút sống còn, và nguy hiểm nhất.

- Mở nó ra đi – cuối cùng cậu ra lệnh, ngạc nhiên vì sự lo lắng trong giọng nói của mình.

Đó là một khoảng khắc không thể cưỡng lại nổi. Juliet rụt rè tiến lại gần, đôi mắt trang điểm óng ánh mở to. Thậm chí cả Holly cũng đóng chiếc van tiết lưu hình chữ V. Butler mở chiếc bao tải màu đen, kéo nó ra khỏi đồng tiền chuộc, lôi về phía sau.

Chẳng ai nói lời nào. Artemis, tưởng tượng rằng ở đâu đó người ta đang chơi khúc dạo đầu 1812. Vàng đã ở đây, được xếp thành từng hàng sáng lấp lánh. Dường như nó tỏa ra ánh sáng hào quang, sự ấm áp nhưng cũng chất chứa một mối nguy hiểm cố hữu. Khỏi người sẵn sàng chết hay giết người vì sự giàu có không thể tưởng tượng nổi mà chỗ vàng này có thể mang lại.

Holly bị cuốn hút. Cư dân có phép thuật luôn bị hấp dẫn bởi tất cả các loại khoáng chất thuộc về trái đất. Nhưng vàng là niềm đam mê của họ. Vẻ rực rỡ của nó. Sức quyến rũ của nó.

- Họ đã trả – cô ngạc nhiên – Tôi không thể tin được.

- Tôi cũng thế – Artemis lẩm bẩm – Butler, vàng thật chứ?

Butler nhấc một thanh ra khỏi đồng vàng. Hắn chọc con dao ném vào thỏi vàng, cạo ra một mảnh nhỏ.

- Đồ thật – hắn nói, giơ cái mảnh ấy lên phía ánh sáng – Mảnh này chắc chắn là vàng.

- Tốt – Rất tốt. Bắt đầu dỡ xuống đi chứ? Chúng tôi sẽ gửi chiếc xe lại kèm theo đại úy Short.

Nghe thấy tên mình, Holly sức tỉnh khỏi cơn sốt vàng.

- Artemis, bỏ chỗ vàng đó đi. Không người nào thành công trong việc chiếm vàng của những người có phép thuật. Và họ đã cố gắng không ngừng hàng vài thế kỷ nay. LEP sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ tài sản của họ.

Artemis lắc đầu. Vui sướng.

- Tôi đã nói với cô rồi...

Holly nắm vai cậu bé:

- Cậu không thể thoát! Cậu hiểu không?

Cậu bình tĩnh đáp trả cái nhìn chăm chăm của cô một cách lạnh lùng.

- Tôi có thể thoát, Holly. Hãy nhìn vào mắt tôi và nói rằng tôi không thể đi.

Cô nhìn. Đại úy Holly Short nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của kẻ bắt giữ cô và cô nhìn thấy sự thật trong đó. Trong giây phút ấy, cô tin điều đó là thật.

- Vẫn còn thời gian – cô tuyệt vọng nói – Phải có cách gì chứ. Tôi có phép thuật.

Một nếp nhăn giận dữ xuất hiện trên trán cậu bé.

- Tôi ghét phải làm cô thất vọng, đại úy ạ, nhưng hoàn toàn chẳng có lối thoát nào cả.

Artemis dừng lại, đột nhiên cậu nhìn chăm chăm lên trần nhà. Có lẽ vậy, cậu nghĩ. Mình có thực sự cần tất cả chỗ vàng này không? Lương tâm của cậu liệu sẽ không dẫn vệt khi cậu hả hê với sự ngọt ngào từ chiến thắng này không? Cậu lắc đầu. Hãy bám chắc vào kế hoạch. Không được để tình cảm mềm yếu chi phối.

Artemis cảm thấy một bàn tay quen thuộc đặt trên vai cậu.

- Mọi thứ ổn chứ?

- Ừ, Butler. Cứ tiếp tục dỡ vàng xuống đi. Gọi Juliet ra giúp. Tôi cần nói chuyện với đại úy Short.

- Cậu chắc chắn là không có gì bất ổn chứ?

Artemis thở dài:

- Không, anh bạn ạ, tôi không chắc. Nhưng giờ thì đã quá muộn rồi.

Butler gật đầu, quay trở lại với nhiệm vụ. Juliet chạy chững theo sau hần ta như một con chó Terrier.

- Còn bây giờ, đại úy. Về phép thuật của cô.

- Làm sao? – Holly chất đầy sự hoài nghi.

- Tôi sẽ phải làm gì để mua một điều ước?

Holly liếc nhìn chiếc xe đẩy:

- À, điều đó còn phụ thuộc vào thứ mà cậu mặc cả?

Root không ở cái trạng thái mà bạn gọi là thư thái. Những đám ánh sáng vàng xuyên qua bức màn màu xanh ngày càng lan rộng. Còn mấy phút. Chỉ mấy phút thôi. Điều xì gà hăng nồng đưa vào cơ thể ông toàn độc tố cũng

chẳng làm chứng đầu đầu của ông thuyền giảm.

- Tất cả nhân viên không cần thiết đã sơ tán chưa?

- Nếu họ không lén quay trở lại kể từ lần cuối cùng ngài ra lệnh cho tôi.

- Không phải bây giờ, Foaly. Tin tôi đi, bây giờ chưa phải lúc. Có tin gì từ đại úy Short không?

- Không. Chúng ta đã không còn kết nối được với chiếc máy thu hình ở đó từ sau vụ con quỷ. Tôi đoán là nguồn điện của nó đã bị đứt. Chúng ta nên bảo cô ấy tháo bộ phận ASAP ra khỏi chiếc mũ bảo hộ đó, nếu không, não cô ấy sẽ bị sấy khô mất. Sau tất cả những chuyện này thì điều đó thật đáng tiếc.

Foaly quay lại với bàn điều khiển. Một ánh sáng màu đỏ bắt đầu nhấp nháy.

- Đợi đã, bộ cảm biến cảm xúc. Chúng ta thu được hình các hoạt động ở cửa chính rồi.

Root ào đến chỗ những chiếc màn hình:

- Cậu có thể phóng lớn lên không?

- Không vấn đề gì – Foaly nhấn vào nút trợ giúp, kích màn hình tăng lên bốn trăm phần trăm.

Root ngồi xuống chiếc ghế gần nhất.

- Tôi đang chứng kiến điều mà tôi nghĩ là tôi đang chứng kiến phải không?

- Chắc chắn rồi – Foaly cười khúc khích – Điều này thậm chí còn tuyệt hơn cả tấm áo giáp của Butler đó chứ.

Holly đang đi ra. Với vàng.

Chỉ sau một giây rưỡi cô đã thấy Đội Hồi phục.

- Ra khỏi vùng nguy hiểm đó nhanh đi, đại úy – một tên yêu tinh thúc giục, nắm lấy khuỷu tay Holly.

Một tên yêu tinh khác đo bức xạ trên chiếc mũ bảo hiểm của cô.

- Ở đây chúng ta vừa nhận được dung dịch hồi phục sức mạnh, đại úy. Chúng tôi cần phun ngay cho cô.

Holly mở miệng để phản đối, và ngay lập tức chất bột phóng xạ tràn đầy vào miệng cô.

- Không thể đợi được à? – Cô thối phù phù.

- Xin lỗi, đại úy. Thời gian rất gấp rút. Chỉ huy muốn hỏi han cô trước khi chúng ta cho nổ.

Holly vội chạy về chiếc Mobile Owps, chân cô gần như không chạm đất. Xung quanh cô, những thành viên đội Quét sạch và Hồi phục của cô đang dò

xét khắp khu đất để tìm bất cứ dấu hiệu nào của sự vây hãm. Bọn yêu tinh đã tháo dỡ những chiếc đĩa trường thời gian, chuẩn bị sẵn sàng để rút chốt chặn. Những cậu chàng hay cậu nhàu đã đưa chiếc xe đẩy về phía cổng. Mọi thứ được sắp xếp lại một cách an toàn trước khi bom sinh học nổ.

Root đang đứng đợi trên những bậc thang.

- Holly – ông buộc miệng – Ý tôi là đại úy, cô đã thoát khỏi đó.
- Vâng, thưa ngài. Cám ơn chỉ huy.
- Và đem theo cả vàng nữa. Đây quả là một niềm tự hào của cô.
- À, không hẳn thế đâu, chỉ huy. Tôi nghĩ là chỉ khoảng một nửa thôi.

Root gật đầu:

- Không sao. Chúng ta sẽ lấy lại phần kia nhanh thôi.

Holly quét bột chống phóng xạ trên lông mày đi.

- Tôi cũng đang nghĩ về điều đó, thưa chỉ huy. Fowl đã mắc một sai lầm nữa. Cậu ta chưa bao giờ nói là tôi không được quay trở lại ngôi nhà đó nữa, và xem như thể cậu ta đưa tôi đến đó lần đầu tiên, lời mời vẫn còn hiệu lực. Tôi có thể vào đó và tẩy não những kẻ xâm nhập. Chúng ta có thể giấu vàng trong những bức tường và tạo ra một khung thời gian chết nữa vào tối mai...

- Không, đại úy.
- Nhưng thưa chỉ huy...

Tính cách của Root đã trở lại với sự căng thẳng trước đây.

- Không, đại úy. Hội đồng không định dừng lại chỉ vì một tên Người Bùn ưa bắt cóc nào đó. Điều đó sẽ không xảy ra. Tôi đã ra lệnh, và hãy tin rằng không có gì suy chuyển nổi.

Holly cố khiến Root dao động.

- Nhưng cô gái đó, thưa ngài. Cô ấy vô tội.
- Tổn thất chiến tranh mà. Cô ta đã đặt mình vào bên bại trận. Chẳng thể làm gì cho cô ấy lúc này cả.

Holly ngờ vực:

- Tổn thất chiến tranh ư? Sao ngài có thể nói như thế chứ? Mạng sống là mạng sống.

Root quay phắt lại, nắm chặt vai cô:

- Cô đã làm những gì có thể, Holly – ông nói – Không ai có thể làm hơn thế. Thậm chí cô còn lấy lại được hầu hết số vàng chuộc. Cô đang mắc phải thứ mà con người gọi là Hội chứng Stockholm đấy. Cô bị ám ảnh bởi người đã bắt mình. Đừng lo, chuyện này rồi sẽ qua thôi. Nhưng những người trong đó, họ

biết về chúng ta. Đến phút này chẳng có gì có thể cứu họ.

Foaly ngẩng lên khỏi những phép tính toán.

- Không đúng. Về mặt kỹ thuật. Tiện đây, chào mừng cô trở về.

Holly không thể dành ra dù chỉ một giây để đáp lại lời chào.

- Ý cậu nói cái gì không đúng?

- Tôi vẫn ổn, cô thấy đấy.

- Foaly! Cả Root và Holly đều đồng thanh quát lên.

- À, như Cuốn sách có nói: Nếu Người Bùn có thể gom được số vàng, bất chấp phép thuật hay sự thối miên, thì số vàng đó là của anh ta cho đến khi anh ta chết – Vậy nên nếu sống thì cậu ta thắng. Thật đơn giản. Thậm chí Hội đồng cũng sẽ chẳng làm trái ý Cuốn sách.

Root gãi cằm:

- Tôi có nên lo lắng không nhỉ?

Foaly cười rầu rĩ:

- Không. Bọn chúng cầm chắc cái chết rồi.

- Cầm chắc vẫn chưa đủ.

- Đó có phải là lệnh không đấy?

- Chắc chắn rồi, anh lính.

- Tôi không phải là một anh lính – Foaly nói và nhấn nút.

Butler có hơi ngạc nhiên.

- Cậu trả lại à?

Artemis gật đầu:

- Khoảng một nửa. Chúng ta vẫn còn khối vàng. Khoảng mười lăm triệu đô la theo giá thị trường ngày hôm nay.

Bình thường thì Butler sẽ không hỏi. Nhưng lần này hẳn phải hỏi:

- Tại sao thế, Artemis? Có thể nói cho tôi biết được không?

- Tôi cho là được – Cậu bé mỉm cười – Tôi cảm thấy chúng ta nợ viên đại úy một điều gì đó. Đó là trả nợ.

- Đó là tất cả sao?

Artemis gật đầu. Chẳng cần thiết nói về điều ước. Butler có thể hiểu nó như một sự yếu đuối.

- Hừm – Butler âm ừ, hẳn ta thông minh hơn vẻ bề ngoài.

- Nào, đã đến lúc chúng ta ăn mừng rồi – Artemis nói với vẻ đầy hứng thú,

khéo léo chuyển đề tài cuộc nói chuyện – Sâm banh chứ?

Cậu sai bước xuống bếp trước khi cái nhìn sắc soi của Butler có thể cắt cậu ra từng mảnh.

Lúc mọi người đến nơi, Artemis đã rót đầy ba ly rượu Dom Perignon.

- Tôi biết tôi chưa đến tuổi vị thành niên, nhưng tôi chắc mẹ sẽ không làm rầy rà đâu. Chỉ lần này thôi mà.

Butler cảm thấy có điều gì đó đã được sắp đặt sẵn. Tuy nhiên hẳn ta vẫn nhận chiếc ly pha lê cậu bé mời mình.

Juliet nhìn người anh trai cao lớn:

- Rượu ngon chứ?

- Anh cho là thế – Butler lấy hơi – Em biết là anh yêu em mà, phải không, em gái?

Juliet nhăn mặt. Có điều gì đó khiến những người cục mịch trở nên rất dễ mến. Cô vỗ vai anh trai:

- Anh quá tình cảm để trở thành một vệ sĩ.

Butler nhìn thẳng vào mắt ông chủ mình.

- Cậu muốn chúng tôi uống thứ này, phải thế không, cậu Artemis?

Artemis thật thà đáp trả cái nhìn của Butler:

- Đúng thế, Butler. Tôi muốn.

Không nói thêm lời nào nữa, Butler uống cạn ly rượu, Juliet làm theo. Gã vệ sĩ ngay lập tức cảm thấy vị thuốc ngủ, và mặc dù hẳn ta có đủ thời gian để bẻ gãy cổ Artemis Fowl nhưng hẳn đã không làm thế. Không nhất thiết phải khiến Juliet đau khổ trong những phút cuối cùng như thế.

Artemis nhìn những người bạn của cậu đổ sụp xuống sàn nhà. Cậu rất tiếc khi phải lừa họ. Nhưng nếu họ được biết về kế hoạch, sự lo ngại sẽ khiến họ không chấp nhận uống thuốc ngủ. Cậu nhìn những bóng khí xoáy tít trong ly của mình. Đã đến lúc thực hiện bước đi táo bạo nhất trong kế hoạch. Chẳng ngần ngại, cậu uống ly sâm banh có pha thuốc ngủ đó.

Artemis bình tĩnh đợi thuốc ngấm vào cơ thể cậu. Cậu chẳng phải đợi lâu, mỗi liều đều được chia dựa theo cân nặng. Khi những suy nghĩ của cậu bắt đầu xoắn tít vào nhau, một suy nghĩ chợt đến với cậu rằng có thể cậu sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại. Đã quá muộn để suy xét, cậu tự trách bản thân và đổ sụp xuống bất tỉnh.

- Quả tên lửa được phóng đi rồi – Foaly nói, ngả lưng ra sau. – Giờ thì nó nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi.

Họ theo dõi quá trình phóng tên lửa qua những cánh cửa sổ mở toang. Quả là một thiết bị đáng chú ý. Bởi vì vũ khí chính của nó rất nhẹ, nên bụi phóng xạ sẽ tập trung trong một bán kính xác định. Chất phóng xạ trong lõi là chất Solinium 2 với chu kỳ tan rã là mười bốn giây. Điều này hoàn toàn có nghĩa là Foaly có thể điều chỉnh cho quả bom sinh học chỉ phá hủy dinh thự nhà Fowl thôi chứ không thêm bất kỳ một ngọn cỏ nào nữa. Ngoài ra căn nhà sẽ không bị nhiễm phóng xạ trong vòng một phút. Trong trường hợp một vài vụ nổ Solinium không được kiểm soát, họ sẽ bị giới hạn trong trường thời gian. Thật là nguy hiểm chết người.

- Đường bay đã được định sẵn – Foaly giải thích, mặc dù chẳng ai để ý đến – Nó sẽ đi thẳng vào hành lang và nổ tung. Vỏ và đầu đạn được làm bằng một chất nhựa hợp chất và sẽ nổ tung. Mọi thứ thế là sạch sẽ.

Root và Holly nhìn vòng cung lửa của quả bom. Như dự đoán, nó xông vào cánh cửa đã bị phá hủy mà chẳng thềm gõ cửa như một viên đá rơi từ những bức tường thời Trung cổ xuống. Holly chuyển sự chú ý của mình sang chiếc camera gắn ở quả tên lửa. Trong một khoảng khắc, cô thoáng nhìn thấy khung cảnh đại sảnh đường nơi cô đã từng, cho đến vừa rồi thôi, là một tên tù binh. Nơi ấy trống trơn. Chẳng có bóng người nào cả. Có lẽ nào, cô nghĩ. Chỉ là có lẽ nào thôi.

Rồi cô nhìn Foaly và cả một công nghệ dưới những ngón tay cậu. Cô nhận ra rằng những người đó chỉ có nước chết thôi.

Bom sinh học nổ. Quả cầu lửa màu xanh sáng chói vỡ bùm và lan tới mọi góc ngách của ngôi nhà với những tia sáng chết người. Những bông hoa héo quắt, những con côn trùng teo lại, nhăn nhúm, còn cá chết trong bể. Không một milimet nào bị bỏ qua. Artemis Fowl và những kẻ đồng minh của mình sẽ không thể nào thoát. Không thể.

Holly thở dài, quay đi không nhìn đám ánh sáng màu xanh đang nhỏ dần đi. Với tất cả những kế hoạch lớn lao của mình, Artemis kết cục cũng chỉ đơn thuần là một nắm mồ hôi. Và vì một lý do nào đó, cô cũng cảm thấy đau lòng trước cái chết của cậu ta.

Root lại không ủy mị như thế:

- Xong rồi. Mặc áo bảo vệ vào đi. Cài kín nhé.

- Hoàn toàn an toàn – Foaly nói – Ông không nghe giảng ở trường hay sao ấy?

Viên chỉ huy khịt mũi:

- Lòng tin vào khoa học của tôi xa bằng khoảng cách tôi có thể ném cậu đấy. Khi một số nhà khoa học nào đó khẳng định với chúng ta rằng phóng xạ đã tan thì cứ hãy mặc đồ bảo hộ. Kể cả cậu, Foaly. mà chỉ có những bộ hai

chân thôi. Dù sao thì tôi cũng muốn cậu ở lại trực màn hình, phòng khi...

Phòng khi gì chứ? Foaly bắn khoản tự hỏi, nhưng anh chàng chẳng buồn bình luận. Để dành nó cho ông, theo kiểu "tôi đã nói với cậu rồi mà" sau này.

Root quay sang Holly.

- Cô sẵn sàng chưa, đại úy?

Trở lại đó. Ý tưởng nhận dạng ba xác chết không hấp dẫn Holly lắm. Nhưng cô biết đó là nhiệm vụ. Cô là người duy nhất biết chút ít về bên trong ngôi nhà.

- Thưa chỉ huy, sẵn sàng.

Holly chọn một bộ quần áo bảo hộ từ giá treo, mặc trùm lên bộ áo liền quần của cô. Như khi huấn luyện, cô kiểm tra dụng cụ đo lường trước khi kéo chiếc mũ chùm đầu đã được lưu hóa. Ở lâu trong áp suất sẽ khiến bộ quần áo này rách tan, điều này chứng tỏ sự nguy hiểm chết người trong một thời gian dài.

Root sắp xếp đội hình của những người xâm nhập vào ngôi nhà. Những người còn lại của Đội phục hồi đang rất hào hứng muốn bước vào cái dinh thự đó như thể họ sẽ được tung hứng những quả bóng thối Atlantis.

- Cậu chắc là thẳng đứng đầu chết rồi chứ?

- Đúng thế, đại úy Kelp. Dù gì đi nữa, cậu ta cũng chết rồi.

Trouble vẫn chưa cảm thấy thuyết phục:

- Bởi vì nó là con người. Tôi nghĩ nó cũng có phép thuật của riêng nó.

Hạ sĩ Grub cười ha hả, và lãnh ngay một cú bạt tai. Cậu lẩm bẩm điều gì đó về chuyện mách mẹ rồi nhanh chóng đội mũ bảo hiểm.

Root cảm thấy da mặt của mình đang nóng lên:

- Lên đường nào. Nhiệm vụ của các cậu là tìm ra và mang số vàng về. Coi chừng những chiếc bẫy mìn đấy. Tôi không tin Fowl khi còn sống, và tôi tuyệt đối không tin rằng cậu ta đã chết.

Cụm từ "bẫy mìn" ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Ý tưởng về một quả mìn sát thương Bounuing Betty nổ ngay trên đầu cũng đủ để xua tan sự thờ ơ trong đội. Không loài nào chế tạo ra những loại vũ khí độc ác và tàn bạo như Người Bùn.

Với tư cách là một sĩ quan Recon, Holly đi đầu. Và mặc dầu chẳng còn có kẻ thù nào sống sót được trong căn nhà, cô vẫn tìm súng của mình, và cầm khẩu Neutrino 2000.

Tòa nhà nguy nga ấy yên lặng đến dễ sợ, chỉ có tiếng lép nhép của những ngọn lửa Solinium cuối cùng xua bớt đi sự tĩnh lặng. Bên trong sự tĩnh lặng ấy là chết chóc. Ngôi nhà là một nơi sinh ra cái chết. Holly có thể ngửi thấy cái

mùi ấy. Đằng sau những bức tường từ thời Trung cổ này là xác của hàng triệu con côn trùng, và dưới sân nhà là những cái thây lạnh ngắt của nhện và chuột.

Họ cẩn trọng tiến đến cửa ra vào. Holly kiểm tra quanh khu vực đó bằng một chiếc máy quét tia X. Chẳng có gì nằm dưới những tảng đá lát đường ngoài bụi và một ổ nhện.

- Không có gì – cô nói vào micro – Tôi đi vào đây – Foaly, cậu vẫn đang nghe chứ?

- Anh đang ở đây với em mà, em yêu – cậu chàng nhân mã đáp lại – Nếu cô không đập trúng bãi mìn nào, trong trường hợp đó, tôi quay lại phòng Tác chiến đây.

- Cậu có ghi nhận được bất kỳ chỗ nào có nhiệt độ cao khác thường không?

- Sau vụ nổ thì không. Những đám lửa tàn còn ở khắp mọi nơi đấy. Hầu hết là những ngọn lửa Solinium. Nó sẽ không tắt trong khoảng hai ngày.

- Nhưng không có phóng xạ, đúng không?

- Đúng.

Root khịt mũi tỏ vẻ nghi ngờ. Qua tai nghe, tiếng khịt mũi ấy nghe như tiếng hắt hơi của một con voi.

- Có vẻ như chúng ta sắp phải quét ngôi nhà theo kiểu cổ lỗ – ông cầu nhàu.

- Vậy thì nên làm nhanh lên – Foaly khuyên – Tôi cho ông nhiều nhất là năm phút trước khi dinh thự nhà Fowl quay trở lại với thế giới.

Holly bước qua cái trước kia đã từng là cửa ra vào. Chiếc đèn chùm vẫn đang lắc lư nhẹ nhàng do lực tác động từ vụ nổ, và mọi thứ vẫn y nguyên như trong trí nhớ của cô.

- Vàng ở dưới tầng. Trong phòng giam của tôi.

Chẳng có ai trả lời. Không một lời nào. Ai đó nôn ọe. Trúng ngay micro. Holly quay ra nhìn chung quanh. Trouble đang nhăn nhó, tay ôm bụng.

- Tôi cảm thấy không ổn – anh rên rỉ, nhìn đồng thức ăn mà anh nôn ra khắp đôi giày.

Hạ sĩ Grub lấy hơi, có lẽ để cố nói một câu từ mẹ ơi. Câu mà cậu phun ra lại là một tràng mật đặc. Thật không may cho Grub, cậu chưa kịp mở tấm kính bảo vệ trước khi cơn buồn nôn đến. Thật chẳng phải là một cảnh đẹp để gì.

- Ái – Holly lên tiếng, ấn nút mở tấm bảo vệ. Một trận sóng thần của thức ăn tràn khắp chiếc áo bảo hộ của Grub.

- Đi, chúa ơi – Root lẩm bẩm, chạy đi và huých vào những người khác. Ông không đi được xa. Bước một bước qua cửa và ông nôn nốt ra các bậc còn lại.

Holly quay chiếc camera gắn trên mũ bảo hộ của cô về phía những đồng đội bị hạ gục.

- Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy, Foaly?
- Tôi đang tìm hiểu. Chờ nhé.

Holly có thể nghe thấy tiếng những phím máy tính bị gõ thật là mạnh.

- Xong rồi. Chúng nôn cấp thời. Buồn nôn do thay đổi không gian... ồ không.

- Sao vậy? – Holly hỏi. Nhưng cô đã biết. Có lẽ cô đã luôn biết.

- Đó là do phép thuật – Foaly thốt lên, những từ ngữ có thể hiểu được trong sự ngạc nhiên của cậu – Họ không thể bước vào trong ngôi nhà đó cho đến khi Fowl chết. Nó giống như một phản ứng thù ghét tột độ. Điều đó có nghĩa là, không thể tin được, điều đó có nghĩa là...

- Họ đã làm được – Holly kết thúc – Cậu ta vẫn còn sống. Artemis Fowl còn sống.

- Chết tiệt – Root rên rỉ, rồi lại nôn ra nền gạch đất nung.

Holly tiếp tục một mình. Cô phải nhìn tận mắt. Nếu xác của Fowl có ở đây, nó sẽ cùng đi với vàng, đó là điều cô chắc chắn.

Những bức chân dung gia đình na ná nhau chăm chăm nhìn cô, nhưng bây giờ họ có vẻ tự mãn hơn là khắc khổ. Holly muốn cầm khẩu Neutrino 2000 bắn cho họ vài phát. Nhưng như thế là phạm luật. Nếu Artemis Fowl đã đánh bại họ, thì sự thật là như thế. Sẽ không có sự trả thù lẫn nhau.

Cô xuống cầu thang để đi đến phòng giam. Cánh cửa vẫn đập nhẹ nhàng từ sau vụ nổ bom sinh học. Một ngọn lửa Solinium nẩy lên khắp phòng giống như một tia chớp xanh bị sập bẫy. Holly bước vào bên trong, lo sợ điều mà cô có thể hoặc không thể nhìn thấy.

Chẳng có gì cả. Chẳng có ai chết. Chỉ có vàng. Gần hai trăm thanh vàng. Được xếp trên chiếc nệm giường của cô. Hàng lối chỉnh tề và rất gọn gàng. Anh chàng Butler giỏi giang, tốt bụng, con người duy nhất từng thách đấu và chiến thắng một con quỷ.

- Chỉ huy? Ông đang nghe chứ? Hết.
- Đã nhận, đại úy. Có xác người không?
- Không, thưa ngài. Tôi tìm thấy phần còn lại của số vàng chuộc.

Một lúc lâu yên lặng.

- Bỏ đó đi, Holly. Cô biết luật rồi mà. Chúng ta rút thôi.
- Nhưng, thưa ngài. Hẳn phải có một cách...

Foaly cắt ngang cuộc đối thoại:

- Tuy thế, chẳng có gì đâu, đại úy ạ. Tôi đang tính từng giây cho tới khi ánh sáng mặt trời chiếu khắp chỗ này, và tôi không thích phải mong chờ cơ may nếu chúng ta phải thoát khỏi đây lúc giữa trưa.

Holly thở dài. Điều đó có thể hiểu được. Con người có thể chọn thời điểm thoát khỏi đây, chỉ cần họ rời khỏi trước khi trường thời gian này tan tành. Thật là buồn lòng khi nghĩ rằng bọn cô đã bị một con người đánh bại. Một cậu bé.

Cô nhìn căn phòng lần cuối, nhận ra rằng tại đây một khối cảm thù lớn lao đã hình thành và sớm muộn gì cô cũng sẽ phải dập tắt nó. Holly dứt khẩu súng của cô trở lại bao. Tốt hơn hết là sớm dứt vào. Lần này Fowl là kẻ chiến thắng, nhưng những kẻ như cậu ta sẽ chẳng an nhàn mà thụ hưởng đâu. Cậu ta sẽ quay lại với những kế hoạch kiếm tiền khác. Và khi trở lại, cậu ta sẽ thấy Holly Short đang đợi mình. Cùng với một khẩu súng thật lớn và một nụ cười.

Mặt đất trong vòng chu vi của vùng thời gian chết thật mềm. Hệ thống cống có thể năm trăm tuổi xuống cấp từ những bức tường thời Trung cổ kia đã biến móng ngôi nhà trở thành một vùng đất xộp thực sự. Đó chính là nơi Mulch trôi lên.

Mặt đất mềm mại không phải là lý do duy nhất để chọn đúng điểm này. Lý do khác nữa là mùi. Một tên lùn đào hầm giỏi có thể đánh hơi thấy mùi vàng dù có cách đó cả nửa kilomet nền móng bằng đá Granite. Trong chuyện này thì Mulch Diggums là một trong những kẻ có chiếc mũi thính nhất.

Chiếc xe bay gần như là đang trôi lênh bênh mà chẳng có ai hộ thống. Hai nhân viên của đội Hồi phục đứng chỗ vàng chuộc vừa được trả lại, nhưng lúc đó họ đang cười giễu cợt ông chỉ huy bị sốc của họ.

- Cậu không thể vút một nửa số vàng đó đi, phải không Chix?

Chix gật đầu, bắt chước kiểu nôn của Root.

Trò hài kịch của Chix Verbil đã tạo ra sự che chắn lý tưởng cho thói ăn cắp vặt. Mulch dọn dẹp đường hầm của mình trước khi trèo ra khỏi đường hầm. Điều cuối cùng mà hắn cần là một vụ nổ khí bất thành linh để cảnh báo LEP về sự có mặt của hắn. Hắn chẳng cần phải lo lắng. Hắn có thể đập vào mặt Chix Verbil một con giun thối, ướt nhẹp và tên yêu tinh sẽ hết canh chừng.

Sau vài giây, hắn đã chuyển được mười hai thỏi vàng xuống đường hầm. Đó là việc dễ dàng nhất mà hắn từng làm. Mulch cố nhịn cười khi hắn thả hai thanh cuối cùng xuống hố. Julius thực sự đã mang lại cho hắn một ân huệ khi để hắn tham gia vào vụ này. Mọi việc không thể diễn biến tốt đẹp hơn. Hắn đã được tự do như một chú chim, giàu có và tuyệt nhất là họ nghĩ rằng hắn đã

chết. Đến lúc mà LEP nhận ra rằng vàng đã bị mất thì Mulch Diggums đã ở cách xa đó cả một nửa lục địa rồi.

Tên lùn lại chui xuống đất. Sẽ phải mất vài chuyến mới chuyển hết kho báu của hắn đi, nhưng như thế cũng mất khá nhiều thời gian. Với số tiền này, hắn có thể nghỉ hưu sớm. Tất nhiên hắn sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng một kế hoạch lại đang nhen lên trong cái đầu xảo quyệt của hắn.

Hắn sẽ sống trên mặt đất một thời gian, giả trang thành một người lùn mắc chứng sợ ánh sáng. Có lẽ sẽ mua một ngôi nhà áp mái sang trọng với rèm cửa thật dày. Có thể ở Manhattan hay Monte Carlo. Có thể có vẻ kỳ lạ, tất nhiên, một người lùn ẩn mình khỏi ánh sáng mặt trời. Nhưng đến lúc đó, hắn sẽ trở thành một ông lùn giàu có. Thật kỳ lạ khi có một chút gì đó dành cho họ thì con người sẽ chấp nhận bất cứ câu chuyện nào. Nhưng bình yên vẫn tốt hơn hết.

Artemis thấy hình như một giọng nói đang gọi tên mình. Đằng sau giọng nói ấy là một khuôn mặt, nhưng thật nhạt nhòa, khó mà nhìn ra được. Bố cậu chẳng?

- Bố ạ? – Từ miệng cậu, từ ấy mới xa lạ làm sao. Không quen dùng, gượng gạo. Artemis mở mắt.

Butler đang cúi xuống nhìn cậu.

- Artemis. Cậu tỉnh rồi à?

- A, Butler. Ra là ông.

Artemis chạm vào chân hắn ta, đầu quay như chong chóng bởi cố nỗ lực. Cậu mong bàn tay của Butler nắm trên khuỷu tay cậu, giúp cậu lấy lại bình tĩnh. Juliet đang nằm trên chiếc ghế dài, dải chảy xuống nệm. Rõ ràng tác dụng của thuốc vẫn chưa biến mất.

- Chỉ là vài viên thuốc ngủ thôi, Butler. Vô hại.

Đôi mắt gã vệ sĩ ánh lên cái nhìn thật nguy hiểm:

- Cậu hãy giải thích đi.

Artemis dụi mắt.

- Để sau đi, Butler. Tôi cảm thấy hơi...

Butler vẫn khăng khăng :

- Artemis, em gái tôi đang nằm mê man trên ghế. Nó suýt bị giết chết. Vậy cậu hãy giải thích ngay đi.

Artemis nhận thấy mình vừa bị ra lệnh. Cậu cho rằng mình bị xúc phạm, sau đó lại cho rằng có lẽ Butler đúng. Cậu đã đi quá xa.

- Tôi không nói cho ông biết về những viên thuốc ngủ vì ông sẽ phản đối

chuyện đó. Chỉ là tự nhiên thôi. Và chuyện chúng ta phải nguy lập tức chìm vào giấc ngủ là cần thiết cho kế hoạch.

- Kế hoạch?

Artemis thả người xuống một chiếc ghế êm ái.

- Trường thời gian chính là điểm mấu chốt trong toàn bộ vụ này. Nó là con át chủ bài của LEP. Chính điều đó đã khiến họ thất bại trong suốt những năm qua. Bất cứ tai họa nào cũng có thể xảy ra ở đó. Trường thời gian và bom sinh học đã tạo ra một móc xích khó lòng đánh bại.

- Vậy tại sao chúng ta phải uống thuốc ngủ?

Artemis cười – Hãy nhìn ra ngoài cửa sổ đi. Ông có thấy gì không? Họ đi rồi. Mọi chuyện đã chấm dứt.

Butler nhìn qua tấm rèm cửa lưới. Ánh sáng chói lòa và trong trẻo, chẳng còn một gợn màu xanh lơ lợ. Tuy nhiên, gã vệ sĩ chẳng may mắn ấn tượng.

- Họ đi bây giờ. Đến tối họ sẽ trở lại, tôi dám chắc điều đó.

- Không. Thế là phạm luật. Chúng ta đã đánh bại họ. Thế đó, trò chơi kết thúc.

Butler nhướn lông mày:

- Những viên thuốc ngủ thì sao, Artemis?

- Tôi biết rồi, tôi không bị đăng trí.

Câu trả lời của Butler là sự im lặng không khoan nhượng.

- Những viên thuốc ngủ. Rất tốt. Tôi đã phải nghĩ cách thoát khỏi trường thời gian. Tôi xem xét kỹ Cuốn sách, nhưng chẳng có gì cả. Không một dấu vết. Bản thân con người cũng chẳng có cách nào. Thế là tôi quay trở lại với Kinh Cựu ước, quay trở lại thời mà chúng ta và họ sống chung. Ông biết những con yêu tinh may giày suốt đêm, những cô tiên lau nhà chứ. Hãy trở lại khoảng thời gian chúng ta cùng tồn tại. Quyền năng phép thuật dùng để đổi lấy những pháo đài kỳ lạ của họ. Người đứng đầu, tất nhiên là ông già Noel (Santa Clause) rồi.

Đôi lông mày của Butler suýt chút nữa thì nháy ra khỏi trán hắn ta.

- Ông già Noel hả?

Artemis giơ tay lên:

- Tôi biết, tôi biết. Chính tôi cũng có chút hoài nghi. Nhưng rõ ràng ông già Noel bé nhỏ của chúng ta bây giờ không phải bắt nguồn từ một vị thánh Thổ Nhĩ Kỳ, ông ấy là một thân phận khác của San D'Klass, vị vua thứ ba của triều đại Elfin Frond. Người ta biết đến ông với cái tên San lừng gạt.

- So với những danh hiệu, thì đây không phải là một danh hiệu vĩ đại cho

lắm.

- Đúng thế. D'Kless nghĩ rằng bằng cách phân phát những món quà hậu hĩ, ông có thể xoa dịu lòng tham của những Người Bùn trong vương quốc của ông. Mỗi năm một lần, ông sẽ tập hợp tất cả những phù thủy vĩ đại rồi nhờ họ tạo ra những vùng rộng lớn, ở đó thời gian ngừng trôi. Các cô tiên sẽ bay đi và phát quà trong khi con người đang say sưa ngủ. Tất nhiên, kế hoạch chẳng có tác dụng. Lòng tham của con người chẳng thể xoa dịu được, đặc biệt là bằng quà tặng.

Butler nhăn trán:

- Điều gì xảy ra nếu con người... chúng ta, đó là...Điều gì xảy ra nếu chúng ta thức dậy?

- A, đúng rồi. Câu hỏi hay đấy. Trọng tâm của vấn đề là ở đây. Chúng ta sẽ không tỉnh dậy. Đó chính là bản chất của vùng thời gian chết. Trạng thái bất tỉnh của ta kéo dài bao lâu, đó chính là thời gian ta ở đó. Ta không thể thức giấc hay buồn ngủ. Ông hẳn có thấy xương cốt mình rã rời mấy giờ vừa qua, mà có thể đầu ông vẫn chưa để ông ngủ đâu.

Butler gật đầu. Mọi thứ đang trở nên rõ ràng, theo cách gián tiếp.

- Vì vậy, giả thiết của tôi là cách duy nhất để thoát khỏi trường thời gian chỉ đơn giản là ngủ. Sự bất tỉnh của chúng ta là tất cả để giúp chúng ta tự do.

- Cậu mạo hiểm kinh người chỉ vì một giả thuyết, Artemis ạ.

- Không hẳn là một giả thiết. Chúng ta đã có một người thử nghiệm rồi.

- Ai vậy? À, Angeline.

- Đúng vậy. Mẹ tôi. Bởi giấc ngủ từ thuốc mê của mẹ, mẹ đi theo trật tự tự nhiên của thời gian, không bị trường thời gian ràng buộc. Nếu không, tôi hẳn sẽ chỉ còn cách đơn giản là đầu hàng LEP và chấp nhận để họ xóa trí nhớ.

Butler khịt mũi. Hẳn ta vẫn chưa hiểu rõ.

- Vậy, bởi vì chúng ta không thể buồn ngủ một cách bình thường được, nên tôi chỉ chia cho chúng ta liều thuốc của mẹ tôi thôi. Đơn giản thế thôi.

- Mặc dù cậu giải thích khá rõ ràng rồi. Nhưng có một lúc khác...

- Đồng ý. Cậu bé gật đầu – Vào những phút cuối mọi thứ trở nên căng thẳng. Việc đánh lừa LEP là cần thiết.

Cậu ngừng lại để Butler có thể lĩnh hội thông tin.

- Chà, tôi được tha thứ chứ?

Butler thở dài. Trên ghế, Juliet ngáy giống hệt một thủy thủ say mềm. Butler đột nhiên mỉm cười.

- Ừ, Artemis. Tất cả đã được tha thứ. Chỉ có một điều...

- Gì vậy?

- Đừng bao giờ làm thế nữa. Những người có phép thuật cũng rất... con người.

- Đúng thế – Artemis nói, những nếp nhăn xung quang đuôi mắt cậu nhúm lại – Không bao giờ làm thế nữa. Trong tương lai, chúng ta sẽ tham gia vào những cuộc phiêu lưu còn thú vị hơn thế. Hoàn toàn hợp pháp, tôi hứa đấy.

Butler gật đầu. Thế là quá đủ.

- Nào, cậu chủ, chúng ta không kiểm tra xem mẹ cậu ra sao hay sao?

Artemis trở nên nhột nhạt, nếu chuyện đó trót lọt. Liệu viên đại úy đó có thất hứa? Nhất định cô ta có quyền làm điều đó.

- Ừ. Tôi cho rằng chúng ta nên để Juliet nghỉ. Cô ấy cần nghỉ ngơi.

Cậu liếc mắt lên phía trên, dọc theo cầu thang. Có lẽ là quá nhiều nếu cậu hi vọng rằng cậu có thể đặt niềm tin vào sinh vật có phép thuật đó. Hãy nhớ rằng, cậu đã bắt giam cô ta mặc cô ta phản đối. Cậu lặng thinh tự trách bản thân mình. Hãy tưởng tượng rằng phải cho cả triệu đô la đó đi chỉ để đổi lại lời hứa cho một điều ước.Ồ, cậu cả tin quá.

Đúng lúc đó, cánh cửa trần bật mở.

Ngay lập tức Butler rút vũ khí ra.

- Artemis, nấp đằng sau tôi. Có kẻ xâm nhập.

Cậu bé gạt hẳn ra :

- Không, Butler. Tôi không nghĩ vậy.

Trái tim cậu đập thình thịch, máu dồn lên những đầu ngón tay. Điều đó có thể không. Có lẽ nào điều đó có thể không? Một bóng người xuất hiện trên cầu thang. Giống như vong hồn áo choàng tắm, tóc bà tắm vòi hoa sen ướt sũng.

- Arty hả – Bà gọi – Arty, con ở đó phải không?

Artemis muốn trả lời, cậu muốn chạy vù lên cầu thang lớn, dang rộng cánh tay. Nhưng cậu không thể. Trí não đã rời bỏ cậu hay sao ấy.

Angetine Fowl đi xuống, một tay đặt nhẹ lên thành lan can. Artemis đã quên mất mẹ cậu duyên dáng thế nào rồi. Đôi chân trần của bà nháy qua những bậc cầu thang được trải thảm và chẳng mấy chốc bà đang đứng ngay trước mặt cậu.

- Chào buổi sáng, con trai – bà vui vẻ nói, như mọi ngày.

- M- mẹ – Artemis lắp bắp.

- Nào, ôm mẹ nào.

Artemis lao vào vòng tay mẹ cậu. Thật ấm áp và an toàn. Bà dùng nước

hoa. Cậu cảm thấy thích.

- Mẹ xin lỗi, Arty – bà thì thào vào tai cậu.

- Xin lỗi vì điều gì ạ?

- Vì mọi thứ. Vì một vài tháng qua, mẹ không còn là mẹ. Nhưng tất cả sẽ thay đổi. Đã đến lúc phải ngừng sống với quá khứ.

Artemis cảm thấy một giọt nước mắt lớn trên má cậu. Cậu không biết chắc giọt nước mắt đó là của ai.

- Và mẹ không có quà cho con.

- Quà ạ? – Artemis nói.

- Dĩ nhiên – mẹ cậu cao giọng, xoay tròn cậu – Con không biết hôm nay là ngày gì à?

- Ngày ạ?

- Giáng Sinh đấy, cậu bé ngốc ạ. Ngày Giáng Sinh!

Tặng quà là truyền thống, phải không nhỉ?

- Vâng ạ – Artemis nghĩ. Truyền thống San K'Lass.

- Nhìn nơi này xem. Tẻ nhạt như một viện bảo tàng vậy, Butler?

Gã vệ sĩ vội vã đút khẩu Sig Sauer vào bao.

- Sao ạ, thưa bà?

- Gọi điện thoại cho Brown Thomas. Phủ bạch kim lên những con số. Gửi tiền vào tài khoản của tôi. Nói với Hélène là tôi muốn mua các tác phẩm của Auletide. Các tác phẩm nghệ thuật đó.

- Vâng, thưa bà. Các tác phẩm nghệ thuật.

- À, và đánh thức Juliet dậy đi nhé. Tôi muốn mọi thứ đồ của tôi phải được chuyển vào phòng ngủ lớn. Căn xép đó bụi bặm quá.

- Vâng, thưa bà. Xong ngay, thưa bà.

Angeline Fowl quàng tay con trai.

- Nào, Arty, mẹ muốn biết mọi thứ. Đầu tiên, chuyện gì đã xảy ra ở đây thế?

- Chỉ là trang trí lại – Artemis nói – Cánh cửa cũ sần sùi lên vì ẩm ướt.

Angeline nhăn trán, chẳng hề cảm thấy thuyết phục.

- Mẹ biết rồi. Còn chuyện học hành? Con đã quyết định chưa?

Trong khi miệng trả lời những câu hỏi thường ngày, đầu Artemis rối tung, rối mù. Cậu lại trở về là một đứa bé. Cuộc sống của cậu sẽ hoàn toàn thay đổi. Những kế hoạch của cậu sẽ phải tinh vi hơn thường lệ nếu họ muốn thoát khỏi

sự để ý của mẹ cậu. Nhưng nó cũng đáng đấy chứ.

Angeline Fowl đã nhầm. Bà đã mua cho cậu một món quà Giáng Sinh.

Hồi kết

Bây giờ, khi đã đọc toàn bộ hồ sơ vụ này rồi, bạn hẳn nhận thấy rằng cậu bé Fowl này quả là một người nguy hiểm.

Có một khuynh hướng tiểu thuyết hóa Artemis. Người ta gán cho cậu những phẩm chất mà cậu không có. Thực tế việc cậu ta dùng lời ước để chữa lành tổn thương của mẹ không phải là một biểu hiện của sự yêu thương. Cậu làm điều đó chỉ đơn giản vì Phòng xã hội đang điều tra trường hợp của cậu ta, và chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi cậu bị quản giáo.

Artemis duy trì sự tồn tại của những Người ít nói chỉ để cậu ta có thể tiếp tục lợi dụng họ thêm nhiều năm nữa, lợi dụng khi có dịp. Sai lầm của cậu ta là đã để đại úy Short sống sót. Holly trở thành chuyên gia hàng đầu của LEP trong các vụ về Artemis Fowl, và là báu vật trong cuộc chiến chống lại kẻ thù đáng sợ nhất của con người. Cuộc chiến này còn tiếp tục vài chục năm nữa.

Mùa mai thay, chiến thắng lớn nhất là chiến thắng của liên minh giữa hai bên trong cuộc chiến chống lại sự nổi loạn của bọn yêu tinh. Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Báo cáo được tập hợp bởi: Tiến sĩ J. Argon, phòng Tâm lý, dùng làm dữ liệu của học viện LEP.

94% chi tiết đúng sự thật, 6% còn lại là suy luận.

----- Hết tập 1-----